

Giới thiệu Chồng! Anh Là Ai?

Vì cứu sống mẹ mình mà cô phải chấp kết hôn với một doanh nhân bí ẩn, bỏ lại mối thâm tình đã hơn 10 năm cùng người bạn trai cũ. Thế nhưng số phận lại trở trêu thay khi người chồng cô sắp lấy lại chính là anh trai của người yêu cũ. Số phận của 3 người sẽ ra sao? Mời bạn bước vào Chồng! Anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Hợp đồng quái đản

Là tổng giám đốc công ty, Khiêm thường xuyên phải đi tiếp khách. Và cứ thế, công ty ngày càng lớn mạnh thì Khiêm lên đồ mạnh hơn. Hôm ấy, cũng vào ngày mưa, đang ngồi tiếp đối tác ở phòng vip của quán bar hạng sang bậc nhất Sài Thành. Tiết mục đặc biệt hôm ấy là màn múa cột cực kì sexy của nàng PG bí hiểm. Nàng ấy đeo chiếc mặt nạ bướm đen, mặc chiếc áo da dài tay ôm sát cơ thể, chiếc phéc-mơ-tia kéo khéo léo khoe rãnh sâu của bộ ngực căng đầy trắng nõn. Nàng mặc chiếc quần da đen, ngắn cùn cỡ, đôi chân thon dài dù được bao phủ bởi lớp vớ da cũng không thể che đi hết nét quyến rũ. Nàng tròn uốn quanh cột, uốn éo như con rắn không xương. Mỗi động tác sai chân, cái ngoắc tay điệu nghệ, đôi môi nhỏ mỉm cười, đôi mắt lúng luyến đã tình đều hớp hồn mấy gã trai ở đây. Khiêm không thích mấy trò múa cột, nhất là hạng gái khoe cơ thể cho thiên hạ anh càng ghét. Nhưng đối tác cứ kéo anh xem cho bằng được, cứ như thể màn ấy đặc biệt lắm. Với anh, mấy trò đó chỉ cần một xấp tiền thì mấy cô múa sexy hơn nữa cũng có, thậm chí sẵn sàng uốn éo đủ kiểu trên giường của anh. Bất đắc dĩ, anh đành ngồi xem. Mắt anh bị thu hút bởi đôi mắt, làn môi ấy, có nét gì quen thuộc. Tim anh bỗng dưng đập mạnh, cảm giác 10 năm trước ùa về. Khiêm bắt đầu chăm chú xem nữ PG kia không rời mắt, anh quan sát từng cử chỉ nhỏ của nàng ấy. Càng nhìn, anh như bị thôi miên, một cảm xúc mãnh liệt đang thôi thúc anh phải xem bằng được mặt thật của nàng sau lớp mặt nạ bướm đen kia. Màn múa kết thúc, nàng cúi chào rồi lui nhanh vào hậu trường, trên tầng lửng phòng vip, có người vẫn còn ngẩn ngơ cho đến khi có tiếng gọi "tổng giám đốc Khiêm", anh mới sực tỉnh.

- Tôi đã nói anh sẽ thích mà, sao ghìen rồi đúng không?
- Giám đốc Trịnh, anh có thể cho tôi biết cô gái đó là ai không?
- Ày da, cái này tôi cũng muốn biết, nhưng nàng ấy hà, bí ẩn như loài bướm đêm, nàng chỉ múa ở đây mỗi cuối tuần thôi, và chỉ múa đúng một màn rồi nhận lương ra về. Tôi đã hỏi chủ quán bar, anh ấy cũng không biết nàng là ai, ở đâu. Chỉ là vô tình một ngày kia nàng đến quán và nổi hứng lên múa, khách nhiệt tình hưởng ứng nên anh chủ quán mới để nghị kí hợp đồng.
- Đã kí hợp đồng thì phải biết rõ chứ.
- Oh, cô ấy bán linh ở đó đó. Không kí hợp đồng, chỉ thỏa thuận miệng. Nàng ta cũng làm được cả năm nay rồi, riết cũng quen nên chủ không nhắc tới chuyện kí hợp đồng nữa.
- Không kí, rồi cô ta chuẩn thì bar bẽ sở à.
- Hahaha! Chủ bar cũng nói như anh vậy, cô ta chỉ gạt đầu, nhếch mép "nếu không tin tôi thì khỏi bàn. Tôi xưa nay luôn coi trọng chữ tín, nếu ngày nào tôi bặt, tôi sẽ điện thoại báo và sẵn sàng bồi thường nếu gây thiệt hại cho ông". Và từ đó, nàng trở thành hoa anh túc của quán bar này. Một loài hoa chỉ gặp một lần cũng đủ gây nghiện.

Khiêm khinh khỉnh cười,

- Dù sao cũng là gái ăn sương, nghiện thì cũng không bao giờ "ăn" vì không đủ sạch. Nếu từ tế thì đã không vào đây. Cô tỏ ra bí ẩn để thu hút thôi. Đàn ông mà, rõ ràng bày ra trước mặt dù ngon cũng sẽ mau ngán. Xem ra cô ta không phải tay vừa.
- Tổng giám đốc Khiêm, tuy rằng trên thương trường anh rất nhạy bén tình hình, nhưng riêng về điều này có lẽ anh đã sai. Tôi không dám nhận mình tài giỏi, nhưng dù sao cũng hơn tuổi anh, lần lớn với đời nhiều hơn nên nhìn người cũng khá hơn. Tôi tin chắc sau lớp mặt nạ kia là thiên thần, vẻ bề ngoài có thể lừa người, nhưng để hiểu tâm hồn của một cô gái, thì đôi mắt sẽ không bao giờ nói dối. Nếu không tin, anh thử nhìn vào đôi mắt cô ta, anh sẽ hiểu những gì tôi cảm nhận.
- Khiêm trở mặt, giám đốc Trịnh thường ngày xởi lởi, thích ăn chơi tụ tập, thay bở như cơm bữa mà lại nhận xét tốt về cô ấy, quả là chuyện lạ nhất quả đất. Giám đốc Trịnh thấy Khiêm nhìn mình ngờ vực thì cười sáng khoái, vỗ vỗ vai anh, kéo anh ngồi xuống ghế.
- Tôi với cậu cá cược nhé!
- Cược gì?
- Tôi cược tôi và cậu cùng đều tra về "bướm đêm", nếu lý lịch cô ta sạch thì cậu thua, còn ngược lại thì ...hahaha cậu hiểu ý tôi chứ.
- Tôi chưa bao giờ mang chuyện làm ăn ra cá cược, nhất là cược vì gái.
- Sai, không phải cược vì gái, mà là một cô gái đẹp và bí ẩn. Tôi xưa nay không thiếu phụ nữ, nhưng riêng cô này rất hứng thú. Vậy đi thêm một điều khoản nữa tôi sẽ kí hợp đồng với anh, cộng thêm tặng anh dự án đầu chung cư cao cấp ở quận 7.
- Tôi không nghĩ vì cô gái mà ông chơi lớn đến vậy, dự án chung cư quận 7 giá trị không nhỏ, ông chịu nhường sao?
- Hahaha! Đứng là không dễ nhường như vậy, giá cược lớn thì cuộc chơi thay đổi xiu, nếu anh tra ra được lý lịch bướm đêm và chinh phục cô ta ưng thuận làm vợ anh trong một tháng. Tất nhiên, tôi sẽ sẵn lòng dâng hai tay dự án cho anh, và luôn ưu tiên công ty của anh làm đối tác trong nhiều hợp đồng khác.
- Ông làm vậy đáng sao?

- Oh, tôi nghĩ bản lĩnh doanh nhân là anh ta kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng bản lĩnh thẳng đàn ông là phải chinh phục được cô gái mà mọi đàn ông đều thèm muốn. Tôi đã là doanh nhân thành đạt, chỉ cần làm thẳng đàn ông bản lĩnh thôi. Nếu ngay cả việc mà mọi thẳng đều làm được, mình không dám thì còn là đàn ông nữa không.

Giám đốc Trịnh cười trằng cười sáng khoái. Khiêm tái mặt, trước giờ luôn biết lão ta ngông, nhưng không ngờ ngông đến mức điên như thế. Quả thật điều kiện ông ta đưa ra vô cùng hấp dẫn. Nhưng điều tra gái nhảy, lại còn phải cưới đối tác lấy hợp đồng có đáng không. Nếu gặp lại em, thì chẳng phải Khiêm thất hứa ư. Mà cũng 10 năm, chắc gì người ta còn nhớ anh, không chừng người ấy đã yên bề gia thất. Thôi kệ, cưới về rồi ly dị cũng được, hạng gái ấy thì cho một ít tiền là xong, còn công ty mình được hợp đồng béo bở. Nghĩ thế, anh xoay đầu nhìn giám đốc Trịnh, nở nụ cười nửa miệng điệu nghệ.

- Deal! Nhưng chúng ta cũng cần có giấy tờ.

- Ok thôi, cần nói thêm nếu anh không làm được. Không tra được lý lịch, anh phải bồi thường cho tôi 25 tỷ. Và nếu anh không thể làm cô ấy cam tâm tình nguyện kết hôn thì anh tiếp tục đưa tôi thêm 25 tỷ. Tổng cộng 50tỷ. 50 tỷ đổi lấy dự án khách sạn và cô vợ đẹp, anh lời chán đấy cậu trai trẻ.

Khiêm tái mặt, nhưng trót đồng ý, phóng lao đành theo lao. Anh chỉ còn cách cố cưới con bướm đêm ấy thôi. Anh mỉm cười, ngồi bắt chéo chân,dựa hẳn người vào ghế sofa, tay trái gác lên lưng ghế nói "tán thành". Giám đốc Trịnh vui vẻ vỗ tay bộp bộp, hất mặt về phía trợ lý. Cậu ta hiểu ý lập tức mở laptop soạn thảo ngay hợp đồng lạ đời nhất quả đất. Sau một hồi gõ gõ, bản hợp đồng được soạn ra, để phòng có bên nào trở mặt nên sẽ có bên thứ 3 làm chứng giữ một bản, không ai khác hơn chính là Tiếp, chủ quán bar này. Sau một hồi xem xét kĩ lưỡng, hợp đồng được in ra 3 bản. Giám đốc Trịnh không suy nghĩ liền mua bút ngay, chữ ký loăn ngoăn khó đoán xuất hiện trên 3 bản hợp đồng. Khiêm đọc lướt qua cũng ký chữ ký dài. Họ trao đổi hợp đồng và cùng cười. Nhưng Khiêm cười nụ cười lạnh, giống như chỉ "hừ" 1 tiếng, còn giám đốc Trịnh cười thật hào sảng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Sa thải

CHỒNG! ANH LÀ AI?

Tác giả: Trái Tim Pha Lê

Chương 2: SA THẢI

Nghi chậm chậm lê từng bước chân mệt mỏi về nhà. Ngôi biệt thự lạnh lẽo tối thui nằm lọt thỏm trong khu biệt thự Bông Sao. Cô đứng trước cửa, ngược nhìn ngôi nhà bằng ánh mắt xa xăm. Đã có một thời, ngôi nhà thật ấm áp tràn ngập tiếng cười, có hình ảnh người vợ hiền vun vén gia đình, người chồng thủy chung dù làm chức cao nhưng chưa bao giờ qua đêm bên ngoài, luôn ăn cơm vợ nấu dù mâm cơm ấy đã nguội lạnh. Cô bé với đôi mắt trong veo, luôn nhìn đời qua lăng kính màu hồng. Khung cảnh hạnh phúc ấy nhạt nhòa theo từng giọt lệ nơi mắt Nghi. Cô quẹt nước mắt, tự mình cười bước vô nhà.

Ngồi trước gương trang điểm, lau đi lớp phấn son đậm màu, Nghi vỗ vỗ mặt mình, cố nặn cho mình nụ cười "cố lên tôi ơi, rồi mọi chuyện sẽ ổn, chắc chắn thế."

Tiếng xe dừng trong sân, bóng người đàn bà xiêu vẹo nói cười đang được một người đàn ông dìu vào nhà. Họ tha nhau lên cầu thang theo từng tiếng guốc "cộp..cộp" của người phụ nữ. Tiếng mở cửa phòng rồi đóng cửa, tiếp theo là thứ tạp âm đặc mùi hoan ái. Nghi vội ra chốt cửa, gài chốt phụ, rồi lấy thêm ổ khóa khóa cửa, lấy headphone đeo tai leo lên giường ngủ. Nghi không sợ trộm cướp, cái cô sợ chính là lòng dạ người đàn bà kia, và sự dâm dăng của những thằng đàn ông bên mụ ấy. Cô không muốn làm mối ngon cho nhân tình của bà ta, cũng sợ một đêm nào đó cô bị buộc phải "đột quỵ". Nghi đang tính sẽ dọn ra riêng, nhưng tiền viện phí của mẹ ngày một tăng, vật giá cứ leo thang mà lương vẫn vậy, nếu thuê nhà cô sợ mình kham không nổi, đành chấp nhận sống chung với lũ vậy.

Sau khi ngủ thảnh một đêm, tinh thần Nghi thật sáng khoái. Hôm nay Nghi chọn áo sơ mi voan trắng tay phồng, chiếc váy chữ A màu be. Thoa kem chống nắng, chuốt hàng mi cong bằng mascara dầu dừa, tô chút son củ đèn. Nghi nhìn mình trong gương rồi mỉm cười, nháy mắt tỉnh nghịch, cô cũng còn trẻ chán. Khởi đầu ngày mới bằng nụ cười sẽ gặt hái nhiều thành công, cô luôn tâm niệm như thế.

Hôm nay đầu tuần, do mới nghỉ hôm qua nên trông ai cũng hăng hái. Vừa đến công ty là Nghi bị sếp mời "uống trà".

- Phương Nghi! Đây là lần thứ mấy em nghỉ không phép? Công ty đâu phải cái chợ mà vui thì nhả tin cho tôi trắng gang đại hải với đủ lý do để xin nghỉ, còn buồn thì một cú điện thoại "chào anh, hôm nay em bận xấu việc nên xin nghỉ", sau đó là thuê bao không liên lạc được. Em chưa lập gia đình, không có con cái, bận gì thế?

- Dạ, em xin lỗi, em bận việc riêng không nói được. Em hứa là sẽ hạn chế nghỉ. À, mà không, em sẽ viết đơn hãn hoi, không dám điện thoại hay nhả tin nữa đâu ạ.

- Còn nghỉ, một tháng có 30 ngày, em nghỉ đến 15 ngày. Tôi thấy em không bận mà bị bệnh, bệnh không trị được.

- Em khỏe lắm, em thề em không bệnh gì không trị được, em thề đó.

- Em bệnh tiểu thư, Trần Phương Nghi! Lá ngọc cành vàng như em, tôi thuê không nổi. Em về làm cho ba em không sướng hơn à, em vô cty tôi để phá banh nó phải không? Tiểu thư à, chúng tôi làm ăn nhỏ lẻ, em đại lượng đừng ngo tới cho chúng tôi làm ăn với.

- Anh à, cho em cơ hội này nữa thôi. Em hứa sẽ chăm chỉ, cố gắng không nghỉ nữa. Thật sự em có việc gấp mới nghỉ, anh thông cảm nhé. Nghi ngược đôi mắt long lanh sắp khóc, khiến ai nhìn thấy cũng phải mềm lòng.

- Thôi được, tôi cho em một tháng tìm việc mới. Tháng sau dù tìm được hay không em vẫn phải rời khỏi công ty, tôi vẫn tính lương em đang hưởng.

Nghi biết có lẽ đây là giới hạn cuối cùng giám đốc dành cho cô, nếu không thương tình cô đã bị tổng cổ từ lâu, làm gì có một tháng cho tìm việc mới mà vẫn được trả lương chứ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 3: Định mệnh

CHỒNG! ANH LÀ AI?

Tác giả: Trái Tim Pha Lê

Chương 3: ĐỊNH MỆNH

Đang lang thang trên đường xin việc, Nghi không biết có hai tên cướp đang rà rà theo sau cô này giờ. Bọn chúng cứ lén lút nhìn cô rồi quan sát xung quanh lựa cơ hội ra tay. Lợi dụng một hai giây đèn vàng chuyển đỏ, nhanh như chớp chúng chạy lên giật túi xách cô để trên бага khiến Nghi loạng choạng ngã ra ngay lần đường ô tô. Một chiếc xe hơi sang trọng màu đen trời tối. Tiếng thắng kết và tiếng lết bánh xe vang lên chói tai, thứ âm thanh hỗn tạp của tiếng người la hét. Đó là thứ âm thanh cuối cùng Nghi nghe được, rồi cô bỗng thấy có thứ ánh sáng trắng chói lóa trước mắt, cô nghe thấy hình như có ai đang gọi mình, tiếng nói trầm ấm quen thuộc, tiếng nói của người cô mơ hằng đêm vẫn ước ao một lần gặp lại. Nhưng sao cô lại nghe được tiếng người ấy, không lẽ cô lại mơ? Không, không phải cô đang đi xin việc, viện phí của mẹ phải đóng thêm nhiều khoản để thứ loại thuốc mới. Cô phải có được việc làm. Cô cố gắng che thứ ánh sáng ấy, cố ngồi dậy. Cô phải thức dậy thôi.

Nghi chợt mở mắt, xộc vào mũi là mùi thuốc sát trùng nồng nặc, xung quanh được bao bằng lớp màn trắng. Nghi đảo mắt nhìn thấy có hai ba người đeo khẩu trang nhìn cô thờ phào. Bác sĩ vén màn trắng ra ngoài thông báo bệnh nhân đã tỉnh. Thân thể chỉ trầy nhẹ, ngứa xiu là do hoảng sợ cực độ, sau khi định thần sẽ không sao. Trong khi Nghi đang ngờ ngác chưa hiểu chuyện gì thì một bóng dáng cao lớn bước vào, người này đứng ngược sáng nên Nghi không trông rõ mặt, chỉ biết anh ta khá cao, to xương không phải là mập. Hình như anh ta còn mỉm cười với Nghi nữa, Nghi cứ mơ mơ rồi lại thiếp đi.

Tỉnh lại lần nữa, khung cảnh lần này đã khác. Nghi đang ở trong căn phòng sơn màu hồng nhạt sạch sẽ, trên chiếc giường giống như giường bệnh, mà đúng là giường bệnh thật. "kì lạ, không lẽ mình gặp tai nạn? Sao mình không nhớ gì hết?"

Cửa phòng mở, một nữ y tá bước vào cặp thủy cho Nghi, ghi chép gì đó rồi bảo "chị khỏe rồi, ngày mai có thể xuất viện".

Nghi hỏi: chị có thể cho tôi biết tôi bị gì? Vì sao vào đây được không?

Y tá mỉm cười: chị bị giật túi xách ngã ra đường sợ quá bất tỉnh. May mà tài xế thắng kịp, không thì thật khó tưởng tượng nổi. Cũng chính anh tài xế đưa chị vào đây. Lúc ấy chị trên tay chạy vào phòng cấp cứu, trông anh ấy khàn trương như người thân của mình vậy. Công nhận người bây giờ có tâm như anh ta hiếm thấy. Nhiều người sợ quá chạy mất dép. Kể xong y tá lại mỉm cười chào Nghi đi ra ngoài.

Còn một mình trong phòng, Nghi quan sát phòng bệnh một lần nữa. Sau đó há hốc mồm, đây là phòng vip, có tủ lạnh ti vi, còn có thêm bộ bàn ghế tiếp khách nữa, chẳng khác gì khách sạn năm sao. Nghi đang kết tiền, lấy tiền đâu trả nổi viện phí đây, cô chỉ có cái móc thiên kim tiêu thư, thực tế còn nghèo hơn cán nhân viên văn phòng bình thường nữa. Số tiền nằm phòng này có thể đóng được mấy kì viện phí cho mẹ. Nghi quyết định ấn chuông gọi y tá đòi xuất viện, cô đã khỏe sao phải ở đây để tốn tiền chứ. "thật là họa vô đơn chí".

Do bệnh tình mẹ có biến, nên Nghi cứ phải xin nghỉ làm suốt đi đi về về Đà Lạt - Sài Gòn. Cộng thêm thứ loại thuốc mới nhiều tiền hơn nên Nghi đã phải tăng ca làm "bướm đêm" thêm mấy ngày trong tuần khiến cô lúc nào cũng mệt mỏi, căng thẳng. Việc gì đến cũng đến, Nghi bị sa thải trong lúc cô đang cần tiền nhất. Trong gió xách không có gì quý giá, nhưng giấy tờ điện thoại hồ sơ trong đó, giờ đi làm lại mất cả tháng. Nghi gấp rút ấn chuông liên tục. Một nữ y tá lật đật chạy vào thờ hồn hển, thấy Nghi vẫn bình thường ngồi trên giường tưởng Nghi chọc nên bực mình cau gắt "chị làm gì vậy? 11, 12g đêm mà chị nhấn chuông như sắp tắt thở hại tôi chạy gần chết, chị rảnh quá phải không?"

Nghi tròn mắt chữ O, miệng chữ ô, sau đó là về mặt ái ngại gãi gãi đầu xin lỗi.

- Xin lỗi chị, tôi tưởng còn sớm nên muốn xuất viện.

- Xuất viện sao? Chị mới tỉnh dậy, cứ nghỉ cho khỏe hẳn, sáng mai là xuất viện được rồi.

- Vậy chị có thể đòi phòng rẻ hơn cho tôi không, phòng này cao cấp quá, tôi không có tiền trả chị ạ.

- Tưởng chuyện gì, chị cứ yên tâm nghỉ ngơi, viện phí thì anh tài xế đẹp trai trả hết rồi.

Nghi lại một lần nữa mắt tròn mắt dẹt.

- Sao lại trả cho tôi? Anh ấy có phải người gây tai nạn đâu?

- Tôi nghĩ người ta có lòng tốt giúp người giúp cho trót đấy, với lại trông anh ta cũng có vẻ giàu, đi xe đắt tiền thế cơ mà. Chắc tốn ít viện phí không sao, coi như giúp người ta tích phước đi. Chị đã yên tâm chưa, thôi ngủ đi. Lần sau có gì quan trọng hãy bấm chuông, chúng tôi thấy tiếng chuông từ phòng bệnh vang lên thì rất sợ và căng thẳng đấy, sợ chậm không cứu được....nói câu bỏ lửng lác đầu rồi quay lưng ra ngoài.

Trông nữ y tá đã đóng cửa, Nghi cũng kéo tấm màn che chiếc giường chỗ mình rồi nằm xuống. Được một lúc đang mơ màng, hình như có tiếng bước chân đi lại phòng Nghi. Loáng thoáng nghe nhưng có lẽ do tác dụng thuốc an thần, phần do đây là bệnh viện tư nhân lại là phòng vip nên chắc chẳng có ăn trộm vào được, Nghi cứ thế tiếp tục ngủ.

Tiếng cạch cạch, cửa phòng bệnh từ từ hé mở, bóng dáng người đàn ông đi vào rồi nhẹ nhàng đóng cửa lại. Anh vén tấm màn nhìn cô gái đang ngủ trên giường, nét mặt cô thật an yên, vẫn như ngày nào của mười mấy năm trước.

Lặng lẽ ngồi xuống cạnh giường, nắm bàn tay cô khẽ đặt lên đó một nụ hôn nhẹ. Tim anh đập thình thịch cứ như anh đang đi ăn trộm. Mà đúng là anh trộm thật, anh đang trộm lại một chút yêu thương xao xuyến, cứ ngỡ đã bị lãng quên khiến tim anh nguội lạnh, lại bỗng dưng đập lại nhịp đập mạnh mẽ rộn ràng.

Anh chợt tự cười mình, gần ba mươi rồi chứ nhỏ nhắn gì nữa đâu mà nắm tay con gái cứ hồi hộp lạ. Hình như cô gái gặp ác mộng, mắt đảo liên hồi, mồ hôi túa ra dù nhiệt độ phòng bây giờ là 26 độ C, tay cô vô thức siết chặt tay anh. Anh nắm tay cô áp trong lòng bàn tay mình vỗ về. "Nghi à, không sao đâu, có Minh ở đây rồi, sẽ không sao đâu". Một lúc sau, cô gái đã bình tĩnh, và ngủ trở lại. Trông cô đã an tĩnh, anh lấy khăn tay trong túi lau mồ hôi trên trán cho cô, đặt nhẹ lên đó nụ hôn và chuẩn bị ra về. Trong lúc quay người vén tấm màn chuẩn bị bước đi, tay anh chợt như có ai đó nắm lại. "Minh! Là Minh phải không?" Anh khựng lại, không lên tiếng, trong anh giờ rất nhiều cảm giác hỗn độn.

- Minh à, nếu đúng là Minh hãy quay lại cho Nghi nhìn thấy một lần được không? Minh không nhớ bạn cũ sao, Nghi đây.

Cảm giác tay trong tay sao mà ấm đến thế. Bàn tay người ấy thật mềm mại nhỏ nhắn, bàn tay mà mình đã ước được nắm lấy đặt lên ngực trái cho người ta cảm nhận trái tim mình đập rộn ràng ra sao. Đến giờ, cảm giác vẫn vẹn nguyên.

Anh từ từ quay lại, gương mặt lạnh lùng không biểu cảm. Đôi mắt đen sâu thẳm nhìn Nghi. Đôi mắt Nghi long lanh bởi giọt nước đang chực trào rơi, ẩn trong đôi hàng mi cong quyền rũ, nhìn người đàn ông. Thấy bóng lưng anh, tim Nghi bỗng rộn ràng, đáng người mà hơn mười năm cất dấu trong tim, nay sờ sờ trước mắt. Cô không mơ nữa, cô cảm nhận được độ ấm bàn tay người ấy, chắc chắn không phải mơ. Dù là mơ cô vẫn muốn được một lần chạm mặt, trả lời câu hỏi người ta hơn mười năm qua. Nghi cố sức nắm tay anh, Nghi sợ cô không có cơ hội nữa, hoặc nếu cô đang mơ thì giấc mơ kia sẽ biến mất.

Bốn mắt nhìn nhau, cảm xúc dồn nén trong Nghi chợt vỡ òa, Nghi kéo anh lại ôm anh thật chặt, cứ sợ anh sẽ tan biến đi như những giấc mơ trước kia. Anh ngồi xuống ở mép giường, một cánh tay bị người ôm, tay còn lại anh đang lỏng ngóng, đánh vỗ về lưng người ấy. Bao giọt nước mắt hồn tui của Nghi thì nhau rơi ướt áo người ta. Đã bao nhiêu năm nay, Nghi sống thu mình trong vỏ ốc cô đơn, không thể san sẻ cùng ai. Dưới lớp vỏ bọc con gái ông chủ đại lý rau ở chợ Bình Điền, Nghi nghiêm nghị là thiên kim tiểu thư muốn gì được đó. Có ai biết Nghi vẫn ngày ngày đi làm, chất chiu từng đồng đồng viện phí cho mẹ, cô sống kiên cường làm chỗ dựa tinh thần cho ba. Con gái mà, cũng có những lúc mệt mỏi yếu đuối cần một bờ vai, nhưng xung quanh cô chỉ toàn sỏi, chòe có gục ngã để cần xé không tiếc thương.

Minh đỡ vai Nghi dậy, cúi xuống nhìn mặt Nghi "Sao vậy? Đau ở đâu?"

Nghi lắc đầu "chỉ tại Nghi mừng quá, bạn bè lâu ngày gặp lại mà bỏ đi vậy à, tẻ quá đấy."

- Tôi nghĩ chắc Nghi không muốn gặp lại tôi, mà tôi không muốn làm ai khó xử.

- Đó là Minh nghĩ, Nghi chưa bao giờ nghĩ thế, xưa không và hiện tại không, nhưng tương lai thì..

- Sao, tôi tương lai đáng ghét?

- Ghét không đáng, nên không đáng ghét. Nghi hất mặt, trợn mắt giận dữ. Thế là cả hai phì cười.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Mười năm yêu em

CHỒNG! ANH LÀ AI?

Tác giả: Trái Tim Pha Lê

Chương 4: MƯỜI NĂM YÊU EM

Bây giờ sáng:

Nghi thức dậy làm vệ sinh cá nhân, tính thu dọn đồ đạc để xuất viện, mới nhớ ra mình có đồ gì đâu. Ngay cả bộ đồ thay cô cũng không có. Cô chẳng có điện thoại để điện, mà biết điện cho ai đây, bà ta à, chắc chắn bà sẽ hà hê "cho mày chết". Nghĩ rồi mới thấy thật nực cười, bây giờ Nghi đúng thực là người vô sản rồi: không tiền, không tờ giấy lộn lưng, ngay cả bộ đồ che thân cũng không có. Không ngờ cô cũng có ngày lâm vào cảnh khốn cùng này.

Cửa phòng bật mở:

- Nghi xong chưa, mình xuất viện rồi cùng đi ăn sáng.

Thấy người ta Nghi mừng quýnh, sao mà xuất hiện đúng lúc thế. Cứ tưởng sau đêm qua người ấy không tới nữa chứ. Nghi cười giả lả.

- Mình có thể chờ Nghi về nhà thay đồ không, Nghi không thể mặc đồ bệnh viện ra ngoài được. Nghi cũng không có gì để dọn đâu. À, cái xe của Nghi???

- Mình đã cho người dắt về bãi xe nhà Minh gửi rồi, đợi Nghi khỏe trả lại Nghi, yên tâm không sút mẻ miếng nào.

Nghi chột cười hahaha rất sáng khoái, lâu rồi cô chưa cười như thế. "Ông tướng, tui sợ mất xe chứ có sợ xe bị mẻ đâu, nói kiểu gì thế hả, muốn chị cho cung nếm lợi hại không?"

Nói rồi Nghi đưa tay, tính nắm cổ áo Minh, dùng chiêu thức Judo vật xuống. Nhưng nhanh như chớp, Minh như biết trước nhẹ nhàng lách người qua một bên, sau đó xoay người nắm bắt tay Nghi, Nghi lỡ đã ngã về phía trước. Minh mỉm cười ranh mãnh tiện đà kéo tay Nghi, ôm trọn Nghi trong lòng. Nằm trong vòm ngực săn chắc ai đó, tim Nghi cứ thình thịch, mặt cứ đỏ ửng lên. Lần đầu tiên tiếp xúc gần với người khác giới như thế, cảm xúc thật lạ kì.

- Sao, lợi hại của bạn là ăn vạ trong lòng tôi hả, bạn "chị" yêu quý.

- Hừ, ừ, để xem ai ăn vạ nhé. Nghi thức cúi chỏ vào bụng Minh, chân thì đạp mạnh lên chân Minh. Hey ya, cái thúc như phui ruồi ấy. Chân Nghi mang đôi dép bằng vải để giày của bệnh viện, đạp lên đôi chân mang đôi giày tây cứng ngắt kia như phui bụi đúng nghĩa luôn. Nhưng người ta cũng giả vờ nhăn mặt ôm bụng đau, chịu thua Nghi một lần đấy.

- Minh sao thế, đau lắm à?

- Thua bà chị rồi đó.

Nghi mặc nguyên set đồ bệnh viện chờ Minh ở cổng gửi xe máy. Ai cũng nhìn cô cứ như trốn trại ra vậy. Chờ 10, 15p chẳng thấy ông tướng ấy đâu, "không lẽ giận mình làm đau bỏ về trước à, người đầu nhỏ nhen thế". Nghi quyết định đi bộ về nhà, lang thang trên đường bao cấp mắt đồ dòn nhìn mình, Nghi cũng quẽ quẽ nhưng biết sao giờ. Một chiếc Audi trờ tới làm Nghi giật mình, tính quay lại chửi "người đầu chạy xe không mang não à". Chưa kịp thì tài xế đã xuống xe nắm tay Nghi ấn vào trong xe, sau đó lái xe đi. Quay qua nhìn oh, "thì ra là Minh à".

- Minh đi xe hơi hả, Nghi tưởng đi xe máy làm chờ mòn mỏi luôn.

Người bên kia vẫn lạnh lùng không lên tiếng. Nghi cảm thấy lạ, "sao không lên tiếng, người giận là mình mới đúng, mình chờ đằng ấy những hơn 15 phút đấy, rồi lang thang dưới trời nắng như con điên trốn trại đây này". Nghi cũng giận không thêm nói nữa. Xe chạy vào tầng hầm trung tâm thương mại. Minh xuống xe mở cửa lái Nghi ra đóng cửa xe một cách thô bạo. Bấm thang máy lên tầng 1, từ bãi đỗ xe vào thang máy rồi lên lầu, tay Minh vẫn nắm chặt Nghi. Thấy ngại, Nghi vùng tay lại bị siết chặt. Minh quay qua trừng Nghi, ánh mắt đủ nghiêm nghị khiến người khác khuất phục.

Vào trung tâm mua sắm, Minh vẫn tư thế cũ nắm tay Nghi kéo qua hàng đồ cho nữ, tay còn lại vạch vạch mấy cái móc áo xem kiểm, lấy ra vài cái úm lên người Nghi "uh, mặc bộ này đi".

Nghi trợn mắt nhìn Minh, "hừ, nhỏ hơn tui mà làm như ông già khó tính vậy đó, chắc cha này mê Trường Giang lắm nè". Nghi tưởng tượng thấy Minh mặc cái quần ôm ngắn cùn cùn, cột dây thun ở lưng quần, đầu đội cái nón vành, mép gấn chòm râu, chân đi đôi dép lao nhìn buồn cười chết. Khỏi cần diễn cũng gây cười.

- Tính đóng vai gì mà mặc đồ bệnh viện đứng cười một mình thế?

Tiếng nói làm Nghi thức tỉnh, cô nhìn Minh trẻ môi rồi cảm cái đầm trắng vào thử đồ.

Bước ra từ phòng thử đồ, chiếc đầm trắng kiểu vintage ôm sát cơ thể, tôn đầy vòng một no tròn. Phần thân váy may dạng xòe dài qua gối thướt tha. Minh cứ như đang quay ngược thời gian, trông thấy hình ảnh cô nữ sinh của trưa hôm ấy. Nhưng nhìn xuống chân với đôi dép ấy thì...cạn lời.

Nắm tay Nghi dắt qua khu bán giày, lần này không lôi kéo nữa mà dắt đi rất thong thả. Người đàn ông mặt lạnh nhưng trong mắt hiện ý cười. Còn người phụ nữ ăn mặc như tiểu thư xinh đẹp cứ thẹn thùng đi theo người đàn ông. Trông họ thật đẹp đôi, như nhân vật chính bước ra từ truyện ngôn tình.

Vào cửa hàng giày, vẫn như cũ. Minh nắm tay Nghi lướt qua kệ đế giày, lấy một đôi giày búp bê trắng đính chiếc nơ bằng pha lê long lanh. Minh dắt Nghi tới ghế nệm ẩn vai Nghi ngồi xuống. Minh nửa ngồi nửa quỳ một chân, tháo đôi dép bệnh viện ra, mang vào chân nàng công chúa đôi giày nơ thủy tinh. Nghi cứ trần trần nhìn từng hành động của người ấy, Nghi thấy mình giống như cô gái lọ lem đang được hoàng tử mang giày. Lâu lắm rồi mới có người quan tâm chăm sóc cô đến thế, từ cái ngày tai nạn khủng khiếp ấy xảy ra. Ánh mắt Nghi như bị thôi miên theo ánh sáng rực rỡ phát ra từ chiếc nơ thủy tinh, cô cứ miên man về một nơi nào đó.

- Vừa y, êm không, nếu đau thì đổi đôi khác.

Tiếng nói lời Nghi về thực tại "vừa rồi, êm lắm, cảm...cảm ơn... Minh", chữ Minh lí nhí trong họng, không biết người ta có nghe không nữa. Minh cười, nụ cười nhếch môi đứng lên, kéo theo Nghi ra cửa, móc bóp lấy ra tấm thẻ visa đưa cho nhân viên thu ngân. Cô nhân viên này giờ cứ nhìn theo cặp đôi này suốt, trông cô gái mặc đồ hơi lạ nhưng dễ thương, còn người đàn ông thì cao ráo, trông ui đẹp chuẩn soái ca. Việt Nam cũng có trai đẹp đầu phải chỉ có trên phim Tàu hay Hàn xêng.

- Chỗ này bán đồ free à? Minh lên tiếng khi thấy nữ thu ngân cứ đực mặt ngó mình.

Cô nhân viên bối rối nhận thẻ, tính tiền rồi nói vài câu như thông lệ "cảm ơn quý khách, hẹn gặp lại". Minh cất thẻ, dắt Nghi đi, không biết sau lưng có bao cặp mắt ngưỡng mộ đang nhìn theo.

Họ cùng đi vào nhà hàng Món Huế, lựa cho mình một bàn ngay cửa sổ sát đất, kéo Nghi ngồi xuống và kêu hai tô bún bò, không thèm hỏi xem Nghi muốn ăn gì. Minh tự lấy khăn lau đĩa muỗng để phía Nghi, mặc dù đôi đĩa để trong bao giấy rất sạch. Minh rất kiệm lời, chỉ làm mọi thứ theo ý mình. Dù nghi có rất nhiều thắc mắc, nhưng kệ đi, có thực mới vực được đạo. Minh không giống với hồi trước nhưng cũng đâu có xấu với mình. Con người mà, ai lớn cũng thay đổi thôi. Lén nhìn Minh, công nhận người ta lớn đẹp trai hẳn ra, thêm cái tính trầm trầm ít nói luôn toát ra nét gì đó lạnh lùng thật khó gần, nhưng chính điều đó lại thu hút người khác phải mới ghê. Tự nghĩ tự cười. Minh đang ngó lơ ngoài cửa sổ, nghe tiếng phi cười quay lại nhìn Nghi khiến nàng nín bật. Nghi cũng lơ đãng ngó qua cửa sổ. Nhà hàng từ trên cao có view thật đẹp, bên dưới là dòng sông đang uốn lượn lấp lánh, hai bên bờ sông vẫn còn hoang sơ, có hồng mộc cao bằng đầu người đang đu đưa trong gió, cứ như bức tranh thủy mặc thật sinh động.

Mùi thơm bún bò xộc vào mũi, đang hí hửng chuẩn bị thưởng thức thì Minh bê ngay tô bún trước mặt Nghi qua bên mình. Đang bực bội vì Minh trêu người mình, nghĩ sao từ lúc xuất viện rồi mua đồ tùm lùm có ăn cái gì đầu mà giờ bắt người ta "dòm ăn" nữa. Đàn ông sao mà nhỏ nhen vậy. Minh không biết tự khi nào có cây kéo, đang cầm cục nạc giò róc xương bỏ đi, sau đó miếng nạm to cũng được cắt nhỏ cho vừa ăn. Minh nhặt rau từng lá xếp thành hình bông hoa đặt trên tô, sau đó bê lại chỗ cũ cho Nghi. Nghi đang phồng má bồng sụi lơ nhìn tô bún trước mắt rồi khó hiểu nhìn Minh.

- Ăn đi, đóng mớ không ngon.

Uh nhì, kệ ăn đi tính gì tính. Chắc ở nhà công tử được người ta hầu tiết quen, giờ ra đường bệnh nghề nghiệp tái phát.

Ăn no căng bụng, tính cảm ly trà đá uống đã bị tay ai kia chặn lại, vẫn hành động cũ kéo Nghi đứng lên ra khỏi quán mà chẳng ai giữ lại hỏi han tiền bạc? Không biết tính tiền lúc nào nhì? "Tui là tui chưa kịp uống nước nữa á, cho ăn không cho uống muốn tui chết khô chắc, thiệt bực mình quá đi, tự nhiên nhờ vả chi cái bản mặt khó ưa vậy không biết. Giúp thì cho đàng hoàng, không giúp thì nói tỏ thái độ vậy là sao hả? Đang tính làm mặt xấu trên mình thì Nghi lại bị lỗi tuột vô thang máy bấm tầng R

Trên tầng thượng là quán cafe. Bao bọc xung quanh là lan can bằng kính cường lực. Bàn bằng gỗ hình tròn, trên bàn trải thảm cỏ bằng nhựa. Giữ bàn có chậu hoa thạch thảo tím. Xa xa ở một góc nhỏ là chiếc xích đu hình trứng, đặt trên bãi cỏ xanh, bao bọc là những khóm hoa Lavender cũng màu tím. Nghi đang thắc mắc hoa Lavender sao trồng được ở Việt Nam? Lại gần sờ thử là hoa nhựa. Tuy hoa giả nhưng cũng đủ tạo chất thơ cho góc nhỏ ấy. Nhi lại ngồi trên chiếc xích đu đông đưa ngắm toàn khung cảnh bên dưới. Đứng trên đây có thể quan sát hết khu vực xung quanh, gió lồng lộng thật mát mẻ. Hình ảnh hai người bên chiếc xe đạp dạo bờ sông trong buổi trưa lồng gió như tái hiện. Ly trà sữa thạch cà phê đặt vào tay Nghi mát lạnh. Nghi ngược mắt nhìn, cũng con người ấy, vẫn là dòng sông và những con gió xua tan cái oi nồng, nhưng đã không còn dạt lực bình trời, và người ta cũng đã thay đổi, không biết cái cảm xúc của người khi ấy còn không? Sao mình lại hồi hộp mong chờ vậy.

- Nhà Nghi ở đâu? Lát tôi đưa Nghi về.

- Nhà Nghi ở khu Bông Sao quận 8. Mà Minh đang làm gì thế? Mặc comple, đi xe hơi cơ đấy, mua sắm,

ăn uống toàn chỗ sang chảnh, tính thả thính tôi đấy à.

Minh cười, từ lúc xuất viện tới giờ mới thấy Minh cười, dù chỉ là cái hừ nhẹ nhưng cũng đủ xua đi căng thẳng này giờ.

- Thả lâu rồi, thế đã dính chưa?

- uh, gần rồi, ráng xiu nữa nha. Cứ cố gắng thôi, dính hay không Nghi không hứa nhé. Hihi

Minh chỉ biết nhìn Nghi lắc đầu rồi cười trừ. Sao người ta trẻ con thế nhì? Người ta có biết sáng nay không thấy ai kia đứng chờ, tôi đã sốt ruột lái xe đi vòng vòng tìm kiếm. Rồi thấy người đó đi lững thững dưới nắng, vừa tức vừa tội, sao không chịu chờ tôi hả? Nghĩ gì mà mặc bộ đồ đó đi ngoài đường làm trò cười cho thiên hạ. Bực quá lỗi người ta lên xe, thấy họ ngó người hỏi mình đi xe hơi à, mới nhớ ra mình không kêu họ chờ bãi ô tô nhì, cảm thấy có lỗi quá. Kệ đi, để mình lo lăng chạy vòng vòng kiếm, lại còn ngược cái mặt với đôi má hồng hồng vì nắng lên thách thức, mình không kềm chế là hôn đàng ấy rồi đó. Kiếm nén cảm xúc thật là chuyện không dễ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chàng trai bá đạo

CHỒNG! ANH LÀ AI?

Tác giả: Trái Tim Pha Lê

Chương 5: CHÀNG TRAI BẮ ĐẠO

Đã hai ngày trôi qua mà Khiêm vẫn chưa tra ra con Bướm Đêm ấy, cũng tại vì ai kia mà mình chẳng còn tinh thần nữa.

Điện thoại cho Lữ:cậu điều tra tới đâu rồi?

- Thưa anh, do Bướm Đêm chỉ hoạt động cuối tuần, lại không có điện thoại nên phải chờ tới cuối tuần mới theo dõi được.

- Bây giờ mới thứ ba, cậu có biết tới cuối tuần là lãng phí bao nhiêu ngày của tôi không?

Đầu dây bên kia chỉ im lặng. Khiêm tức giận cúp máy. Không biết ai xui khiến anh lại nhận vụ làm ăn chẳng giống ai này. Người ta nói khôn ba năm đại một giờ chẳng sai (câu này chỉ người con gái trót dại, anh í là đàn ông mà ví mình như thế, thấy sao sao á).

Nghĩ nghĩ một hồi, Khiêm lấy trong túi ra một chiếc điện thoại khác bấm gọi. Đường dây nhanh chóng kết nối.

- Tôi muốn điều tra một người.

Đầu dây bên kia nói gì không rõ, chỉ thấy Khiêm "ừ, được, càng nhanh càng tốt".

Tất máy, Khiêm ngồi trên ghế xoay quen thuộc đặt trước cửa sổ sắt đất. Một chân bắt chéo chữ ngũ, hai tay đan nhẹ vào nhau, môi nở nụ cười nhếch mép như đang tính toán gì đó.

Rồi anh đứng phắt dậy đi ra ngoài.

Mặt trên người áo sơ mi trắng, tay áo sần lên tới khuỷu tay, kết hợp với quần ka ki màu kem sáng. Minh trông năng động và nhẹ nhàng, không nặng nề lạnh lùng như khi khoác cho mình bộ vest.

Đứng tựa cửa chiếc Audi, tay rút túi quần, thỉnh thoảng nhìn đồng hồ như đang chờ ai đó.

"Lách cách", tiếng mở cánh cổng sắt nặng trĩu, Nghi mặc áo sơ mi tay phồng màu lam, kết hợp quần tây màu cà phê sữa, tóc cột đuôi gà đang hí hụi dắt con Wave đỏ ra sân.

- O, Minh! Sao Minh tới đây?

- Rủ Nghi đi ăn sáng.

Nhìn Minh từ đầu tới chân, Nghi trẻ tuổi.

- Dạ, chào ông đại gia, em gái còn bận đi xin việc làm, rảnh đâu đi ăn sáng bằng xe hơi lúc 10g sáng ạ. Giờ này người ta chuẩn bị ăn trưa rồi.

- Vậy lên xe tôi chờ đi xin việc, đi với tôi biết đâu may mắn được việc.

- Đi xin xin việc công nhân bằng xe hơi á, Minh có thấy mình đi hơi bị xa không?

- Xe hơi mà, xa không sao miễn sao tới nơi là được.

- Minh!!! Thôi, cảm ơn tôi tự đi được. Nói một hồi trẻ cuộc phỏng vấn lỡ cơ hội.

Không nói không rằng, Minh ra sau mở cốp xe lấy ra cây tước nơ vít, đi tới đâm thẳng vô bánh xe Wave trước cái miệng đang há chữ O của Nghi.

- Giờ Nghi không đi chắc chắn trẻ.

- Minh! Thật quá đáng, xe có tội gì mà bị đâm lòi ruột như thế hả?

Nghi giận tím mặt, tay nắm thành nắm đấm siết chặt, phải kèm chế lăm cô mới không cho Minh ăn tát. Người gì đâu mà nông nhênh. Thế mà hôm trước còn ôm cậu ta khóc sùi sụt, nghĩ lại mắc ói quá.

- Cho Nghi 1 phút để chọn, một là lên xe tôi chờ, hai là đi xe ôm. Mà nãy giờ đòi co cũng gần 30p, chỉ có đi taxi hoặc may còn kịp.

Nói xong Minh móc điện thoại nói gì đó rồi cất lại vào túi, khoanh tay nghiêng nghiêng đầu nhìn Nghi.

Nghi hậm hực lấy giỏ xách trên бага chiếc Wave, ngồi vào ghế lái phụ. Minh ngồi vào xe tính lái đi bị Nghi vịn tay lại la lớn.

- Tính để xe Nghi ngoài đường thế à, ít nhất cũng lịch sự dắt vào sân gửi Minh chứ.

- Yên tâm, lát có người tới dắt đi vớ, không lẽ Nghi tính chạy cái xe lòi ruột ấy?

Nghi liếc Minh rồi chẳng nói gì nữa. Xe lướt qua mấy con phố rồi chạy thẳng lên cao tốc. Đúng là có ô tô cũng hay, chạy trên cao tốc thế này không lo kẹt xe nữa. Thoáng chút đã tới khu công nghiệp Nhơn Trạch, xe dừng trước một xí nghiệp lớn, trên tường có gắn mấy chữ hoa nổi trắng gương, bên dưới là dòng chữ công ty TNHH nhựa Lập Thành. Nghi bước xuống xe, sửa sang lại quần áo, xách giỏ đi vào trong, cô giận nên không thèm quay lại chào Minh. Minh nhìn theo chỉ phì cười lắc đầu, sau đó đánh lái qua bãi đất trống đối diện. Ngồi chờ một lúc thì con đau ập tới, mặt Minh tái nhợt trán lấm tấm mồ hôi.

Lên đến nơi vừa kịp lúc, Nghi vô thắng phỏng vắn luôn. Do cô chỉ biết tiếng Anh, không biết tiếng Hoa, lại không biết tí gì về nhựa, thế là out ngay từ vòng đầu. Thôi thì đành hi vọng công ty buổi chiều vậy. Nghi đi xuống sân công ty, "hôm nay xui quẩy, vậy mà còn dám nói gặp hán may mắn à. Không biết có chờ không hay để cho mình ngoác xe ôm về. Sao mà bực bội quá đi." Ra sân dào dác ngó, thấy chiếc xe màu đen đậu dưới tán cây đối diện, Nghi mỉm cười "ừ nhỉ, cũng còn có lương tâm, tưởng để mình lết bộ về là chị cho ăn như lai thần đảm đây". Bước qua đường, chiếc xe vẫn nổ máy đóng kín mít, có người bên trong nhưng Nghi gõ một hồi mà không thấy động tĩnh. Nghi Minh chờ lâu nên ngủ, cô tức giận đập thật mạnh vào kiếng xe, lúc này cửa xe mới mở. Minh cười bước xuống xe đi vòng qua bên kia mở cửa cho Nghi. Ngồi vào xe đang tính hỏi tội sao dám ngủ thì thấy trán Minh đang rịn mồ hôi, môi mím chặt.

- Minh sao thế, máy lạnh xe lạnh lắm sao mồ hôi ghê thế?

Minh vẫn trầm tĩnh lái xe không trả lời. Nghi thấy lạ nên chồm qua sờ trán Minh, không có sốt nghĩa là không bệnh sao mặt trắng bệch thế kia. Tay Nghi chưa kịp để xuống đã bị tay

Minh bắt lấy, nắm chặt đặt lên tim mình.

- Sắc nữ à, muốn biết tôi bị gì thì sờ vào đây, không phải vào trán.

Nghi vùng vằng giựt tay về.

- Đây, tôi đang lái xe đây, muốn ăn lá cây cao su?

Nghi trừng mắt, không giựt nữa mà dùng tay còn lại gỡ tay người kia. Minh cũng không làm khó, buông tay Nghi ra tiếp tục lái xe.

- Nghi còn phỏng vấn ở đâu nữa không?

- Chiều 3 giờ có hẹn ở công ty Trần Gia.

- Công ty Trần Gia, tập đoàn bất động sản Trần Gia? Nghi xin làm gì?

- Nó đó, Nghi xin làm thư kí phiên dịch. Minh biết ngày trước Nghi giỏi tiếng Anh mà. Đi làm toàn xài tiếng Việt nên tiếng Anh bay theo gió tiếng có tiếng không. Nếu được nhận thì Nghi sẽ đi học thêm buổi tối trao dồi thêm. Nghi tin với trình độ của mình dù không giỏi nhưng đủ vượt qua vòng phỏng vấn.

- Đó là tập đoàn bất động sản đấy, có hiểu gì về đất không mà xin vô? Cả một tập đoàn mà lại tuyển nhân viên với trình độ tiếng Anh tiếng có tiếng không thì phá sản sớm. Bà chị uống Sting đầu hơi nhiều đó.

- Hừ, ai nói tôi không hiểu đất. Tôi không hiểu lấy đâu ra rau sạch cho Minh ăn? Mà chị đây thấy cũng đúng, bất động sản nghĩa là tài sản không được đụng vô, có tiền mà không được xài thì lấy đâu ra để phá. Hahaha.

Cô tự nói tự cười một cách sáng khoái. Không biết bên kia mặt mũi ngày càng trắng và môi hồng và ra như tằm.

Xe chạy ra khỏi cao tốc được vài trăm mét, Minh đánh lái xe tấp vào lề và gục ngay trên vô lăng. Nghi hoảng hốt lay Minh dậy nhưng anh không phản ứng, lưng áo Minh ướt đầm mồ hôi. Minh cố gắng ngước lên nói "đau bao tử, Alumina". Nghi lập tức mở cửa xe, quan sát xung quanh. May quá có tiệm thuốc tây cách đó vài trăm mét bên kia đường. Không suy nghĩ, cô chạy ào đi mua thuốc. Nghi quay lại đỡ Minh tựa người mình, cắt gói thuốc chữ P màu vàng bóp vô miệng Minh, Minh hơi sặc nên ho mấy tiếng. Xong cô đỡ Minh nằm gối đầu lên đùi mình, lấy khăn giấy lau mồ hôi cho anh. 30p sau, Minh có lẽ đã đỡ đau, nhưng anh vẫn nằm yên, nắm lấy tay Nghi một lần nữa đặt ngay ngực mình.

- Giờ tôi mới biết Nghi trị bệnh tài thật.

Nghi rút mạnh tay ra, đánh lên vai Minh.

- Còn nói được à, đau thế thì phải nói chứ. Li thế được gì hả?

- Được nằm trong lòng Nghi.

- Minh! Hết đau ngồi dậy đi. Nghi đẩy Minh ngồi dậy, còn mình khoanh tay hậm hực. Người gì đâu mà...cạn lời.

- Đi ăn nhé, rồi tôi chờ tới Trần Gia vẫn kịp. Thấy bên kia im lặng, Minh chỉ biết lắc đầu lái xe đi.

Tiếp tục ghé vô trung tâm thương mại hôm trước, ngồi y bần đó quán cũ. Lần này không ăn bún bò. Minh kêu phần cơm trắng, hến xào, thêm tô cháo Don ăn với bánh tráng nướng. Nghi không quen lắm với mấy món ăn người Huế, nhưng không ăn cũng kì. Người ta chờ mình nhìn ăn từ sáng đến giờ cơm trưa luôn, đau bao tử thế vẫn ráng chờ mình đi ăn. Thiết tình càng ngày tôi càng thích đắng ấy rồi. Không biết tôi có quyền yêu và được yêu người ta không?

Dè dặt xúc 1 muỗng nhỏ hến xào ăn thử, ôi chua ơi nó cay xé lưỡi. Nghi nuốt liền uống thêm ngụm nước mà vẫn bị cay đến phồng cả miệng.

- Cay vậy vẫn ăn cho xuất huyết bao tử mà chết à.

Nói xong không cho Minh phản ứng, Nghi kêu chị phục vụ lấy thêm đĩa hến không cay, rồi sợ ai kia cố ăn, cô đồ ngay đĩa hến cay vào sọt rác dưới chân, lấy tờ giấy ăn phủ lên để tránh ruồi bu. Vội đĩa khách đã xúc thì không đòi được, chỉ kêu đĩa mới. Với lại Nghi cũng đâu có trả tiền nên cứ vô tư thôi.

Minh còn nhâm nhâm đầu nên cứ mặc cô nói làm không phản ứng. Chỉ dựa ghế khoanh tay hơi nghiêng đầu nhìn cô. Đĩa hến thứ hai được mang lên. Lần này không cho Nghi múc trước, Minh chặn tay Nghi cười. Minh múc vô chén nghi một ít cháo hến, rắc thêm miếng tiêu, sau đó xúc một ít hến xào bỏ lên miếng bánh tráng đưa tới miệng Nghi, Nghi thấy kì kì ngó xung quanh nhưng chỉ thấy Minh đang nhướng mắt ý bảo ăn đi. Cô đành há miệng ăn miếng bánh tráng hến, nhai nhai. Vị béo của hến hòa chung với bánh tráng nướng giòn giòn thật tuyệt.

- Ăn món Don phải húp thêm cháo hến mới đúng vị.

Miệng Nghi đang nhai vẫn gật gật đầu, sau đó cúi xuống húp muỗng cháo. Woa! Cảm giác thật yo most. Nghi đưa ngón cái lên trước mặt Minh cười híp cả mắt.

Minh không ăn bánh tráng, chỉ múc muỗng nhỏ hến xào thả vào trong chén cháo, rắc thêm ít tiêu ăn rất từ tốn. Nghi đang ăn ngừng lại quan sát Minh, người này kiểu cách công tử nhi. Ăn uống cầu kì sạch sẽ. Đến ăn mà đầy khí chất mê người, trông đáng yêu thế. Nghĩ rồi tự lắc đầu xua cái ý nghĩ "háo sắc nam" ấy đi, Nghi chợt nhớ lấy trong giỏ ra lọ thuốc Alumina đặt trên bàn. Thuốc này là lúc đau Minh đã nói tên.

- Thuốc này uống mấy viên?

Minh ngước nhìn lọ thuốc, định với tay lấy nhưng Nghi giựt lại ôm trong tay "nói, mấy viên?" Cũng phải có lúc cung phải nghe chị đấy, nếu không muốn bị đau đến bất tỉnh nữa.

- Hai viên.

Nghi lấy ra hai viên thuốc đặt vào chén nhỏ đẩy về phía Minh. Minh phì cười rồi uống thuốc. Xong xuôi cả hai lại đứng lên ra về không hề trả tiền. Cô nhân viên lễ tân mặc bộ áo dài tím, tóc búi thấp nhã nhặn cúi chào. Lạ nhỉ, sao ko ai kêu lại đòi tiền. Hai lần rồi cơ mà? Minh dứt hai tay vô túi đang lững thững đi ra trước, ngoài lại thấy Nghi dờ ra suy nghĩ. Minh phải quay lại nắm tay cô dắt đi. Thấy Minh dắt mình đi, tay còn lại của Nghi móc trong giỏ ra lọ Alumina nhét vào tay Minh.

- Đã biết mình có bệnh thì lúc nào cũng phải mang theo. Nhớ không? Đầu phải lúc nào cũng có người bên cạnh mua thuốc đúng lúc cho Minh.

- Từ hôm nay sẽ có...

Nghi liếc Minh rồi thờ dài "sức khỏe Minh còn không lo thì làm sao lo cho người khác"

Minh xoay người đối diện với Nghi, nắm nhẹ vai Nghi, cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô "Nghi sợ tôi không chăm sóc được Nghi à, có lọ thuốc tên Nghi rồi, tôi sẽ luôn đủ sức khỏe cho Nghi tùy ý sử dụng, nhưng chắc chắn không quá dư cho người khác, hiểu không?"

Đúng là con gái yêu bằng tai. Tim Nghi đập mạnh, mặt đỏ phừng phừng như bị trúng gió. Nghi vội chạy tới thang máy đứng.

- Thôi mình đi uống cafe, 2g30 đi đến Trần Gia không muộn.

Nhìn thái độ lẩn tránh của Nghi, Minh chỉ biết phì cười. Mười hai năm rồi, con gái tới ngưỡng 30 phải chín chắn già dặn chứ nhỉ, sao người ta lại bối rối như cô gái 18 lần đầu biết yêu vậy. Ngày đó có thể đâu.

Nghi vẫn thích ngồi trên xích đu hình trứng màu trắng, xung quanh là khóm hoa Lavender ngấm cảnh từ trên cao. Còn Minh tay dứt túi quần, 1 chân để ra sau chống lên thành xích đu như đang suy nghĩ gì đó. Bỗng tiếng điện thoại reng. Minh nghe điện thoại chỉ nói "được" rồi cúp máy.

- Nghi à, tôi có chút việc bận. Bây giờ tôi chờ Nghi tới Trần Gia, khi nào xong thì alo tôi đón. Nghi lưu số tôi đi.

Nghi trề môi ngược lên lườm Minh.

- Biết Nghi bị giật giò, đang thất nghiệp không hả? Tiền đâu mua điện thoại anh hai? Việc làm đâu phải xin là được, nếu lỡ 1 hay 2 tháng mà vẫn không có việc làm, không lẽ nhìn cái điện thoại mà no được à?

- Mua cái Nokia nghe gọi.

- Ủ, cũng nghĩ rồi. Nhưng công việc Nghi xin làm cần dùng smartphone, con Nokia xài tạm được, đến lúc đi làm cũng phải mua cái khác, rồi bỏ con Nokia đi à, thế là quá lãng phí.

- Vậy nhà tuyển dụng liên lạc với Nghi bằng cách nào?

- Email đấy.

Minh lúc này chỉ biết ôm đầu bó tay với bà chị này luôn. Minh nắm tay Nghi tới thang máy.

- Ui, mà giờ tới đó sớm lắm, Minh bận từ bây giờ luôn à?

Minh không nói, chỉ ngược nhìn chữ đèn led số tầng đang nhảy. Nghi không nghe trả lời cũng im lặng. Có lẽ Minh bận việc gấp. Cũng phải Nghi đi với Minh suốt từ sáng đến giờ gần chiều rồi còn gì. Mà sao Minh không đi làm nhỉ? Hay là hần làm tài xế mà trốn việc, nên bị sếp gọi về dũa một trận. Cho đáng đời, ai biểu mê gái. Hi hi.

Thang máy không xuống tầng hầm đỗ xe, mà xuống tầng 2. Dắt tay Nghi vào FPT shop, dạo một vòng tủ kính vẫn trong tư thế tay trong tay. Nghi ngại ngần đi lừng khừng, mà người kia mặc kệ cứ siết chặt kéo đi. Chỉ tay vào Xsmax màu vàng.

- Nghi thích không?

Nghi cứ lo dẫn tay ra có nghe hỏi đâu mà trả lời. Minh không nghe trả lời tưởng không thích nên lại đi qua cửa kính khác tiếp tục chỉ cái Galaxy S9+

- Cái này???

Nghi vẫn đang dùng dẫn tay người kia, bực mình không thèm ngó chiếc điện thoại Minh chỉ. Minh quay qua ngó thấy Nghi cứ muốn gỡ tay mình ra, càng siết chặt hơn. Anh nói với nhân viên đứng quầy "lấy cái này, tím lilac". Nhân viên lễ phép gật đầu, đưa tay mời anh qua quầy thu ngân. Lúc này Minh mới buông tay Nghi ngồi xuống ghế móc thẻ ra đưa nhân viên thu ngân. Anh nhân viên khi này mang máy tới kêu Nghi kiểm tra nguyên seal. Nghi còn đang bốp bốp cổ tay bị Minh siết khi này, nghe gọi chỉ tro mắt ngó anh nhân viên, rồi quay qua nhìn Minh vẫn đang làm thủ tục tính tiền. Đã hiểu nên im lặng đi theo anh nhân viên tới bàn "đập hộp". Đúng là máy đắt tiền có khác, màn hình cong tràn không viền, thêm màu tím ánh kim (màu tím Nghi thích lắm đó) không chê vào đâu được. Nghi thích lắm nhưng vẫn tỏ ra thờ ơ "được rồi, em gói lại đi".

Minh lấy điện thoại của mình rút sim ra đưa cho nhân viên gắn vào máy Nghi.

- Chiều nay khi nào phòng vấn xong gọi cho tôi. Trên sim này chỉ lưu 1 số của tôi thôi.

Nghi miễn cưỡng nhận điện thoại, rồi cười nhe răng xã giao.

Khi đã yên vị trong xe, Nghi cầm cái điện thoại xăm soi, quay qua nhìn Minh ngờ vực.

- Yên tâm "anh không đòi quà"

- Nghi không muốn mắc nợ, Minh đi làm tài xế lương bao nhiêu mà mua cho Nghi bao nhiêu đồ thế kia. Sắp sửa bị trừ lương rồi đấy, ở đó mà anh không đòi quà.

- Trừ lương? Ai trừ?

- Đừng giấu Nghi, Minh làm tài xế, lấy xe công ty làm việc riêng nên bị sếp điện thoại báo đưa xe về công ty gấp đúng không, nên Minh báo mình bận việc kêu Nghi chờ. Thật ra Minh không cần làm vậy, Nghi có tay chân tự đi được. Đi em Wave thấy tự do chứ ngồi xe hơi ngọt ngào lắm.

(Thật ra thì mình không muốn vì mình mà người ta bị la, bị trừ lương đâu.)

- Biết tôi cực khổ thì đừng chống đối tôi nữa.

- Nghi không chống đối, Nghi sợ mắc nợ không trả được. Nghi không muốn mang tiếng lợi dụng, ăn trên mồm hôi xương máu người khác. Sống nhục vậy thà chết Minh à.

- Tôi cũng vậy, tôi thà làm boy nhà nghèo chứ không muốn làm boy bán bèo. Yên tâm, tôi không phải đại gia nhưng chiếc điện thoại ấy trong khả năng của tôi. Và tôi chỉ bị khiển trách xui thôi, không bị trừ lương.

- Lấy xe công ty chở gái đi cả buổi mà chỉ bị khiển trách á. Thiệt không biết ông sếp nào thuê Minh bị gay chác luôn.

Mình sặc xém chút đập đầu vô- lằng

- Gay?

- Thì ông ta mê Minh nên mắt nhắm mắt mở cho qua, gặp Nghi là đuổi cổ luôn, trừ lương còn nhẹ. Minh í, phạm 3 trọng tội. Thứ 1 là lừa dối công ty mang tội bất trung. Thứ 2 lạm dụng của công cho việc riêng là bất nghĩa. Thứ 3 là....là phản bội.

Nghi nói xong che miệng cười. Nghi đang nghĩ tới ông giám đốc mập, lùn, bụng phệ, đầu hói đang đợi Minh mà lại thấy Minh lấy xe của mình của gái chắc ông ta đau lòng lắm.

- Phản bội, không hiểu lắm!

- Thì phản bội tâm chân tình của ông giám đốc mập lùn bụng phệ đầu hói của Minh í.

Minh nghe Nghi diễn tả chỉ biết đỏ mặt hời lạnh.

Xe dừng lại bên vệ đường. "Nghi đi tới trước 50m là Trần Gia. Tôi lái xe tới đó không tiện, có gì alo." Nghi hiểu ý gạt đầu và bước tới công ty Trần Gia.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tổng giám đốc bí ẩn

CHỒNG! ANH LÀ AI?

Tác giả: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 6: TỔNG GIÁM ĐỐC BÍ ẨN

Nghi bước tới công ty Trần Gia, không phải nói là tập đoàn mới đúng. Nhìn văn phòng cũng thấy độ hoành tráng của nó. Tường được thay thế bằng kính chịu lực vát khối xung quanh, làm cho cả tòa nhà như khối kim cương không lồ.

Bước vào trong, Nghi càng bị choáng bởi độ sang trọng của nó, giống khách sạn năm sao hơn là văn phòng công ty. Cô tin chắc rằng với bề thế như này thì lương nhân viên cũng sẽ không tệ. Nghi quyết tâm sẽ phải vào làm ở Trần Gia bằng mọi giá.

Được nhân viên lễ tân chỉ dẫn lên tầng 35, Nghi lịch sự cảm ơn nhưng khi ra đến thang máy thì không bấm được. Do nhân viên lễ tân bận điện thoại khi quay qua thấy Nghi cứ bấm nút thang máy liên tục liền chạy qua cười giả lả.

- Xin lỗi chị, sẽ có người xuống dẫn chị lên ạ. Do em bận điện thoại nên chưa thông tin kịp thời cho chị, mong chị thông cảm. Giờ mời chị qua ghế ngồi chờ.

Chi là lễ tân thôi mà xinh ơi là xinh, giọng nói thì dễ nghe, cử chỉ lịch thiệp dễ thương, chắc thư kí tổng giám đốc phải cỡ hoa hậu. Hey ya, nhan sắc cỡ như mình, thêm cái tuổi băm già háp đủ khí đá chắc rót ngay từ vòng girth xe quá. Bỏ mộng rồi Nghi ơi. Nghi tự nhiên mất khí thế, ỉu xiu, nhưng lỡ tới rồi thì kệ cứ phỏng vấn thôi, xem như trò chuyện phím cũng được.

"Kính công"! Cửa thang máy mở. Lực bước thẳng tới bàn trà sofa tươi cười chào Nghi.

- Chào chị, tôi là Lực, trợ lý tổng giám đốc. Hôm nay tôi là người sẽ phỏng vấn chị. Giờ chúng ta sẽ lên văn phòng tôi nhé.

Cả hai bước vô thang máy lên tầng 35. Tầng 35 là dãy phòng Office tel, phòng nào cũng đóng cửa im lìm. Cả dãy hành lang dài chỉ có tiếng bước chân của hai người, không khí yên ắng làm Nghi hơi sợ. Họ bước vào một phòng cuối dãy, trên cửa phòng là bảng mica ghi "Trợ lý". Chi là trợ lý có hẳn một phòng riêng, thật oách.

Ngồi xuống ghế sofa bên bàn tiếp khách, Nghi bắt đầu run, phần do máy lạnh, phần do không khí nơi đây yên ắng quá, tạo áp lực không thoải mái tí nào.

Lực ngồi ở ghế đối diện rót trà mời Nghi. Ly trà nóng ấm chắc mới được pha, mùi lá thơm lan tỏa làm Nghi cảm thấy dịu lại. Nghi hít hà rồi nhấp một ngụm nhỏ, quả thật trà hảo hạng, vị ngọt xen lẫn chất nhẹ khiến tinh thần thư thái.

- Chào chị. Chị tên là Phương Nghi, 30 tuổi?

- Dạ đúng.

- Chị chưa có gia đình? Tôi không thấy chị ghi trong hồ sơ hay do thiếu sót.

- Hồ sơ đúng, tôi chưa có gia đình.

- Vậy chị có người yêu?

- Tôi...! Không biết mình và người ấy có được gọi là người yêu không, liệu mình có thể yêu người ta không, chỉ sợ khi người ấy biết mình chỉ là con bướm đêm thì...Nghi không dám nghĩ tiếp nên trả lời " không, người yêu tôi cũng không có".

Lực hơi bất ngờ quan sát Nghi, cô khá đẹp và trẻ hơn so với tuổi, không có gia đình đã lạ rồi, người yêu cũng không, không lẽ bị les à. Nhân thân tốt, người xinh mà chẳng ông nào rình thì 90% là les. Nghi cũng tội, mà cũng may, les thì không sợ quyền rũ tổng giám đốc, không gây phiền phức.

- Ok! Giờ tôi sẽ nói sơ qua về công việc của thư kí tổng giám đốc, sau khi nghe xong có gì thắc mắc cứ hỏi, nhé.

Thư kí của tổng giám đốc yêu cầu phải thông thạo tiếng Anh nên lát nữa tôi sẽ test trình độ anh văn của chị. Thư kí là người thân cận với tổng giám đốc cần biết kín miệng và điện thoại luôn mở 24/24. Do TGD không thích quá nhiều người biết mặt và biết hành tung của mình nên chị cần biết lọc các cuộc gọi thật sự cần thiết để chuyển vào line của sếp tổng. Toàn công ty này chỉ có mình tôi là biết mặt của TGD mà thôi.

Nghi trở mặt ngay nhiên, chỉ là TGD thôi mà, có phải vua chúa đầu mà thần bí dữ. Hay là tại xấu trai quá nên không dám gặp người khác.

- Vậy ngay cả thư kí cũng không được gặp.

- Cái đó còn tùy.

- Vậy nhiệm vụ của tôi chỉ là nghe điện thoại, chọn lọc cái cần chuyển line thôi đúng không? Và không được bép xép.

Lực gật đầu tán thành.

- Vậy tại sao điện thoại phải mở 24/ 24.

- Vì Sếp tổng thường xuyên đi công tác đột xuất nên thư kí phải luôn nắm lịch các chuyến bay, khi cần là book vé ngay cả lúc đó là 2g đêm.

- Vậy tôi có cần sắp xếp họp hành gì không?

- đương nhiên là có, thư kí có trách nhiệm nhắc sếp họp trước 30p và thông báo với các phòng ban. Riêng với cuộc hẹn với đối tác phải nhắc trước một buổi

- Sếp tổng ít tới công ty?

- Không, sếp tổng tới công ty hầu như mỗi ngày, chỉ là nhân viên không biết mặt thôi.

Nghi cảm thấy ông Tổng Giám Đốc này lạ, nếu không nói cảm giác hơi biến thái. Chắc ông ta đẹp ngang với Chí Phèo nên sợ người khác chiêm ngưỡng dung nhan. Mà vậy cũng hay, đỡ tiếp xúc, đỡ căng thẳng. Chẳng phải gần vua như gần cọp sao.

- Còn lương bổng?

- Thư việc chị được trả tám trăm, sau hai tháng sẽ...Lực chưa kịp nói hết Nghi đã cắt lời.

- Thời buổi nào rồi mà thư kí chỉ có tám trăm, còn thua công nhân. Công nhân giờ lương tối thiểu cũng ba triệu rồi.

- Tám trăm đô la Mỹ, chị thấy thấp à. Sau hai tháng kí hợp đồng sẽ là một ngàn, sau sáu tháng xét tăng lương theo năng lực.

Nghi biết mình hơi nên cười trừ.

- Nếu chị đồng ý thì chúng ta thực hành test anh vẫn.

Nghi tất nhiên đồng ý, công việc đâu có áp lực, chỉ cần nghe điện thoại, cố nhớ cuộc họp nhắc nhở lão Chí Phèo ấy là xong. Hai người đang tính qua phòng IT cho Nghi test thì Lực nhận được điện thoại. Không nghe rõ đầu bên kia nói gì, thỉnh thoảng thấy anh quay lại nhìn Nghi gật gù đầu nói được được và cúp máy.

- Thôi, chúng ta không cần test nữa. Nếu chị đồng ý rồi tôi sẽ dẫn chị đến phòng làm việc. Mai chị sẽ nhận việc.

Nghi thật sự bất ngờ trước quyết định của Lực. Chắc anh ta bận việc nên không test mình. Đúng là may mắn, có việc làm lại không phải thi tuyển. Minh đúng là may mắn, lát nữa cảm ơn người ta mới được.

Họ cùng lên tầng bốn mươi. Cả tầng lầu chỉ có duy nhất một phòng. Nơi thư kí làm việc là cái bàn hình vòng cung ngay giữa bức tường ngăn phòng tổng giám đốc với bên ngoài. Nói là tường thật ra là tấm kính cường lực hai mặt, bên trong phòng có thể quan sát bên ngoài nhưng bên ngoài hoàn toàn không thấy bên trong. Trên bàn bên phải để một máy điện thoại tổng đài. Bên trái có dàn máy vi tính mới toanh.

- Chị bấm số 1 sẽ kết nối trực tiếp tới số di động tổng giám đốc. Số di động của sếp cả công ty không ai biết trừ tôi, và giờ là chị. Nhớ chỉ khi thật sự cần thiết mới bấm số 1, sếp tổng không thích bị làm phiền.

Nghi gật gù, lấy cuốn sổ tay nhỏ ghi chép cẩn thận. Lực nhân tiện xin số điện thoại của Nghi vì trong bản CV Nghi có ghi số điện thoại, nhưng không điện được. Nghi cười ái ngại kêu Lực đọc số sẽ điện vào cho anh vì Nghi mới đổi sim nên không nhớ số. Điện thoại Lực reo, nhìn trên màn hình hiện dãy số Lực gật mình.

- Số điện thoại này chị mua lâu chưa?

- À, là của một người bạn cho tôi xài tạm, có thể tôi sẽ trả lại nếu người ta đòi. Hìhì. Có gì lạ hả anh?

- Không, số này khá đẹp.

- Tôi cũng không biết số mấy nữa, nếu bạn tôi đòi lại tôi sẽ đưa anh số cũ của tôi. Thông cảm nhé!

Lực cười gật đầu. Sao anh dám từ chối đây.

Nghi hí hửng rời Trần Gia, từ nay cô có thêm thu nhập để lo cho mẹ, cô có thể tự do rời xa bà đi ghê lại có thêm thời gian viết lách. Vừa có tiền, lại thỏa đam mê, đời còn gì sướng bằng. Nghi móc điện thoại ra điện, đúng là trên sim chỉ lưu duy nhất một số điện thoại, số khá đẹp cũng không lưu tên. Cô bấm gọi. Minh nhanh chóng bắt máy.

- Được, Nghi đi bộ lại chỗ khi này xuống xe.

Nghi tắt máy, ngoảnh về hướng lúc mình tới đã thấy chiếc Audi đậu ở đó tự bao giờ. Không lẽ Minh không đi công chuyện, chờ mình suốt này giờ. Nghi nhoen miệng cười, đi nhanh ra xe.

Thành phố giờ tan tành đông xe kính khùng, rời công ty lúc 5g mà giờ 6g, xe mới nhích được mấy trăm mét. Nghi trông ra đường, rồi trông sắc mặt người bên cạnh mà sốt cả ruột. Sợ Minh tái phát đau bao tử thì khổ.

Sẵn đang ở trung tâm quận nhất, hay là lên nhà hàng xoay ăn thử. Dù sao cũng cảm ơn người ta chờ mình rồi chờ mình sáng giờ chứ, dù ăn ở đó xót ruột lắm.

- Hay mình ghé nhà hàng Xoay đi, Nghi muốn ngắm Sài Gòn từ trên cao.

- Được.

Minh nhích lên, rẽ phải vào đầu đường CMT8, đậu xe xong, Minh dặt tay Nghi vào thang máy, cứ như một thói quen vậy.

Nghi gọi món vịt quay Bắc Kinh, con vịt này làm được những bốn món, tha hồ no cũng không mắc lắm. Còn Minh chỉ phì cười nhìn anh bồi gắp đầu, kêu thêm chai vang Lá Vàng, rượu Hàn Quốc rất nhẹ dùng khai vị hay tráng miệng rất ngon. Do độ cồn nhẹ nên nữ dùng cũng được. Nghi nghe Minh gọi muốn xây xẩm mặt mày. Cũng đành bấm bụng thôi, dù sao mai mình có việc làm. Ăn của người ta cũng nhiều rồi thì cũng trả lại một ít chứ.

Trong lúc chờ thức ăn, Minh lấy ra một thẻ sim khác đưa Nghi.

- Nghi dùng sim này đi, sim kia khi nào khẩn cấp lắm hãy dùng.

- Nếu có sim mới thì Nghi trả sim của Minh nè, chứ giữ chi? Lỡ bạn bè hay gia đình Minh gọi tới thì sao?

- Đó là số cá nhân, cũng ít gọi lắm. Nghi biết số nó chưa? Số khá đẹp

- Số cá nhân thì Nghi càng không nên giữ, thôi trả cho chắc. Xài hai ba số nhưc đầu lắm. Nghi không biết số, nhưng đã cho số trợ lý giám đốc rồi. Anh ta thấy mình có điện thoại xin số không cho thì ki. Anh ấy cũng nói giống Minh, số đẹp. Hìhì

Nghi không thấy có khoảng khắc mắt Minh tối đi, nhưng thoáng rất nhanh. Minh cười lấy điện thoại của Nghi gắn sim mới vào, còn sim của mình gắn vô điện thoại đen trong túi.

Lúc kêu tính tiền, Nghi một mực giành trả, còn tỏ ra giận dỗi, dùng tuyệt chiêu thì Minh cũng đành xuôi theo cô nàng. Nhìn bill cũng khá là xót cho hầu bao của Nghi. Biết vậy uống nước lọc, cho nàng đỡ tổn. Hey ya! (người trả đã xót, người ăn còn xót hơn).

Ăn tối xong, Minh không chờ Nghi về nhà ngay, họ đi dạo ngắm thành phố lên đèn.

- Minh này, biết chỗ nào cho thuê nhà rẻ, rộng rãi thoáng mát, đặc biệt an toàn không?

- Khu biệt thự Bông Sao không thích?

- Đó không phải nhà Nghi, công việc mới này lương cũng Ok lắm, Nghi nghĩ thuê căn nhà nhỏ chắc cũng không thành vấn đề.

- Được.

- Được! Được! Được, sao Minh kiếm lời thế? Được là sao? Là Nghi tự thuê được hay là Minh sẽ kiếm giúp. Lời nói có mất tiền đâu mà keo với tui thế hả?

Minh phì cười. Một tay cầm vô-lăng, một tay rờ rờ trán. Em của tôi sao mà đáng yêu thế cơ chứ. Ngay cả giận cũng đáng yêu. Tôi không che mắt mình, cứ nhìn vào mắt em chắc tôi sẽ chết đuối trong đó mất. Đôi môi anh đào hồng đỏ chu lên chỉ muốn cắn phát cho đỡ thèm. Sao em cứ khiến người khác muốn phạm tội vậy!!!!

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Em phải cưới tôi

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 7: EM PHẢI CƯỚI TÔI

Mới đó mà Nghi đi làm được ba ngày, ba ngày trôi qua bình yên, có phần hơi chán vì cô chẳng nhận được cuộc điện thoại nào, đa số tiếp tân nhận hết rồi. Và cũng chẳng xui đến nỗi đụng mặt Chí Phèo. Rảnh rỗi Nghi lại viết truyện, Nghi yêu văn mà, tự đắm chìm trong thế giới do mình làm chủ, vui và hạnh phúc lắm.

Thứ bảy, Nghi được nghỉ nửa buổi làm nên đi tìm nhà thuê. Trên đường về nhà lúc dừng đèn đỏ, Nghi thấy tờ giấy dán trên cây cột điện căn hộ cho thuê khu Sunrise City chỉ có ba triệu. Không thể tin khu dân cư cao cấp nằm ngay trung tâm quận bảy chỉ có ba triệu. Nghi lập tức điện thoại ngay số điện thoại trên giấy sẵn đi xem nhà luôn. Căn hộ khá rộng rãi có ban công view sông, rất hợp ý cô. Nghi bán tín bán nghi hỏi lại "chị cho thuê nguyên căn nhà chỉ ba triệu hay em đọc thiếu số 0?"

- Em không nhầm, đúng giá. Vì chị sắp di dân sang Mỹ với con, cũng tính bán nhà nhưng qua ăn bám tui nó cũng kì, nên quyết định cho thuê. Mỗi tháng em cứ chuyển khoản cho chị, chị không tới thu được. Cho thuê rẻ để người thuê giữ nhà cho mình. Lấy giá cao họ phá nhà không thương tiếc em ơi. Với lại cũng gấp lấy giá thấp cho thuê nhanh.

Nghi gật gù rất ưng ngôi nhà này, định điện thoại rủ Minh cùng xem. Nghi lấy điện thoại ra rồi nghĩ nghĩ "sao mình lại điện thoại báo hấn nì, có thân thiết lắm đâu, bị gì không biết". Nghi quay lại nói với chị chủ "em thuê căn này, cọc bao nhiêu hả chị?"

- Cọc hai tháng em à.

- Được, nhưng hôm nay em không mang theo đủ tiền, hẹn chị sáng mai em chồng đủ rồi mình kí hợp đồng luôn nhé.

- Cũng được, chúc em vui vẻ với hàng xóm mới.

Nghi nghe chị chúc mình cũng ngơ ngợ, chắc chị ấy thật tình quá.

Nghi về nhà với tâm trạng khá vui vẻ, một tuần đầy may mắn. Đầu tiên có việc làm nhân lương cao, lại thuê được căn hộ ưng ý giá hời. Nghi tới sắp được tự do, thoát khỏi mù hỏ ly xấu xa, Nghi càng vui hơn. Nghi chạy lên phòng mình, thấy có bì thư trên bàn, chắc vú Năm mang lên cho cô, là thư báo bệnh viện. Nghi mang đến đầu giường cầm con dao rọc giấy mở ra xem. Thư nhắc nộp viện phí và nhắc lại về loại thuốc mới, hỏi Nghi có muốn cho mẹ thử không. Nghi bán thần mang phong thư nhét vào giỏ, nhìn ra ngoài cửa sổ. Sắc vàng đỏ của ánh mặt trời chỉ còn le lói, dự báo trời sắp mưa to. Cô thở dài rồi lấy đồ đi tắm, chuẩn bị tới quán bar.

Khiêm hôm nay cũng tới bar, nhờ người bạn bên Mỹ, anh đã tra được thân phận Bướm Đêm, hôm nay anh quyết tóm gọn con bướm ấy, không để lỡ thời gian nữa.

Đúng chín giờ tối, màn khiêu vũ bắt đầu với những em PG thân hình bốc lửa. Các em nhảy múa lác lác thật điệu luyện. Tiếng đám đông hò hét, tiếng huýt sáo trêu chọc hòa với điệu nhạc xập xình mang đầy không khí gợi dục, như kiểu quán bar pede bên Thái. Nhưng ở Việt Nam đỡ hơn là dùng gái thật và không phải lột hết đồ. Nếu ai lần đầu bước vào quán bar này hẳn sốc tận óc.

Khiêm ngồi vị trí cũ, tầng hầm phòng Vip quan sát bên dưới. Anh ngồi gác chân chữ ngũ, một tay sai ngang thành tựa của ghế, tay kia cầm ly rượu Chivas lắc lư xoay vòng. Khiêm cứ ngồi thế đã hơn một giờ để chờ đợi Bướm Đêm. Khiêm cũng bắt ngờ mình có thể kiên nhẫn chờ một cô gái đến vậy.

Đám đông dưới kia bắt đầu nhốn nháo, tiếng huýt sáo nhiều hơn. Trên sân khấu Bướm Đêm đã xuất hiện. Đêm nay, Bướm Đêm mặc chiếc đầm ống màu đen ôm sát cơ thể. Tóc để thả hờ hững ngang lưng. Cô ôm cột inox hít người lên quần cột như con rắn, rồi một tay một chân nắm cột tuột xuống thật điệu nghệ. Mỗi động tác của cô đều là động tác khó nhưng cô thực hiện rất thuần thục khiến nữ PG khác dù ghen ghét cũng không làm gì được. Vì căn bản những động tác kia chỉ có diễn viên múa ba lê mới làm nổi thôi. Còn khán giả thì cứ bị cuốn theo từng cử động uyển chuyển của Bướm Đêm. Họ thích thú la hét nhưng chưa ai có thể bắt chuyện với cô.

Quán bar của Tiệp tuy không "sạch sẽ" gì nhưng cũng có qui tắc của nó. Nhân viên có quyền từ chối yêu cầu của khách nếu điều đó không nằm trong phận sự của họ. Khách đa số đều là dân có máu mặt nên rất trọng sĩ diện, họ tôn trọng ông chủ và qui tắc của quán bar. Thế nên Nghi mới an toàn cho tới bây giờ. Nhưng hôm nay thì khác, người Nghi gặp Khiêm, một người đàn ông thâm sâu khó đoán.

Sau màn biểu diễn, anh nhân viên nhét vào tay Nghi mảnh giấy. Nghi mở ra xem hừ cười, mượn cây viết ghi vào mấy chữ nhờ trao trả chủ cũ. Nghi đi nhanh ra về bằng cửa sau.

Đón Nghi là bác xe ôm già tên Hùng. Bác chỉ ngoài năm mươi, trước khi bác bị tai biến trông cũng trẻ lắm. Nhưng có thời gian bác bị bệnh thế là nằm ở nhà cả năm trời, nhờ hàng xóm giúp đỡ nên sống được tới hôm nay. Tuy giờ đi lại được nhưng gương mặt bác nhăn nhó, miệng méo nói giọng đơ đót, do đi chứng bệnh tai biến. Trông mặt bác ai cũng sợ không dám đi, bác chạy xe ôm ế lắm. Nghi đi xe của bác đã ba năm nay. Cứ cuối tuần dù mưa gió bác vẫn đón Nghi đúng giờ. Nghi thương bác giống cha mình, nhưng ba của Nghi bị liệt luôn. Cô thường dúi thêm cho bác ít tiền. Bác luôn thối lại đủ, năn nỉ mãi Nghi mới nghĩ ra trả bác theo tháng, giống như đi xe ôm trọn gói để bác không phải lo ế sẽ không có tiền ăn cơm.

Hai bác cháu đang trên đường về nhà. Bác biết ý sợ có người theo dõi nên chạy đường vòng vèo, đi đường hẻm nhằm cắt đuôi những con dê bám đeo.

Đang trò chuyện rôm rả, một chiếc Lexus từ sau lao tới ép sát cúp đầu xe Wave anpha, bác loạng choạng xém té ngã. Lực từ trên xe vội bước xuống đỡ xe của bác xe ôm.

- Chào Bác, hôm nay bác chờ chị ấy tới đây thôi ạ, sắp chị ấy sẽ đưa chị ấy về.

Nghi nhận ra Lực, hơi hốt hoảng bối rối, quay lại nhìn chiếc Lexus sang trọng, nhưng chẳng thể biết ai ngồi trong, đoán chừng là Chí Phèo rồi. "Không lẽ hắn ta biết mình là thư kí, nên chạy theo cảnh cáo đuổi việc. Hey ya, sao mình lại bị sao quá tạ chiều vậy chứ. Mà sao đuổi, Nghi có làm gì phạm pháp đâu, lấy cớ gì đuổi. Hay thiết chó, bác Hùng chạy vòng vòng, hắn ta đi xe hơi to đùng sao theo được cũng nể." Nghi nhìn Lực quay qua nói với bác Hùng.

- Bạn con bác ạ. Bác cứ về ngủ trước, hôm nay con được bạn đưa về rồi. Hìhì.

Nghi nở nụ cười thật tươi rồi móc trong túi ra tờ một trăm nhét vào tay Bác. Bác không cảm báo có tiền lương tháng rồi. Nghi cứ nhét lách đầu nói:

- Hồi này bạn con làm bác té mà, bác cảm cho con đỡ áy náy nha...nha.

- Cái con bé này, té đâu mà té. Con cứ nha nha rồi đưa cái mặt đó ra ai chịu nổi hả con. Ừ, bác cảm ơn con, bác về trước. Về nhà nhắn tin bác an tâm nhé.

- Dạ.

Bác Hùng lên xe chậm rãi chạy đi. Bóng dáng già nua xa dần rồi mất hút trong màn đêm.

Lực đưa tay khom người mời Nghi vào xe. Nghi tính mở cửa băng sau nhưng Lực kịp chặn lại, mỉm cười lách đầu nhìn về cửa lái phụ. Nghi nhìn Lực, hiểu thờ dài rồi mở cửa bước lên xe. Lực lái xe ra khu vực vắng người, bên bờ sông nhỏ ở quận bảy. Anh dừng xe lại, lẳng lặng xuống xe đi đầu đó. Trong xe lúc này chỉ còn Nghi và hắn. Nghi cảm nhận được có ánh mắt đang dõi theo nhìn mình, cô bắt giác lạnh gáy nhưng cũng không dám quay lại nhìn. Từ thái độ của Lực không muốn cô ngồi ghế sau, nghĩa là hắn đối với cô cũng giống bao người khác, không muốn cô thấy mặt dù cô là thư kí. Mà qua hôm nay rồi, biết Nghi có còn là thư kí nữa không. Nghi chỉ im lặng nhìn ra sông. Trời bắt đầu mưa phùn, những hạt mưa lác đác rơi bên ngoài bầu trời đêm dưới ánh đèn đường thật âm đạm. Giờ này mà vui mình trên giường, Nghi sẽ ngủ ngon lắm. Đêm nay nếu mưa to, thêm sấm chớp chắc Nghi thức tới sáng rồi. Cứ miên man theo dòng suy nghĩ vẩn vơ, tiếng nói người phía sau xe làm Nghi sực tỉnh.

- Em không có gì muốn nói sao?

Nghi giật mình, giọng nói sao mà quen quá. Giọng nói trầm ấm của người đó, người đã hát tặng Nghi, chọc Nghi cười. Mấy ngày qua còn rong rui chờ Nghi đi phỏng vấn đến mức đau bao tử, bị công ty khiển trách nửa chữ, sao mà thương quá. Nhưng còn người ngồi sau kia mang tiếng bá đạo, chắc chắn không phải. Giờ phút này Nghi nhớ Minh, nhớ rất nhiều. Thì ra chỉ khi gặp lại thứ gì đó quen thuộc nhưng không phải của mình, ta mới biết rằng ta đã rất yêu nó.

- Tôi muốn hỏi vì sao anh bắt một cô gái lên xe, trong đêm tối thế này.

- Tôi bảo Lực mời lịch sự, cậu ta ép em?

- Đúng là rất lịch sự, nhưng tôi lên xe không theo ý muốn của mình là ép.

Đằng sau không nói gì, trong xe lại im lặng, có hơi rượu nhàn nhạt tỏa ra, có lẽ từ hơi thở của Khiêm, thêm mùi hương nam tính thật dễ say lòng người.

- Tôi muốn cùng em thực hiện cuộc giao dịch. Nếu em đồng ý, tôi sẽ đáp ứng mong ước của em.

- Mong ước của tôi, anh biết tôi muốn gì sao?

- Tôi biết em là ai.

Nghi hoảng hốt nhưng gắng giữ bình tĩnh, bắt quả xin việc khác thôi. Có gì ghê gớm đâu.

- Giao dịch gì?

- Chúng ta kết hôn.

- Há?!!!!

- Trần Phương Nghi, 30 tuổi, nhà khu biệt thự Bông Sao. Ba và mẹ trong một tai nạn năm năm trước bị thương khá nghiêm trọng. Ba bị liệt, mẹ sống thực vật. Ban ngày thư kí Trần

Gia, đêm hóa thành bướm bay ăn đêm.

Nghi thật sự tức giận quay lại nhìn hân. Hân ngồi ngược sáng, trong xe không có đèn. Đằng trước mũi xe là dòng sông cũng không có cây đèn đường nào hết nên căn bản Nghi không thể thấy mặt hân. Nghi cố nheo mắt một lúc để mắt thích nghi bóng đêm nhưng cũng không thể trông rõ mặt người đàn ông đó. Chỉ thấy tổng thể hân ta khá trẻ, to cao không phải Chí Phèo như Nghi nghĩ. Và đúng thật hân ta rất bá đạo. Nghi cố kiềm chế quay ngược lên.

- Nếu chỉ vì biết tôi là ai mà tôi phải lấy người đó, vậy chồng tôi bây giờ chất cả kho rồi.

Khiêm phì cười, cô nàng đảo mắt thật.

- Tôi sẽ lo tiền thuốc cho mẹ em.

Khiêm đánh trúng nhược điểm của Nghi, Nghi vẫn đang ki cốp cho Mẹ thử thuốc mới. Nhưng nếu lấy hân, lỡ hân ta vũ phu đánh chết Nghi, hay lãng nhăng lây bệnh cho Nghi thì chẳng phải cô đang tự giết mình à. Đàn ông như hân chắc chắn rất ác và bẩn. Thấy Nghi im lặng, Khiêm ra thêm một điều kiện nữa.

- Mỗi tháng tôi sẽ chuyển cho em một số tiền đủ để em sống mà không cần làm ở bar nữa. Tôi không muốn vợ mình làm trò vui cho mấy thằng đàn ông khác. Và sẽ lo cho Mẹ qua Singapo chữa trị. Cần nữa qua Mỹ cũng được.

Nghi bắt đầu phân vân. Ra nước ngoài hân cơ hội bình phục sẽ nhiều hơn nhưng còn ba cô, bà ta có để yên cho ba cô không. Cô nên liều một lần để cứu mẹ không. Nếu lấy hân cô có mệnh hệ gì thì cả ba và mẹ đều coi như chấm hết.

- Cho tôi thời gian suy nghĩ.

- Được, bao lâu?

- Một tuần.

- Không, ba ngày, tôi cho em ba ngày. Bất luận câu trả lời thế nào em cũng phải gặp tôi sau ba ngày nữa.

Nghi tức giận mím chặt môi "được"

Chiếc Lexus chờ Nghi về khu biệt thự Bông Sao. Nghi xuống xe đi thẳng vô nhà, không thèm ngoái lại. Trên lầu, bóng dáng người phụ nữ đang vén màn nhìn xuống, bà ta cười nhếch mép " con mồi đã về".

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Mê được

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 8: MÊ ĐƯỢC

Nghi mang theo bọc bột bước vào nhà. Mở tủ lạnh lấy nước uống mà quên mất đây là tủ lạnh dưới nhà. Bình thường Nghi chỉ uống nước trên phòng của mình do Vụ Năm nấu trữ lạnh cho cô. Phòng của Nghi luôn khóa trái, chỉ có lúc sáng sớm Nghi mở cửa đi làm là lúc Vụ Năm mang nước, trái cây để vào tủ lạnh, sau đó Nghi sẽ khóa cửa ngay cả Vụ Năm cũng không có chìa khóa, tránh cho Vụ bị bà ta làm khó bắt mở cửa.

Khi đã uống hơn phân nửa, Nghi sực nhớ bỏ ly nước xuống, lòng thầm nguyện ly nước kia bình thường.

Thầm rửa tên đàn ông biến thái, "hân ta giàu thôi mà, đầu cần điên như thế. Đến cả mặt mũi cũng không cho thấy, muốn làm chồng tui, đúng là bệnh không nhẹ. Tuy mình già thật nhưng đầu phải ế đến nỗi bọ đầu chụp đó. Không yêu đương hò hẹn, chẳng cầu hôn. Ngay lần đầu gặp mặt bắt ép "kết hôn", sao hân ta không uống thuốc trước khi ra đường nhì. Hay bệnh lâu năm nên thuốc cũng lớn. Điên thật, tin lời anh chắc tui cũng bị gì rồi."

Bước lên cầu thang được mấy bước, tiếng người đàn bà lạnh lạnh phía sau.

- Về rồi à, con gái. Ra đường thì mặc đồ cho kín đáo. Con muốn làm dơ cái nhà này à.!!!

- Nhà tôi ngày nào cũng lau dọn rất sạch sẽ, chỉ có một đồng rác quét hoài không chịu đi.

- Con ăn nói cho lễ phép, dù sao ta cũng là mẹ con.

- Mẹ sao? Bà để tôi hỏi nào mà đòi làm mẹ? Mẹ tôi đã mất vào tai nạn năm năm trước. Tôi cũng rất muốn bà làm mẹ tôi đó. Để tôi có cơ hội thấp cho bà nén nhang, cầu cho bà mau siêu thoát đừng ám nhà này nữa.

- Mày!!!!

Bà ta giận tím mặt, toan tiến đến đánh Nghi, bỗng bà ta dừng lại hừ cười.

- Nếu mày đã không coi tao là mẹ, tao cũng không cần khách sáo nữa. Để xem lát nữa mày phóng đặng dưới thân những thằng đàn ông, ba mày còn coi mày là thuần khiết bằng trinh không?

Bà ta cười ha hả như điên dại. Nghi chưa kịp trả lời đã cảm thấy đầu óc quay cuồng, tay chân bủn rủn khụy xuống thềm cầu thang. Lời nguyện của Nghi vô hiệu, ly nước kia bị bỏ thuốc. "Sao mà mình ngu thế, phòng ngày phòng đêm, cuối cùng cũng rơi vào bẫy bà ta. Cũng tại tên Gia Khiêm, ta hận." Nghi ngược cặp mắt đỏ ngầu nhìn người đàn bà đang cười hả hê. Tay nắm chặt thành quyền, móng tay đâm vào lòng bàn tay rướm máu. Nếu ở trong trạng thái bình thường, với đai xanh Judo, cô chắc chắn có thể thoát thân. Nhưng bây giờ, đến

ngồi dậy còn không nổi, làm sao thoát thân. Nghi nhớ tới Minh, nhớ gương mặt cương nghị cực kì đẹp trai, nam tính. Minh đã cho Nghi tình yêu đầu đời, cho luôn cảm giác an toàn khi ở cạnh Minh. Nếu cho thời gian trở ngược, Nghi nguyện lòng cho Minh lần đầu tiên. Tuy làm Bướm Đêm, nhưng Nghi vẫn giữ cho mình món quý giá đời con gái, thứ duy nhất cho Nghi dùng khi đứng trước Minh. Qua hôm nay, mọi thứ sụp đổ sao, vì người đàn bà này. Nghi dồn chút sức cổ chạy lên cầu thang, tay móc trong giỏ điện thoại ra gọi. Gấp rút, mắt nhòe nhòe, Nghi bấm ngay số Gia Khiêm, số tổng giám đốc mà Nghi lưu vào ưu tiên số 1. Còn số của Minh là hình trái tim. Thời khắc này mà mở bàn phím tìm kí tự trái tim gọi được cũng xong phim rồi. Điện thoại nhanh chóng kết nối. Khiêm bắt máy nhưng không lên tiếng, anh luôn thế, không bao giờ lên tiếng trước khi nghe điện thoại.

Trong nhà, mấy tên đàn ông thấy Nghi chạy lên chạy lên nắm chân Nghi kéo xuống. Nghi nằm sấp, bụng va tung tung vào bậc cầu thang đau điếng, cũng không làm Nghi tỉnh táo hơn. Nghi xoay người tựa lưng vào bậc thang, cố giữ tỉnh táo.

- Nếu bà dám đụng vào tôi, Trần Gia Khiêm sẽ không tha cho bà. Anh ta là chồng sắp cưới của tôi.

- Hahaha! Mày nói Trần Gia Khiêm, tổng giám đốc tập đoàn Trần Gia là chồng sắp cưới của mày. Mày chỉ trúng thuốc mê bùn rùn tay chân, đầu phải thuốc hoang tưởng. Nếu hẳn là chồng mày cũng tốt, để xem một đứa con gái thối nát, phóng đảng như mày, nó có dám lấy không. Mày cứ sống trong thế giới ảo tưởng đi, mấy anh đây sẽ cho mày lên tiên nhanh thôi.- bà ta quay đầu qua mấy tên đàn ông:

- Đói đói tiểu thơ nhẹ nhàng thôi, người ta lần đầu đó.

Rồi quay qua nhìn Nghi." Bàn chất mày giống mẹ mày, chỉ giới dụ dỗ đàn ông, mày cứ phát huy sở trường phóng đảng đi, mấy anh đây chiều được hết. Bà nói với mấy tên kia " nếu nó thích cảm giác mạnh, cứ chiều"

- Dạ...

Tiếng dạ đồng thanh của mấy thằng thêm gái. Chúng nhìn Nghi đang quần quai, bộ váy ngắn khoe đôi chân thon dài, bộ ngực vun cao sau lớp áo ống thực bức bối bọn chúng. Chúng rất muốn tiến đến xé tan cái áo kia ra, để thưởng thức cô.

Nghi cố sức chống chọi lũ yêu râu xanh, nhưng càng ngày càng đuối, Nghi bị bọn chúng bốn cọt đẩy qua đẩy lại. Những con sói đói ló người đang nhe răng nham nhở cười, vòn con cừu non to trước khi xé xác nó. Còn người đàn bà kia cầm máy quay, quay lại cảnh tượng bà ta muốn xem nhất trong bao năm qua nhưng không có cơ hội. Thật là khoái cảm sung sướng, bà ta cười thật hả hê.

Ở đầu dây bên kia, Khiêm cầm điện thoại nghe mặt tái xanh, tay bóp thiếu điều muốn vỡ điện thoại. Tại sao anh phải nghe những âm thanh ghê tởm đó. Sai tài xế lập tức quay xe về hướng nhà Nghi, anh cố chạy đua thời gian. Chưa bao giờ Khiêm cảm thấy mất mát lo sợ như lúc này, từng trải qua bao sóng gió, đối đầu bao hiểm nguy dường như làm chai sạn cảm xúc, dây thần kinh sợ của Khiêm bị mài mòn theo vết chai sạn đó. Vậy mà giờ tim của anh đang đập hỗn loạn, Khiêm đang sợ, thật sự rất sợ nếu người con gái kia bị vấy bẩn, thì anh sẽ sống trong ân hận cả cuộc đời còn lại. Khiêm hét tài xế chạy hết tốc lực, mắt Khiêm hằn lên tia máu đỏ ngầu, mặt anh trắng lại trông thật dữ tợn.

Trong nhà người đàn bà vẫn vừa quay phim vừa cười

- Con gái, con nên hưởng thụ đi, còn biết cách chiều chồng chứ con. Những người như Gia Khiêm lăn lộn trên thương trường thì chuyện trai gái thường lắm. Nếu con muốn thắng họ con phải thuần thực hơn họ, hiểu không?

- Bà, bà thuần thực vậy sao không giữ được chồng bà, hả?

- Con cứ nói cho đã đi, để xem khi đoạn clip đến tay ba con, ông ấy sẽ phản ứng thế nào.

- Bà đụng đến tôi thì bà không có một xu nào đâu.

- Tao để mày yên ổn bao năm qua, tao cũng đâu có được gì. Nếu không vì di chúc để lại toàn bộ cho mày, mày nghĩ mày sống được đến giờ à. Tao sẽ cho ông xem con gái ông ăn chơi, đảng điểm ở bar không đủ. Dẫn một lúc nhiều thằng về nhà quan hệ bấy đàn. Ông còn yêu thương đứa con hư thân mất nết này không.

Mấy tên đàn ông lao vào bắt đầu xé áo Nghi, chẳng mấy chốc, trên người Nghi chỉ còn bộ đồ nhỏ mỏng manh. Làn da trắng mịn không tí vết lộ ra, dưới ánh đèn vàng càng thêm mê mị.

Tiếng Nghi la hét thê lương, ngoài trời mưa nặng hạt, sấm chớp đùng đùng lẫn át tiếng khóc, la hét của Nghi. Những hạt mưa rơi làm rụng toi tã cánh phong lan treo trên cửa sổ. Cuộc đời Nghi rồi sẽ ra sao? Nghi còn đủ nghị lực sống tiếp sau biến cố này.

Witten by Trái Tim Pha Lê

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bóng hình thân quen

CHỜNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 9: BÓNG HÌNH THÂN QUEN

Trong đêm mưa gió, chiếc Lexus băng băng lao đi như muốn xé tan màn đêm

Khiêm và Lực xuống xe, leo lên hàng rào cửa sắt nhảy vào trong sân. Ngoài xe, tài xế đang điện thoại cho ai đó. Trong chớp nhoáng, Lực và Khiêm nhanh chóng hạ hai tên canh cửa. Lực dùng sức tổng mạnh của nhưng võ dụng. Khiêm tay nắm thành nắm, mắt hằn tia máu, thân hình ướt nhẹp đứng nhìn cánh cửa bị khóa trong với cảm xúc căm phẫn tột độ.

Bên trong, tiếng cười nhả nhót của những tên cận bã vẫn vang vọng, nhưng tiếng hét của Nghi không còn nữa. Bỗng cánh cửa mở bung bằng cú đá Karate dùng toàn lực của Khiêm

Nghi nằm dưới sàn, sau ghế sofa, toàn thân loang lổ máu tím tím, Nghi nằm yên với đôi mắt ráo hoảnh mờ đục. Bóng dáng người đàn ông to lớn bước vào từng bước chậm. Ánh mắt sắc lạnh trên gương mặt lạnh lại xanh trắng. Mấy tên đàn ông đang vây quanh Nghi đứng lên thủ thế trước hai người đàn ông lạ mặt đang bước vào.

Nhanh như chớp, Lực vừa đâm đá mấy tên kia. Còn Khiêm chậm chậm bước lại sau ghế sofa, còi áo khoác che lại thân thể đang lỏa lồ của người con gái nằm dưới đất. Trong làn nước mắt nhạt nhòa, Nghi thấy lại hình ảnh người đàn ông bước vào phòng cấp cứu khi cô bị tai nạn. Nghi mỉm cười ngả vào lòng Khiêm rồi ngất lịm.

Bà Phần thấy hai thanh niên lạ mặt xông vào cũng giật mình la lớn

- Mấy người là ai, sao dám xông vào nhà tôi hỏi? Tôi sẽ báo công an vì tội trộm cướp đấy. Biết nhà ai không mà dám vô đây?

Khiêm bồng Nghi trên tay, nhìn bà ta gần từng tiếng.

- Nếu tôi cướp, thứ đầu tiên tôi lấy sẽ là mạng của bà.

Tóc Khiêm rũ ướt vì mưa, cũng không thể che nổi cái nhìn rét lạnh muốn giết người. Khiêm liếc nhìn bà ta, rồi nhìn tới máy quay phim bà đang cầm trên tay. Khiêm quay qua nhìn Lực hất cằm về phía bà Phần. Người đàn bà run sợ ôm máy quay phim vào người.

Có thêm một tốp nam thanh niên mặc đồ đen xông vô nhà, trông ai cũng đàng đàng sát khí. Họ thấy Khiêm, lễ độ cúi gập người chào. Mặt Khiêm không biến sắc nói với Lực.

- Xử lý gọn gàng.

Lực hiểu ý "vâng, thưa anh". Cả nhóm người mặc áo đen không chế đám thanh niên, riêng Lực tiến lại giật máy quay phim trên tay bà Phần, nhìn vào màn hình máy quay, Lực lườm bà ta nói qua kẻ rặng.

- Bà đã biết cô Nghi là vợ của ông chủ tôi mà vẫn dám đụng vào, thật không biết kiểm cách chết làm sao cho dễ?

- Hà...Nghi! Nghi! Con ranh đó nói thật???

- Muộn rồi.

Bà ta già vò khóc lóc, nói không biết vợ của sếp Khiêm, biết thì gan trời bà cũng không dám đụng vào Nghi. Khóc chưa xong tới đau bụng, bà Phần bảo do uống rượu mà chỉ ăn mấy miếng xoài nên xin vào nhà vệ sinh. Lực nghỉ nhà vệ sinh không trốn được nên cho bà ấy đi. Chờ 10, 15p không thấy ra, đập cửa vào không thấy ai, chỉ thấy cửa thông gió sát trần bị bung.

Khiêm ôm Nghi ra xe, cho xe lái thẳng về căn hộ của anh bên quận hai. Khiêm móc điện thoại ra điện.

- Gọi bác sĩ tới nhà tôi gấp, bác sĩ nữ. 15p có mặt.

Khiêm cúp máy, cúi nhìn người con gái trong lòng. Cầm cánh tay trắng nõn chỉ chút vết thâm tím. Lòng bàn tay rướm máu bởi dấu móng tay. Có thể thấy Nghi đã chiến đấu đến sức cùng lực kiệt. Nếu anh tới trễ một chút, một chút nữa chuyện sẽ ra sao. Qua điều tra cũng biết hoàn cảnh của Nghi, nhưng không ngờ lòng dạ con người thú đến thế, vừa muốn cướp của, vừa muốn giết người. Khiêm đặt nhẹ lên vết thương một nụ hôn, có giọt nóng ấm từ mắt Khiêm rơi vào lỗ sâu đang rướm máu trong lòng bàn tay Nghi, tạo sự xót cho vết thương, cũng như cái đau không thoát nên lời của người đàn ông.

Buổi sáng trong lành, ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa, soi sáng cả căn phòng trắng xóa. Nghi từ từ mở mắt trong trạng thái lơ mơ. Người đàn ông đứng bên cửa sổ quay người từ từ tiến về phía Nghi. Nghi cảm thấy bóng dáng Minh trong buổi sáng đón cô đi phỏng vấn. Quái lạ, sao Nghi cứ nhìn thấy hình dáng của Minh, hay do hình ảnh ấy ăn sâu vào tâm trí Nghi, chiếm trọn trái tim cô rồi. Nghi nhắm mắt yên tâm ngủ tiếp, cô biết chỉ cần có Minh, cô sẽ được an toàn.

Tỉnh lại lần thứ hai đã là giữa trưa. Nghi ngồi bật dậy quan sát xung quanh. Khung cảnh lạ hoắc, Nghi ngờ ngợ suy nghĩ, toàn bộ cảnh khung khiếp hôm qua tái hiện trong đầu. Phải rồi, trong lúc nguy cấp, hình như cô thấy Minh, không lẽ đây là nhà Minh sao? Không đúng, sao Minh biết mà tới? Hình như lúc cô bấm điện thoại không phải số của Minh. Nghi tới mộ đàn bà đó, Nghi cảm phần nắm tay thành quyền, phát hiện lòng bàn tay cô các vết thương đã được bôi thuốc dán băng keo cá nhân. Đang mải nghĩ, cửa phòng bật mở. Lực bước vào tươi cười cúi người chào Nghi.

- Cô đã tỉnh, may quá! Có xuống ăn chiều, rồi qua phòng làm việc gặp sếp tổng nhé.

- Tôi!!!!... là sếp Khiêm cứu tôi.

Lực không nói, nhoen miệng cười ngầm đồng ý. Nghi thấy thái độ của Lực hôm nay khác quá, cung kính hơn ngày thường. Có lẽ vì Khiêm.

Nghi mở mền bước xuống giường, trên người Nghi đang mặc bộ đồ ở nhà dài tay màu hồng, hoa văn là những bông hoa nhỏ li ti màu tím. Mặt Nghi tái nhợt, tóc xõa ngang lưng. Trông Nghi thật mong manh. Bước xuống lầu là phòng khách rộng lớn, bộ ghế gỗ sơn trắng, bàn trà hình voan vát tròn cũng bằng gỗ màu trắng đồng bộ. Đệm ghế màu kem sáng điểm hoa văn tím nhạt. Qua phòng khách là chiếc bàn ăn khá to, trên bàn bày biện đủ loại thức ăn còn đang bốc khói. Nghi ngồi vào ghế nhìn đồ ăn trên bàn ngán ngẩm. Tuy khó khăn nhưng dù sao cũng là thiên kim tiêu thơ, có sơn hào hải vị nào chưa ăn qua. Giờ Nghi chỉ thèm có chén cháo hến xúc bánh đa, ước gì có người ta ở đây dứt mình nhi. Tự nghĩ, tự cười, Nghi quay qua hỏi chị bếp

- Chị ơi, ở đây có cháo hến bánh đa không chị?

Chị bếp ngó người quay qua nhìn Lực. Lực nhìn Nghi hỏi

- Cô muốn ăn cháo hến xúc bánh trắng phải không? Chờ chút tôi điện thoại kêu đem lên.

Nghi nhìn Lực khó hiểu "mang lên?"

- À, có nhà hàng Huế ngay tầng dưới. Ăn gì chỉ cần điện thoại họ mang lên.

Đây là căn hộ thông tầng, thiết kế dạng penhouse. Lần đầu tiên cô thấy căn penhouse thực tế ngoài đời thực. Đúng là dân giàu có khác. Nghi nhìn Lực gật đầu cảm ơn. Mười phút sau, món cháo hến xúc bánh trắng được mang lên. Nghi lấy bánh trắng xúc ít hến đưa vào miệng, rồi húp muỗng cháo, lời ai đó văng vẳng bên tai " ăn món Don phải húp cháo hến mới đúng vị", Nghi cười, từng giọt từng giọt lệ rơi vào chén cháo nghi ngút khói. Thì ra cháo hến ăn với bánh trắng gọi là Don, thế mà cô quên, vì người ấy sẽ nhớ thay cô. Giờ muốn ăn lại cũng không biết tên món ăn mà gọi, Nghi quá ỷ lại vào người ta rồi.

Nghi cứ phì cười trong khi những giọt nước mắt thì nhau rơi xuống. Nghi biết Nghi đã yêu, yêu rất nhiều. Nhưng lát nữa thôi, Nghi sẽ phải lựa chọn giữa tình yêu và trả thù cho ba mẹ, cho chính bản thân Nghi. Nếu cứ im lặng ngấm là đồng lõa tội ác. Cha mẹ cô không có ngày yên thân. Chỉ có người đàn ông Nghi sắp gặp mới có đủ khả năng giúp Nghi đòi lại những gì bà Phần nợ gia đình Nghi. Nghi mới có thể an toàn sống an nhiên bên ba mẹ. Nhưng sao tìm Nghi đau, đau đến quận thất.

Tiếng bài hát "because I love you" vang lên phá vỡ bầu không khí ảm đạm. Lực nhìn màn hình điện thoại đưa đến cho Nghi. Nghi quệt vội nước mắt, nhìn trái tim trên màn hình mà nở

nụ cười thật tươi.

- Alo!

- Nghi vẫn khỏe chứ, đi làm sao rồi?

- Nghi ồ, Minh..!!! À, anh thì sao, không bị đuổi việc đó chứ?

Minh khá bất ngờ khi nghe Nghi gọi bằng anh, nhưng rồi cũng nhoen miệng cười.

- Không bị đuổi. Hôm nay chủ nhật, coi phim không?

Minh nói ra câu hẹn bạn gái mà trống ngực Minh đập thành thịch, đến nỗi phải áp tay lên đé nén lại trái tim.

- Nghi, Nghi!!! Thôi được, 9g gấp ở SC Vivo nhé.

- 9g? Trễ vậy?

- Ủ, con gái mà sửa soạn lâu lắm.

- Được.

Minh theo thói quen nói rất ít, chợt nhớ tới có lần Nghi giận dỗi vì chữ "được", nên nói thêm.

- Nhớ mang áo gió, trời mưa, lạnh!

Chỉ là lời nói bình thường, lời quan tâm đơn giản mà lại phá vỡ cảm xúc kiềm nén của Nghi. Nghi òa khóc, cô cố gắng bịt miệng mình để Minh không thể nghe. Nhưng Minh đã kịp nghe tất cả tiếng nước nớc của cô, anh không nói gì, chỉ cầm điện thoại im lặng.

Sau một lúc bình tĩnh trở lại, Nghi nói vào điện thoại "được" rồi vội vàng cúp máy. Quảng điện thoại lên bàn, Nghi úp mặt vào hai bàn tay mình khóc thật thê lương. Mọi người trong phòng chỉ biết nhìn nhau nhún vai lắc đầu.

Điện thoại lại reng, lần này số của Khiêm. Nghi nhìn tên trên màn hình, lau nước mắt "alo"

- Tôi nghe báo em khóc?

- Không, chỉ vì hén cay quá thôi.

- Tôi đã dặn không cay mà vẫn cay đến khóc thế kia? Ngày mai nhà hàng đó sẽ đóng cửa.

- Không, không phải. À tại nóng, tôi ăn nóng sẽ bị chảy nước mũi.

- Vậy để nguội rồi ăn.

- À, mà sao anh biết tôi không ăn cay?

- Đó là chuyện của tôi.

- Vậy thôi, anh còn gì muốn nói không?

- Chúc em ngon miệng, đừng nghĩ ngợi nhiều, mọi thứ đã có tôi.

Nghi cúp máy, ngồi thần thờ. Xem chút nữa là Nghi đã núng nịu sẵn giọng rồi, vì sao giống giọng của Minh thế kia? Quay qua hỏi Lực.

- Tầng thượng có quán cà phê nào không anh?

Lực đang lưỡng lự không biết nên trả lời sao thì điện thoại anh reo, đầu dây bên kia nói gì đó chỉ thấy anh gật đầu "vâng, tôi biết"

- Có, sân thượng có quán cà phê nhỏ. Cô muốn lên đó đôi chút không khí không?

- Muốn, tôi muốn.

Ra cửa bấm tầng R, Lực đưa thẻ vào màn hình led trên thang máy, thang bắt đầu mở ra. Khu căn hộ cao cấp phải có thẻ từ hoặc mật mã mới đi thang máy lên tầng cao. Hình như tòa nhà Minh dẫn đi cũng xài thẻ (dành cho khách, mật mã dành cho chủ). "Mà sao lúc đó không thấy Minh xài thẻ nhỉ? Hay là Minh xài mật mã, nghĩa là Minh ở trong khu nhà ấy. Sao mình nghĩ không ra nhỉ, lúc ở bên cạnh chẳng để ý gì cả, khi xa rồi nhớ càng làm người ta đau."

Cửa thang máy mở. Thật ngạc nhiên lại là quán cà phê cũ. Vậy ra đây là tòa nhà Minh đã dẫn Nghi tới, có khi nào cô sẽ gặp lại Minh ở đây?!!

Nghi chạy vội ra ngoài, tìm dáo dác. Xa xa bóng một người đàn ông đứng khom người tựa lan can nhìn xuống. Anh mặc bộ đồ trắng, bên ngoài là áo ghi lê bằng len màu cà phê sữa. Nghi mừng rỡ chạy về hướng đó kêu to "Minh, Minh". Nhưng khi Nghi quẹo qua bức tường kính tới nơi thì hoàn toàn trống rỗng, chỉ có tiếng gió thổi lồng lộng làm rối tung tóc Nghi. Nghi cứ thần thờ đứng đó, những hạt mưa phùn rơi thấm ướt tóc Nghi bết lại, bộ đồ Nghi mặc cũng ẩm gần hết. Có một chiếc áo gió choàng vai Nghi, Nghi ngược lên không tin vào mắt mình. Cô đưa tay vòng qua ôm thắt lưng người ấy, siết thật chặt. Người đàn ông một tay cầm dù, ta kia ôm Nghi vào lòng mỉm cười

- Đã dặn ra đường mang áo gió mà.

- Không lạnh, có anh sẽ không lạnh.

Minh vỗ vỗ đầu Nghi.

- Sao thế, nhớ anh lắm?

Nghi vẫn tư thế ôm Minh gật gật đầu.

Trong màn mưa bay lất phất. Có đôi tình nhân đang sưởi ấm nhau bằng cái ôm siết chặt. Bóng dáng người con gái nhỏ bé tựa vào người đàn ông tìm sự che chở. Gương mặt người đàn ông cương nghị thoáng ý cười. Thật là bức ảnh tuyệt đẹp, liệu rồi tình yêu có đẹp như bức ảnh ấy không !

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Nỗi đau người cha

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 10: NỖI ĐAU NGƯỜI CHA

Nghi trở xuống căn hộ của Khiêm. Đứng bên Minh trong thang máy, Nghi ko biết mở lời thế nào.

- Nhà Minh ở khu này à?
- Sao lại gọi tên?
- À, chưa quen lắm.
- Không, anh ở quận 7....hôm nay đi dạo.
- Vậy anh về đi. 9g gấp.
- Anh đưa em về.
- Em chuyển nhà rồi, còn bận chút việc sẽ về sau.
- Được.

Họ xuống tới sảnh tầng trệt. Minh bước ra, Nghi vẫn đứng trong thang máy. Nghi cứ đứng nhìn Minh, ánh mắt ướt át chứa đầy yêu thương. Cửa thang máy đóng, Nghi mới biết họ đi thang máy dành cho những người trong khu căn hộ, nên vắng người, nhưng phải sử dụng thẻ từ hoặc mã số mới lên được. Đang bối rối thì cửa lại mở ra. Minh hai tay rút túi quần chậm chậm bước vô. Tay Minh bấm dãy số, cửa thang máy đóng lại. Minh chống hai tay lên tường ép sát người Nghi, bao bọc cô trong lòng mình. Một tay anh vén mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Nghi, tay kia vẫn chống tường thang máy. Minh cúi xuống, Nghi ngược lên đôi mắt dường như ướt át hơn.

- Nếu em cứ nhìn anh như thế, anh sẽ không thể đi về một mình.

Minh cúi mặt sát Nghi hơn, môi Minh mon man qua tóc, lên vầng trán còn lấm tấm vài giọt mưa, xuống gò má tròn mịn và cuối cùng dừng lại nhẹ nhàng trên đôi môi anh đào mộng đỏ. Minh nhẹ nhàng dùng môi mình lau khô giọt lệ mặn đắng của Nghi, lướt qua dịu dàng nơi cánh môi đang hé mở, từ từ hưởng thụ cái ngọt ngào của nụ hôn đầu đời. Nghi đứng yên để mặc cho Minh làm cần, cô cũng muốn cùng người cô yêu tận hưởng những gì vụng dại thiêng liêng của lần đầu tiên. Có thể Nghi sẵn sàng đi xa hơn thế, chỉ cần đó là người Nghi yêu và yêu Nghi. Minh rời môi Nghi, mỉm cười.

- Đi với anh.
- Chưa được, em có việc cần giải quyết. 9g gấp.
- Được.

Minh lại bấm thang máy, cửa mở ra. Minh tiến lại hộp số ngay cửa thang, bấm dãy số rồi bước hẳn ra ngoài, vẫn tư thế cũ, hai tay rút túi quần, đầu hơi nghiêng một bên nhìn Nghi cười. Nghi nhìn lại, mắt cũng hiện ý cười. Cửa thang đóng, chuyển động lên tầng 40. Còn lại một mình, Nghi gạt mình tự hỏi sao Minh lại biết mã số điều khiển thang máy chuyên biệt? Nói cách khác từ trên xuống thì không cần mã số nhưng đi từ dưới lên phải có thẻ từ hoặc mã số

Lên tầng 40 khu A, chỉ có duy nhất căn hộ của Khiêm. Bấm chuông, mở cửa cho Nghi là Lực. Thấy người Nghi ẩm ướt, trên vai đang khoác chiếc áo gió nam màu xanh đen. Không lấy làm bất ngờ, Lực lấy khăn lông lớn đưa cho Nghi, kêu cô lên lầu tắm, rồi xuống phòng làm việc gặp Khiêm. Nghi nhận khăn từ hủ lên lầu.

Vào lại căn phòng ban đầu, Nghi thấy có sẵn bộ đồ gấp gọn trên giường, một áo thun trắng hai dây, thêm áo khoác len mỏng màu hồng khoác ngoài. Một chiếc váy trắng với ba tầng viền ren hồng, bên trong có sẵn luân đồ lót đúng size của cô. Người đàn ông này có cần tính quá đáng vậy không? Size của phụ nữ nhìn qua là biết. Càng khẳng định hẳn ta bản đến mức nào. Nghi cười nhếch mép, ôm đồ vô phòng tắm.

Phòng tắm khá rộng, có cả bồn nằm và bồn tắm đứng. Trong bồn tắm nằm có hệ thống massage nước, bao quanh là thành xi măng lát sỏi. Phòng tắm không có tường, ngăn cách bên ngoài là tấm kính lớn. Bồn tắm nằm sát tấm kính ngăn cách bên ngoài. Còn bồn đứng kê sát tấm kính gần với bồn nằm. Nghi chỉ biết há hốc ngạc nhiên, tắm mà cũng thích khoe hàng, bệnh dữ vậy trời. (kính cường lực 2 mặt, bên ngoài không thấy được bên trong).

Đứng trước tấm gương lớn, Nghi vô thức sờ lên môi mình, cái cảm giác xao xuyến ấm nóng trên môi Minh vẫn còn vương lại. Má Nghi ửng hồng, Nghi e thẹn cười một mình. Trầm mình trong dòng nước ấm, Nghi cảm thấy thật thư giãn. Xát một ít muối tắm lên cánh tay, thấy vết thâm tím, mắt Nghi tối sầm, hẳn lên những tia thù hận đau đớn. Tay Nghi bắt gác siết chặt, những hạt muối vỡ tan thấm vào vết thương rỉ máu đau rất.

Sau khi tắm sạch sẽ, Nghi cảm thấy thoải mái, phấn chấn trở lại. Cô đủ bình tĩnh để gặp ân nhân rồi.

Trời bắt đầu tối, trong nhà bật hết đèn sáng choang. Nhà giàu mà, ngày cũng như đêm. Đi tới phòng làm việc gõ cửa, Khiêm bên trong nói vọng ra " vào đi". Nghi tự nắm tay mình, hít một hơi thật sâu mở cửa bước vào.

Trong phòng tối om, thứ duy nhất phát ra ánh sáng là ánh đèn đường ngoài cửa sổ sát đất. Mà hắn, lại đang đứng quay lưng nhìn ngoài ấy. Ánh sáng nơi Nghi đứng đủ thấy bóng lưng cao ngạo của hắn. Bóng lưng đó trông thân quen mà xém nữa Nghi đã nhào tới ôm. Nhưng kịp trấn tĩnh, hắn là Trần Gia Khiêm.

- Vui lòng đóng cửa.

Nghi đóng cửa, căn phòng tối hơn. Khiêm quay người, bóng dáng cao lớn che đi thứ ánh sáng duy nhất hắt vào phòng. Khiêm bước chậm rãi tới ghế sofa ngồi xuống, chân bắt chéo, một tay để trên lưng ghế, tay kia đặt trên đùi. Vẫn ở tư thế ngược sáng, Nghi vẫn không thể thấy mặt Khiêm.

- Cảm ơn anh đã cứu tôi.

- Cứu vợ mình, không cần cảm ơn.

- Tôi nhớ tôi vẫn còn hai ngày suy nghĩ.

- Kết quả như nhau.

- Anh chắc vậy?

- Nếu không nắm chắc, tôi sẽ không đích thân ra tay. Với lại, làm vợ tôi là mơ ước biết bao cô gái.

- Đúng tôi là con gái, nhưng không phải cô gái nào cũng là tôi.

- Vậy giờ em muốn sao?

- Tôi muốn thêm điều kiện vào hợp đồng.

- Nói nghe thử.

- Anh phải lấy lại công ty Tân Lan cho tôi. Và không biết bằng cách gì, tôi không muốn nhìn thấy bà Phấn nữa.

- Được.

Chỉ một chữ "được" khiến tim Nghi đập loạn nhịp. Người ấy không phải Minh, Minh đang chờ mình, kết thúc nhanh với hắn, mình sẽ gặp Minh. Cố gắng hít sâu để bình tĩnh lại.

- Nhưng không được phạm pháp, không giết người.

Khiêm phì cười:

- Yên tâm, tôi sẽ không để em làm hờn vọng phụ, càng không để em là quá phụ.

- Chồng? Có người vợ nào ngay cả mặt mũi chồng ra sao cũng không biết, trong khi...

- Sao?

- Ai cũng thấy mặt anh, rõ nhất là cậu Lực trợ lý đấy. Nếu kết hôn với tôi để che giấu quan hệ của hai người thì không cần thiết. Vì ngay cả tôi là người lạ còn thấy được, thì anh che giấu làm gì. Như anh nói, có rất nhiều cô gái, sao nhất thiết phải là tôi?

Khiêm nghe chi biết lắc đầu phì cười.

- Thứ 1 tôi không che giấu quan hệ của tôi với Lực. Thứ 2 chọn em vì em là Bướm Đêm.

Khiêm ngồi khom người, hai tay đan nhau để trên đầu gối nhìn Nghi "tất nhiên nếu là vợ thì em sẽ được chiêm ngưỡng toàn bộ cơ thể tôi, kể cả những nơi người khác không được thấy".

Nghi nghe đỏ mặt tận mang tai, tên bệnh hoạn. Không ngờ hắn ăn nói khiếm nhã như vậy.

- Được, hai ngày sau tôi sẽ trả lời. Giờ tôi muốn về nhà.

- Lực sẽ đưa em về.

Khi chỉ còn mình Khiêm trong căn phòng tối, anh với tay mở đèn. Kéo ngăn bàn lấy lọ thuốc Alumina uống hai viên. Cảm lọ thuốc mằn mẽ, Khiêm lại nhìn xuống cửa sổ sát đất, nhìn chiếc Lexus từ trong hầm chạy lên, xa dần mất hút. Khiêm lại nhìn lọ thuốc trên tay phì cười.

Về tới khu biệt thự Bông Sao, nghe tiếng xe, Vũ Năm chạy ra mừng rỡ. Nghi quay qua nói với Lực "anh chờ tôi một lát", Nghi bước xuống xe.

- Nghi! con đi đâu giờ mới về? Vũ lo cho con lắm.

- Con tìm được nhà rồi Vũ, hôm nay con dọn qua nhà mới.

Vũ Năm mừng rỡ, thương con bé mồ côi mẹ, sống chung với mẹ ghê như sống với cọp. Lúc nào cũng nom nớp lo sợ.

- Vậy hả con, mừng cho con. Tránh xa dì Phấn càng xa càng tốt con à-

Vũ Năm cầm tay Nghi sụt sùi, kéo vào nhà. - vô nhà đi, Vũ phụ con dọn đồ. Lên thông báo cho ông vui nha con.

- Dạ

Nghi vào phòng thăm ba, ông Tân vẫn nằm đó bất động, thấy Nghi nước mắt chảy dài. Tiếng la hét của Nghi đêm qua ông nghe được hết, bà Phấn đã cố tình tráo thuốc ngủ cho ông uống, nhưng hôm qua ông đã không uống cử thuốc đó. Ông nghĩ mình đã liệt hơn năm năm nay, uống thuốc cũng vô dụng và quyết định không uống thuốc nữa. Nhờ vậy ông biết được đã tâm người phụ nữ ông gọi là vợ. Từ sau tai nạn đó, bà Lan mất đi để lại trong lòng ông vết thương lớn, ông lại bị liệt, hầu như ông muốn tự tử. Nhờ bà Phấn đứng ra gánh vác công ty, chăm sóc Phương Nghi cho ông an tâm dưỡng bệnh. Đã có lúc ông cảm thấy hối hận vì đã phụ bạc bà. Ông hứa nếu khỏi bệnh, ông sẽ bù đắp cho bà, sửa lại di chúc. Có ai ngờ, lòng dạ đàn bà thâm sâu, luôn muốn dồn ông và con gái vào chỗ chết. Càng nghĩ ông càng thương con gái côi cút, chính tay ông đã đẩy con gái vào hang sói.

Nghi chạy lại ôm ba, nhìn gương mặt già nua đang hằn lên đau đớn, cô biết lòng của ba còn đau hơn cô gấp ngàn lần. Không nổi đau nào hơn khi thấy con gái mình bị người khác làm nhục, còn mình bất lực nằm đó. Nghi cũng khóc gục trên vai ba, rồi ngẩng lên lau nước mắt trên mặt ba.

- Ba yên tâm, con sẽ không để ai ức hiếp nữa. Hôm nay con sẽ dọn ra ngoài. Thỉnh thoảng con về thăm ba.

Ông Tân gật gù đầu, miệng ú ớ muốn nói gì đó, tay ông nhúc nhích. Nghi cầm tay ba sờ lên mái tóc mình, ông Tân mỉm cười.

- Ba phải ráng sống vì con, ba là chỗ dựa cho con ba biết không? Nếu ba có mệnh hệ gì, con cũng không sống nổi.

Ông Tân khóc nhiều hơn, tay ông buông thõng xuống giường, bàn tay ông xua xua ra ngoài. Ông cũng không biết ông còn cầm cự được bao lâu, nhưng chỉ cần con gái ông bình yên, ông nguyện đánh đổi mọi thứ. Nghi đứng lên chào ba rồi đi vào phòng mình. Vú Năm theo cô vào phòng kéo cô ngồi xuống giường.

- Nghi à, bà Phấn đêm qua cũng không về. Không biết Vú bị gì mà ngủ mê mết. Sáng thức dậy thấy khóa cửa chính bị bung ra hư rồi, lỗ bông gió trong nhà vệ sinh cũng rớt, giống như có trộm. Nhưng nhà cửa vẫn rất gọn gàng.

Nghi mỉm cười nắm tay Vú trấn an

- Không sao đâu Vú, chắc bà ta đi chơi một thời gian rồi về, bà ấy thường đi vậy mà. Hôm qua mưa lớn, có thể gió thổi hư cửa, rớt bông gió thôi không sao. Con đi rồi, Vú ở nhà khóa cửa cẩn thận, chăm sóc ba thay con. Lâu lâu con về thăm Vú nha Vú. Con thương ba, thương Vú nhưng con phải đi. Nghi khóc rồi ôm Vú Năm đầy bịn rịn.

Nghi dọn đồ xong xuôi, đồ Nghi cũng ít nên gói gọn trong một va ly và một giỏ đồ. Nghi giao chìa khóa phòng cho Vú rồi kéo valy ra xe của Lực. Chiếc xe xa dần, để lại hai người già cô đơn trong căn nhà giống bão.

Chạy tới khu Sunrise city, Nghi kêu Lực thả Nghi xuống ở bên đường rồi kéo valy vô trong.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đùng đua với lửa

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 11: ĐÙNG ĐUA VỚI LỬA

Nghi về đến nhà cũng hơn 8 giờ. Nghi kéo va ly vào trong sắp xếp sơ qua đã tới 9 giờ. Bài hát Because I love U vang lên. Nghi tươi cười bắt máy.

- Em xong chưa?

- Rồi, còn anh?

- Xong, có muốn anh đón không?

- Muốn.

- Địa chỉ?

- Sunrise City.

- Được, 5 phút!

Nghi cúp máy lòng vui rộn rã. Nghi vội vã chạy vào phòng ngủ soi mình trong gương, xoay xoay chỉnh trang lại quần áo. Nghi kéo tay áo khoác che lại dấu bầm tím. Sau đó chuốt mascara, tô chút son môi, dặm tí phấn hồng. Nghi hài lòng khi thấy mình đã rạng rỡ hơn. Cầm điện thoại bỏ vào bóp cầm tay đi xuống sảnh.

Thang máy vừa mở ở tầng trệt đã thấy Minh đang ngồi ghế dành cho khách đặt ở sảnh chờ. Minh thấy Nghi liền nở nụ cười đứng lên nắm tay Nghi dắt lại vào thang máy bấm tầng B2. Thang máy xuống tầng hầm để xe ô tô. Minh nắm tay Nghi dắt ra xe. Tuy không phải lần đầu Minh nắm tay dắt đi, nhưng lần này Nghi cảm thấy hồi hộp lạ, cứ muốn mãi được tay trong tay với người ấy. Chiếc Audi đi thẳng tới SC ViVo City

- Em ăn tối chưa?

- Em ăn rồi, anh ăn chưa?

Minh chỉ cười không trả lời câu hỏi, tập trung lái xe tới ViVo. Nghi biết anh hỏi vậy có lẽ chưa ăn, người gì đâu mà không lo cho sức khỏe bản thân gì hết, mai mốt không có cô thì sao, Nghi tự nhiên cảm thấy bức mình. Xe tới ViVo, đỗ xe xong, Minh mở cửa tính nắm tay Nghi dắt đi. Nghi vùng vằng giắt tay lại. Minh ngạc nhiên nhìn Nghi.

- Nếu đi với em mà anh bị đau bao tử thì đừng đi nữa.

Minh phì cười, lấy tay vò vò tóc Nghi.

- Ngốc quá, bây giờ đi ăn.

Nghi phụ phụ nhìn Minh "Hử, ăn gà Texas"

- OK.

Lên tầng 5, quán gà đông quá không có chỗ ngồi. Minh tính xem phim xong rồi ăn nhưng Nghi không chịu, xem xong hơn 1 l g, ai bán mà ăn. Cô dẫn tay Minh ra chạy vào xếp hàng mua gà. Minh chỉ còn cách trông theo lắc đầu. Chờ phải hơn 30p, Nghi xách ra phần gà nóng hôi thơm lừng và 2 ly coca. Nghi huyết tay Minh chỉ ra công viên nước ngoài trời, rồi Nghi chạy nhanh ra đó, không cho Minh cơ hội từ chối. Tim chỗ bên bờ cây ngồi xuống, đưa tay ngoắc ngoắc Minh với gương mặt hớn hờ.

- Anh không ăn đồ ăn con nít...ở ngoài đường.

- Gà rán không chỉ dành cho trẻ con, chúng ta đang ở trên sân thượng tòa nhà, không phải ở ngoài đường.

Nghi xé miếng gà bóc khỏi, ghim bằng nĩa nhựa thổi thổi rồi đưa tới miệng Minh. Mắt Nghi to tròn, sáng như sao nhìn Minh thúc giục bảo ăn đi. Minh bắt đắc dĩ tính cầm nĩa gà nhưng Nghi giết lại muốn dứt cho Minh. Minh ngại ngừng quan sát xung quanh, thấy không ai ngờ mình mới há miệng. Vị gà giòn tan hòa với sốt tương cà thật vừa miệng. Minh gật gù. Do bị đau bao tử nên anh khá kĩ tính trong việc ăn uống, nhưng vì Nghi, hầu như Minh bỏ hẳn qui tắc ăn uống đúng giờ đúng món của mình.

Ăn xong cũng hơn 10g, cả hai chọn xem phim "50 sắc thái" xuất chiếu cuối cùng là 11g. Thế là họ đi dạo vòng vòng chờ tới giờ xem phim. Cũng đã khuya nên hầu như mọi cửa hàng đã đóng cửa, nên Minh và Nghi lại ra khu công viên tầng thượng ngồi. Nghi nhìn Minh thật tha thiết, lần đầu tiên Nghi công khai nhìn Minh ở khoảng cách gần mà lộ liễu như vậy. Ánh trắng soi xuống nửa gương mặt của Minh, trong tranh tối tranh sáng, Minh như mộng ảo. Bất giác Nghi hỏi:

- Hình như ngoài tên tuổi, số điện thoại, em không biết gì về anh? Em chỉ cảm thấy mình đặc biệt khi hiểu về anh hơn những người khác.

Minh nhướn mày, quay qua Nghi "vậy em muốn biết gì?"

- Tất cả, những thứ mà không ai biết, em cũng muốn biết luôn.

- Muốn biết phải hỏi.

- Em thích người ta tự khai.

- Anh không có gì để khai.

- Anh!!! Được. Vậy nhà anh ở đâu?

- Quận 7

- Gia đình anh?

- Có ba mẹ và anh trai đều ở Mỹ.

- Đưa chứng minh em xem

Minh hơi bất ngờ vì Nghi đòi xem chứng minh thư của mình, nhưng vẫn móc bóp, lấy chứng minh đưa Nghi.

- Trần Gia Minh sinh năm 1987, quê quán Hồ Chí Minh

Thấy đúng người thật việc thật, Nghi cười hí hì, trả lại chứng minh thư cho Minh. "Thôi mình vào xem phim"

Hết phim cũng hơn 1g sáng. Khu ViVo vắng tanh, chỉ còn vài chiếc xe của khách xem phim. Đưa Nghi về khu Sunrise, Nghi lưỡng lự không xuống xe như muốn nói gì đó. Minh quay qua nhìn Nghi.

- Sợ ma?

Nghi muốn mời Minh lên nhà nhưng không biết nói lời sao, nghe Minh nói thấy đó cũng là lý do chính đáng nên gật đầu lia lịa.

- Anh đưa em lên.

Khiêm lái xe xuống tầng hầm, đậu xe xong, Nghi vẫn ngồi yên đang suy tính gì đó. Bình thường là Nghi tự tháo dây an toàn mở cửa xuống xe rồi. Minh chồm qua tháo đai an toàn cho Nghi, Nghi chợt ngẩng lên, môi Nghi thoáng chạm vào gò má của Minh, Nghi mắc cỡ lại cúi xuống vẩn về quai túi xách. Minh chỉ phì cười, xuống xe mở cửa lái phụ nắm tay Nghi dắt vào thang máy. Móc trong túi ra chìa khóa có gắn kèm thẻ từ, Minh quét qua màn hình led cửa thang ấn số 20. Nghi ngạc nhiên phần hai, Minh biết địa chỉ nhà mới thuê của Nghi. Người hay quý mà siêu vậy.

Thang máy tầng 20 mở ra, Minh nắm tay Nghi dắt đi qua dãy hành lang, ngang qua nhà Nghi, dừng lại ở cửa kế bên, móc chìa khóa ra và mở.

Nghi thờ phào, "thì ra Minh cũng ở khu Sunrise, lại sát nhà mình mà không biết. Trời, vậy mà cứ tưởng siêu việt, bị hổ hàng siêu thị." Nghi che miệng cười hí hí với suy nghĩ của mình. Minh bước vào trong nghe tiếng cười quay lại nhìn Nghi. Nghi nín cười nhún vai cũng đi vào trong.

Nhà Minh kết cấu giống nhà Nghi thuê, nhưng rộng hơn, bày trí đơn giản. Bên trái cửa ra vào là phòng bếp đầy đủ tủ kệ và bếp điện rất sạch sẽ. Ngăn cách với gian cửa chính bằng quầy bar mini cao tới ngực người lớn. Phía trên treo đủ loại ly thủy tinh bóng loáng, sát bên giá treo ly là khay đựng rượu loại nằm, trên đó cũng có đặt vài chai rượu vang và quicky. Một tủ lạnh hai cánh side by side to đùng màu đen tựa lưng vào tường cửa chính tạo thành góc vuông với quầy bar. Phòng khách có bộ ghế sofa chữ L bằng da màu kem, gối tựa lưng màu nâu đậm. Chiếc bàn kính đặt trên tấm thảm lông màu đen điểm sọc kim tuyến vàng. Sau phòng khách là ban công view sông giống nhà Nghi, nhưng trang trí treo mấy chậu lan hồ điệp. Sàn ban công lót thảm cỏ nhựa màu xanh. Nghi quan sát nhà cũng phải trầm trồ kiểu thâm mỹ của Minh, giống ngôi nhà trong mơ của Nghi vậy. Minh tới tủ lạnh lấy nước đưa Nghi. Cầm ly nước Minh đưa Nghi thoáng rùng mình, nhớ tới ly nước đêm qua.

- Anh không hỏi em ở đâu à.

- Em sẽ tự nói.

- Sao chắc vậy?

- Không lẽ em muốn "qua đêm" với anh. Minh đứng tựa quầy bar, hai tay đút túi quần nhìn Nghi

- Có thể. Nghi đang ngồi trên ghế sofa cũng quay nhìn lại Minh.

Minh thoáng chấn động, nhưng rất nhanh lấy lại bình thường, từng bước chậm tới chỗ Nghi. Minh khom lưng, hai tay chống lên lưng ghế sofa gói gọn Nghi trong vòng tay mình.

- Em không nên đùa với lửa, người bị phỏng sẽ là em. Đàn ông rất nguy hiểm.

Nghi ôm ly nước trước ngực, ngược cặp mắt to tròn nhìn Minh.

- Em không đùa.

- Thật?

Giọng Minh trầm xuống. Giương mặt

Minh áp sát Nghi hơn. Hơi thở nóng rực phả vào mặt Nghi bỏng rát. Mắt của Minh cũng trở nên u tối nhuộm màu dục vọng. Nghi bắt đầu hơi phân vân. Nghi không biết làm vậy có nên không. Trải qua chuyện đêm qua, thêm phần cảm xúc của phim "50 sắc thái" vừa xem còn lưu lại làm Nghi nghĩ bạo gan hơn. Nghi muốn dành cho người cô yêu thương, nhưng khi thật sự đối diện với nó, Nghi lại sợ. Minh đang rất gần Nghi, gần đến nỗi Nghi nhìn thấy gương mặt đang lo sợ tới tái xanh của mình trong mắt anh. Nghi rói bời, không hiểu mình muốn gì.

- Em, em...

Nghi cố hít thật sâu, xua đi bối rối trong lòng, đẩy Minh ra tránh nhìn vào mắt anh, đặt ly nước lên bàn.

- Em chỉ muốn mời anh lên nhà em, tưởng anh ở xa thì nghĩ ở nhà em cũng được, anh nghĩ đến tối gì thế.

- Thì anh đã nói gì đâu, với lại đây là nhà anh.

- uh, không ngờ em thuê sát nhà anh, chúng ta là hàng xóm đấy.

Minh khinh khỉnh cười " vậy sao? "

- Đứng đấy, giờ em về đây, anh có muốn qua nhà em không?

- Qua đêm?

- Đêm qua, không qua đêm.

Cả hai lại cười, phá tan không khí ám muội khi nãy.

Qua nhà Nghi, trống huơ, trống hoắc. Mời Minh vô nhà, Nghi nhe răng cười.

- Em mới dọn ngày đầu tiên nên chưa mua sắm gì hết.

- Ừ.

- Anh ăn mì không? Có bếp điện sẵn rồi.

- Anh mới biết chỉ cần bếp điện là có thể biến gói mì ra tô mì.

- À há! Em quên không có nồi cháo tô đĩa gì hết. Hihi.

- Anh muốn ăn mì.

- Em quên mà, chứ làm sao biến gói mì ra tô mì được.

- Qua nhà anh.

Quay trở lại nhà Minh, Nghi lảng xãng vào bếp. Bếp nhà Minh sạch không tưởng, giống như đồ mới mua. Có lẽ mua cho có chứ không bao giờ sử dụng. Tủ bếp đàn ông mà có đầy đủ nồi niêu chén bát. Cả mớ mì hạt nêm có luôn. Đàn ông mà cũng chu đáo đấy. Nghi lục tủ lạnh lấy ra ít hành ngò, 2 trái trứng gà, rồi nấu nồi nước sôi. Nước sôi tăm thì đập trứng gà vô luộc. Luộc trứng không vô vừa nhanh vừa ngon vì lòng đỏ mềm vừa chín tới, lòng trắng không bị khô. Nhưng phải canh nước sôi tăm mới đập trứng vô. Nước lạnh trứng bị tan, nước sôi quá trứng bị vỡ. Trứng luộc kiểu này giống như ộp la nhưng lòng đỏ chín hơn. Xếp hai gói mì ra tô, vớt trứng để lên mặt, cắt thêm hành ngò, nêm xiu hạt nêm. Hành ngò bao xung quanh trứng luộc thật đẹp mắt và thơm nức mũi.

Minh ngồi trên ghế ngắm Nghi đang loay hoay trong bếp. Hình ảnh đó thật đẹp để và ấm lòng. Minh biết giấc mơ ngôi nhà và những đứa trẻ bắt đầu thành hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Kể thứ 3

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 12: KỂ THỨ 3

Sáng sớm, đang vui mình trong chăn thì điện thoại cá nhân của Minh reo.

- Có chuyện gì?

- Em về nước rồi, anh đón em nhé!
- Tự đi taxi, không rảnh.
- Em không có tiền Việt. Kệ, em cứ chờ. Nếu em có chuyện gì để xem anh nói sao với ba mẹ.
- Từ lúc nào em làm mẹ anh rồi?
- Không có, anh nặng lời rồi đấy.
- Chưa có ai dám ra lệnh hay hăm dọa anh.
- Em biết rồi, em xin lỗi mà. Nhưng em thực sự không có tiền Việt Nam đồng.
- Được, chờ đó.

20p sau tại sân bay, Lực cầm tấm bảng viết tên Elly giờ cao. Elly trông thấy tên mình mặt phụng phịu đi về phía Lực.

- Anh ấy đâu?
- Anh ấy bận ạ. Tôi sẽ đưa chị về. Chị đã thuê được khách sạn chưa?
- Mình đang ở đâu?
- Quận 7, thưa chị.
- Tìm thuê cho tôi khách sạn ở quận 7.
- Vâng.

Elly thuê phòng một khách sạn trên đường Nguyễn Văn Linh, tuy không cao cấp nhưng chấp nhận được. Xong cô lại gọi cho Minh.

- Anh đang làm gì đó, không nhớ em à?
- Em rảnh?
- Đúng, đang nhớ anh.
- Em đi thăm hai bác đi.
- Chắc chắn em sẽ thăm ba mẹ, nhưng em muốn gặp anh trước, được không? Giọng Elly nũng nịu.
- Hai ngày nữa, bây giờ anh rất bận.
- Bận gì tới 2 ngày, chẳng lẽ 5 phút anh cũng không cho em?

Minh không muốn đôi co với cô em gái tai quái này nên nói "hẹn gặp lại" và cúp máy.

Elly tức giận ném chiếc Iphone lên giường. Người gì mà lạnh lùng vô tình. Chẳng lẽ tình cảm em dành cho anh bấy lâu nay anh không hiểu sao.

Do lệch múi giờ nên Elly khá mệt, cô thay đồ rồi ngủ một mạch tới chiều. Elly thức dậy nhìn đồng hồ cũng đã 6g. Làm vệ sinh cá nhân xong, cô đón taxi ra trạm thu đổi ngoại tệ đổi một ít tiền Việt, vì giờ mọi ngân hàng đều đóng cửa.

Lần theo địa chỉ Lực cho, Elly đến khu Sunrise City chờ Minh, cô điện thoại biết Minh đi ra ngoài, nhưng vì muốn gặp anh chỉ còn cách ngồi đợi mà thôi.

Minh đến công ty Trần Gia đón Nghi tan làm. Họ đang tận hưởng ngọt ngào của đôi lứa yêu nhau, không biết rằng rất nhiều bão giông chờ phía trước. Minh đưa Nghi đi ăn, dạo phố. Nghi rất thích ngắm sông nên sau khi ăn xong, Nghi mua hai chai nước suối rồi cùng Minh lái xe ra bờ sông bên quận bảy hóng mát.

- Minh nè!
- Uhm
- Em là gì của anh?
- Người yêu.
- Người yêu anh hay là người anh yêu?
- Cả hai.
- Sao anh không bao giờ nói ba chữ ấy với em.
- Vô nghĩa
- Với em nó có nghĩa.

Minh quay qua nhìn Nghi, mắt Nghi lại uơn ướm rồi. Con gái sao mồm ướm thế. Anh ghét nhất kiểu hồ chít lấy nước mắt điều khiển đàn ông. Nhưng nước mắt của Nghi làm tim anh tan chảy. Minh ôm Nghi vô lồng ngực về.

- Ngốc!!!

- Đúng, em ngốc nên anh đâu có để trong tâm trí anh.

- Đúng.

- Anh!!

Minh cầm tay Nghi đặt lên ngực trái.

- Em nằm trọn ở đây đủ rồi, để anh còn làm việc. Em ở trên đó suốt ngày anh nhớ em thì không làm được gì hết.

Nghi nghe sao ngọt ngào quá. Phải chi Minh cũng có khả năng như Khiêm thì chắc cô đã cầu hôn tóm gọn anh cho riêng mình. Cô dám thùm thụp vô ngực Minh hờn dỗi. Minh nắm đôi tay Nghi lại nhìn Nghi, hai người trao nhau ánh nhìn triều mến. Minh dần dần cúi thấp hơn, môi khẽ mở chạm vào môi Nghi. Hơi thở hai người chạm vào nhau quyến luyến. Minh nhẹ nhàng hôn trôn cánh hoa mềm mại đầy ngọt ngào, trân trọng và nâng niu.

Minh đưa Nghi về. Lòng Nghi rối như tơ vò. Mai là kì hạn cuối cùng, vì ba mẹ cái gì Nghi cũng bỏ được, ngay cả từ bỏ danh dự chấp nhận làm Bướm Đêm, thứ duy nhất Nghi không buông bỏ được chính là Minh. Nghi rất muốn cùng Minh hưởng trọn vẹn hương vị tình đầu, nhưng lại sợ khi cô ra đi, Minh sẽ đau khổ. Khiêm là người đàn ông khó đoán, nếu biết vợ mình có tình cảm sâu đậm với người đàn ông khác, liệu hẳn có điên lên tìm Minh tính sổ. Thôi thì ráng trân trọng phút giây hiện tại. Nghi tựa vào lòng Minh, lắng nghe từng nhịp đập trái tim anh. "Đó sẽ là hành trang em mang theo khi lấy chồng. Em yêu anh nhiều lắm!"

Thấy xe Minh chạy vào tầng hầm, Elly mừng quá tính kêu nhưng lại thấy kế bên có người con gái ngồi, cô ấy khá xinh. Còn Minh mặt mày rạng rỡ như trăng rằm, ánh mắt luôn hiện ý cười. Không lẽ cô ta là người yêu của anh? Elly cảm thấy tức giận. "Bao nhiêu năm qua, em một lòng một dạ với anh. Thậm chí em chống đối ông nội trốn về đây gặp anh, vậy mà dành 5 phút cho em cũng không có, thì ra do cô ta chiếm hết thời gian của anh rồi". Elly nghiêng răng ken két, cô lấy điện thoại gọi cho Minh, Minh móc điện thoại đen ra nghe.

- Anh về chưa? Em đang chờ dưới nhà anh nè.

- Anh chưa về, có thể không về. Em đừng chờ.

- Sao thế? Em vượt mấy ngàn cây số về gặp anh, chỉ là gặp mặt cho đỡ nhớ mà anh cũng từ chối. Vậy sao lúc anh nhờ em điều tra cô gái kia, anh không tò thái độ như bây giờ? Anh tính vất chanh bỏ vỏ à?

- Em quá lời. Thật sự anh đang bận. Thôi chào em- Nói xong Minh cúp máy.

Rõ ràng chờ gái về nhà, dám kêu bận, bận lên giường với điểm à. Trần Gia Minh! Anh dám coi con điểm đó hơn em. Công nhận nó đẹp, đôi mắt lúng luyến thế kia mà. Nếu anh thích nó, em sẽ loại nó ra khỏi đời anh vĩnh viễn.

Elly cầm điện thoại gọi:

- Tôi muốn trừ khử một người.

Bên đầu dây kia nói gì không rõ, chỉ thấy mặt cô đánh lại, nghiêng răng nói qua kẻ môi "tôi sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm, không lẽ ba tôi nữ trách phạt con gái ông ấy sao?" Elly cúp máy, liếc nhìn chiếc Audi đang chậm chậm đi vào tầng hầm. Sự nhớ điều gì, Elly gọi điện thêm lần nữa

- Nhưng nhớ không được tổn hại Trần Gia Minh.

Elly cúp máy kêu taxi quay về khách sạn. Chiếc Audi chậm chậm vào tầng hầm. Khi xe vừa dừng hẳn, Nghi quay qua bầu vào tay Minh.

- Anh, xe này mượn đi thêm một ngày có sao không?

- Em muốn đi đâu?

- Đà Lạt, ngay bây giờ.

- Được. Chúng ta lên lấy đồ rồi đi.

- Ừ.

Lên nhà, Nghi gom vội vài bộ đồ và cái áo gió rồi chạy sang nhà Minh. Nghi vội vã vì sợ mình sẽ thay đổi ý định. Nghi muốn cho Minh biết hoàn cảnh của mình, giới thiệu cho mẹ biết người đàn ông của đời cô. Nghi đã tìm được tình yêu đích thực, giống như ba và mẹ, dấu tình ấy trái ngang. Bấm chuông nhà Minh, Minh cũng đang gom đồ chạy ra mở cửa, ngạc nhiên khi thấy Nghi, không hiểu sao Nghi vội vậy?

Cả hai cùng xuống xe, chạy đi Đà Lạt ngay trong đêm. Cả đoạn đường, Minh trầm ngâm không nói. Còn Nghi cứ nắm chặt, vịn về quai giò, thỉnh thoảng quay qua nhìn Minh dò xét. Qua khỏi hầm Thủ Thiêm, Minh ngừng xe bên vệ đường, nắm giò xách trong tay Nghi bỏ vào yên sau xe. Minh trở lại ghế lái khởi động máy xe. Tay anh nắm bàn tay đang lạnh ngắt của Nghi, muốn sưởi ấm nó. Minh quay qua nói "hết mệt cứ ngủ, sáng sẽ tới nơi". Nghi không nói gì, nhìn Minh gật đầu.

- Sao anh không hỏi em tại sao lên Đà Lạt, lại đi gấp trong đêm?

- Nếu muốn em sẽ nói.

Nghi nói "ừ, anh lái xe đi".

Bà Phấn mấy ngày nay lần trốn ở Bình Dương. Bà cảm tức Nghi hơn gấp bội. Bà làm gì sai chứ, bà giúp chồng quản lý công ty, lại chấp nhận hi sinh nuôi con riêng của chồng. Vậy mà chồng bà lại viết di chúc không cho bà một xu. Vậy ra bấy lâu nay, bà làm không công sao? Tài năng, trí tuệ và cả tuổi xuân, bà dành hết cho chồng, đổi lại là con số không. Bà không phục, không cam tâm, tất cả là của bà, công sức của bà sao lại cho con ranh ấy chiếm hết. Bà nuôi nó trắng da dài tóc mà nó có coi bà là mẹ đâu, vậy thì để bà cho nó theo mẹ nó, cho mẹ con đoàn tụ. Đây, bà nhân hậu thế cơ mà.

Nghi lại cả thoi son trẻ, Phấn đã yêu, nói đúng hơn là thần tượng Tân. Dù biết Tân không yêu mình, nhưng Phấn tin với nhan sắc này, Tân sẽ yêu Phấn thôi. Phấn ráp tâm, bỏ thuốc cho Tân vào trồng. Rồi cũng như ý nguyện, Tân cũng chấp nhận lấy Phấn làm vợ. Nhưng Phấn dù đã thử mọi cách cũng không thể cho Tân đứa con. Phấn buồn và hối hận vì tuổi trẻ bồng bột, Phấn yêu hết lòng vậy mà thằng sơ Khanh đó để lại cho Phấn cái bầu rồi dong mất dạng. Phấn ôm tuổi nhục phá thai khi thai lớn dẫn đến vô sinh. Giờ gặp được người thương thật lòng lại không đẻ được nữa. Trở trêu thế đấy. Bù lại Phấn hết lòng vì chồng, vậy mà ông ấy cặp kè lại còn sinh ra đứa con gái xinh đẹp. Nó lấy hết mọi ưu điểm của ba mẹ nó. Rồi nó chiếm luôn sự yêu thương cũng như gia sản của chồng Phấn. Hỏi ai không hận.

Nhưng nghĩ tới ánh mắt muốn giết người của Gia Khiêm, bà lại nhụt chí. Con ranh đó, vì sao đi đâu cũng có người hậu thuẫn. Nhưng Phần này sẽ không thua đâu con ạ, chờ đó.

Công ty cung ứng rau sạch Tần Lan

do bà quản lý bao năm qua. Tất cả mọi thứ cần chữ kí của bà. Nếu không có bà, nó sẽ đóng cửa sớm. Phần đã không dùng được thì cũng đừng hòng ai lấy được. Con của tình địch càng không. Hừ! Kẻ thù ba phá hoại người khác không đáng được yêu thương, nó có phải người đâu. Con của nó cũng thế, đều là loài lang chạ.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Nguyễn trầm luân cùng anh

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 13: NGUYỄN TRẦM LUÂN CÙNG ANH.

Chiếc Audi ra tới cao tốc gần 12 giờ đêm. Nếu chạy nhanh thì cũng 4 giờ mới tới. Nghi nhìn đồng hồ cảm thấy áy náy, Minh đi làm cả ngày đã mệt, nay còn phải chạy xe suốt đêm. Sao mình điên dữ vậy trời. Cả ngày Nghi không làm gì, ngồi xe mới hai tiếng mà đã cảm thấy mỏi lưng, ê mông. Công nhận Minh khỏe thật, chạy này giờ mà mặt tỉnh như sáo luôn. Trong khi Nghi bắt đầu ỉu oải và buồn ngủ. Nghi cố thức cùng Minh, sợ yên ảng quá Minh buồn ngủ luôn thì chết. Mà eo ôi, cặp mắt chẳng nghe lời gì cả, cứ riu cả lại. Và cuối cùng là gật gật. Minh thấy Nghi cứ gật gù phì cười, kéo đầu Nghi tựa vai mình tiếp tục lái xe.

Chạy tới Bảo Lộc cũng gần 3 giờ sáng. Xung quanh vắng xe, hai bên đường nhà dân cũng tắt đèn. Xa xa mới có căn nhà có gắn đèn ngoài sân soi ké luôn ngoài đường. Minh nhìn kính chiếu hậu thấy có chiếc mô tô phân khối lớn chạy theo sau từ lúc xe ra khỏi cao tốc. Xe anh nhanh, họ chạy nhanh, xe chậm họ chạy chậm. Không biết vì lý do gì thì theo sau trong đêm vắng đều là ý đồ không tốt. Chạy lên một khúc thấy có hàng quán đang dọn. Minh tắt xe mua ly cà phê đá uống cho tỉnh táo, anh quan sát thấy chiếc mô tô kia cũng tắt vào mua gói thuốc lá rồi phóng thẳng đi. Minh nhìn theo lắc đầu, xoa xoa mi tâm, chắc do mình quá đa nghi rồi. Uống xong ly cà phê, Minh ngồi vào ghế lái, phải lên tới Đà Lạt trước khi Nghi dậy, sợ Nghi ngồi xe mệt, không ngủ được sẽ ối. Minh cởi áo gió đắp cho Nghi, rồi tăng tốc lao xe đi.

Lên tới Đà Lạt cũng hơn 4 giờ sáng. Trời còn đầy sương mù và khá lạnh. Ngoài đường có lác đác vài chiếc xe máy, khoảng cách cột đèn xa nên trên đường cũng không sáng lắm. Minh lái xe chậm chậm kiểm khách sạn. Đà Lạt khách sạn khá nhiều đều ghi mở cửa 24/24 nhưng giờ này chỉ mở khi khách gõ cửa thôi. Không rành đường xá trên này, nên Minh cứ chạy vòng vòng kiểm khách sạn đủ rộng rãi, có hầm để xe ô tô cho thuận tiện việc đi lại.

Chạy một lúc mới phát hiện ra mình bị lạc đường, đã chạy khá xa trung tâm thành phố. Tính quay vòng lại, Minh phát hiện ra chiếc mô tô kia vẫn đang theo sau mình, hình như chúng đang muốn vượt lên xe anh. Chiếc Audi đang quay đầu xe, chiếc mô tô vọt lên, tên ngồi sau cầm viên đá xanh chọi ngay vào phía cửa Nghi đang tựa ngủ. Quá bất ngờ, Minh chỉ kịp một tay ôm đầu Nghi về phía đuôi của mình và cúi gập người xuống, che chở cho Nghi. Hòn đá bay vèo qua cửa kính thủng một lỗ to, theo quán tính tiếp tục bay tới trúng ngay đầu của Minh. Một dòng máu đỏ nóng bắt đầu chảy ra thành dòng từ trán xuống gương mặt điển trai của Minh. Minh bị lạc tay lái, xe lao thẳng xuống triền đồi.

Nghi thức giấc, thấy xe đang tung tung lao xuống nhanh, cô tỉnh ngủ quay qua thấy mặt Minh đầy máu. Nghi hốt hoảng không hiểu chuyện gì thì nghe Minh nói:

- Anh sẽ cố giảm tốc độ xe, anh đếm 1,2,3 em nhảy ra ngoài, lấy áo gió phao trùm đầu lại tránh bị thương.

- Em nhảy, còn anh?

- Anh sẽ nhảy sau em. Không còn thời gian nữa. 1,2,3. Nhảy!

Trong khoảnh khắc sinh tử, Nghi biết người đàn ông kia đang cố gắng nhường quyền sống cho mình. Có lẽ đây là giây phút cuối cùng Nghi còn nhìn thấy người yêu cô hơn cả mạng sống. Nếu chỉ còn một ngày để sống, không nếu chỉ còn một phút để sống, bạn sẽ sống vì điều gì? Nghi mỉm cười nhìn Minh gật đầu. Nghi trùm áo phao lên đầu, ngón tay chạm vào phần mở cửa. Chiếc xe lao xuống gần tới cuối dốc, Minh bắt đầu choáng váng, vẫn cố hét "nhảy". Nghi bất ngờ quay lại, trùm áo phao lên đầu của cả hai, ôm Minh thật chặt. Một tiếng "Ùm!" thật lớn vang vọng núi rừng, cả người lẫn xe lao thẳng xuống nước.

Trong xe Minh đã bất tỉnh, nước tràn vào từ chỗ thùng ném đá. Nghi mở cửa đập mạnh, bơi ra ngoài. Vòng qua bên ghế lái mở cửa, tháo đai an toàn, lôi Minh ra. Minh to cao, ở dưới nước càng nặng hơn. Cũng may Nghi có học võ nên biết thế đỡ người, hì hục mãi, Nghi mới kéo được Minh lên bờ. Toàn thân Minh lạnh ngắt, môi tím tái mặt trắng bệch.

- Minh! Tỉnh lại đi anh, chúng ta không chết. Em sống, anh cũng phải sống, nghe không?

Nghi cố lay Minh, hô hấp nhân tạo. Hai tay Nghi chấp lại để ngay xương ức 1,2,3 ấn, rồi hà hơi thổi ngạt. Tiếp tục 1,2,3 ấn.

- Minh! Anh tỉnh lại cho em, ai cho anh ngủ hả. Anh ngủ giữa chốn núi rừng vậy ai bảo vệ em? Tỉnh lại. Em giỡn anh đó, nghe không?

Nghi bắt đầu mất bình tĩnh, rơi vào trạng thái hoảng loạn. Nghi thấy lại hình ảnh của mình một lần nữa đang ngồi trong xe ô tô, xe mất thăng lao thẳng xuống vực. Ba cũng kêu mẹ nhảy, nhưng mẹ chỉ cười bảo "không được sống cùng nhau thì em nguyện mình đi chung đoạn đường cuối cùng." Bà cởi áo phao trùm lên đầu Nghi ôm ghì Nghi xuống sát băng ghế. Chiếc xe đụng vào tảng đá ngừng lại, ba Nghi lao gập người về phía trước, chấn thương cột sống. Kính chắn gió vỡ tan làm mẹ Nghi văng luôn ra ngoài nằm trên capo xe. Riêng Nghi được mẹ che chắn nên vẫn an toàn. Toàn bộ cảnh tượng kinh khủng đó lần lượt tái hiện, lướt qua đầu Nghi. Nghi run rẩy, dùng sức đâm thật mạnh lên ngực của Minh.

- Anh đừng bỏ em, xin anh đó. Nếu anh chết, em sẽ chết theo anh.

Nghi đuối sức khóc gục trên người Minh. Một bàn tay lạnh giá choàng lên lưng Nghi. Nghi ngồi dậy nhìn Minh, vừa khóc vừa cười.

- Anh tỉnh rồi, anh sống rồi.

Nghi ôm chặt lấy Minh, chặt thật chặt cứ sợ anh sẽ rời xa cô. Minh ho nhẹ mấy tiếng, xoa xoa đầu cô cười.

- Ngốc, lần sau mà không nghe lời là anh bỏ em thật đó.

Nghi nhìn Minh, thật tha thiết. Bỗng chồm tới ôm mặt Minh hôn, nụ hôn sâu lắng nồng nàn. Minh cũng đáp lại thật mãnh liệt. Người con gái khờ này, lại nguyện chết cùng mình, anh biết mình có hi sinh cũng không vô nghĩa. Trong cuộc sống, không quan trọng gặp ai,yêu ai, trong bao lâu. Chủ yếu ai sẽ chấp nhận cùng ta đi trên đoạn đường cuối cùng của cuộc đời.

Có ánh đèn pin phía trên dõi rọi xuống. Minh và Nghi cùng ngược nhìn lên phía ánh sáng đang di chuyển. Một người đàn ông trung niên, hình như dân vùng này đi làm sớm, chắc nghe tiếng động lớn nên qua xem. Minh và Nghi mừng rỡ "mình được cứu rồi"

Họ được chú Liêm, chủ lữ quán Ma Rừng đưa về quán. Lữ quán Ma Rừng nằm sâu trong vùng hẻo lánh cách trung tâm Đà Lạt 20 km, nổi tiếng với khung cảnh nên thơ trữ tình. Nên dù nằm vùng sâu vùng xa, và đường khó đi nhưng vẫn đông du khách tìm đến.

Chú Liêm cho họ nghỉ ngơi trong căn nhà nhỏ màu tím nằm bên dòng suối.

- Cô cậu nghỉ ngơi đi, trời sáng, tôi tìm người vớt xe cho. Cậu mặc tạm đồ của tôi, còn cô mặc tạm bộ đồ dân tộc này. Trời sáng ra chợ Đà Lạt mua đồ mới.

Đỡ Minh nằm trên giường, Nghi cảm ơn chú Liêm. Móc trong túi ra ra có đúng một triệu nhét tay chú.

- Chúng cháu cảm ơn chú, chú cảm ơn, ngày mai chúng cháu trả đủ tiền phòng ạ.

Chú Liêm gạt gù "cứu người không cầu báo, nhưng tiền phòng vẫn phải tính đầy đủ". Thôi, cô cậu ngủ ngon. Chú đóng cửa rồi đi ra ngoài.

Băng bó vết thương trên trán cho Minh xong, đỡ Minh nằm xuống nghỉ, Nghi đi tắm. Người Nghi ướt sũng và thấm mệt. Tắm dòng nước ấm, Nghi cảm thấy thư thái hơn, ra tới nơi thì thấy quần áo Minh thay ra để trên ghế, còn anh đang ngủ thật ngon lành. Nghi lay Minh dậy đi tắm, để người ngấm nước hồ tắm vào vết thương sẽ nhiễm trùng. Sờ vào người Minh nóng hổi, người cư rần cầm cập. Nghi hoảng hồn tìm thuốc hạ sốt, không có liền chạy đi hỏi chú Liêm.

Nghi quay lại với hai viên paracetamol, đỡ Minh ngồi dậy cho Minh uống. Minh đã hôn mê mất ý thức, ngay cả nuốt cũng không nuốt được. Nghi nghiền viên thuốc ra, pha vào ít nước, uống ngậm trong miệng mình, sau đó dùng tay bóp nhẹ miệng Minh, dùng môi mình từ từ đưa nước thuốc vào trong miệng Minh. Trong cơn mê, Minh thấy Nghi đang ôm mình hôn thấm thiết, Minh cũng hôn trả rất nhiệt tình. Kì lạ, cảnh môi anh đào thường ngày vẫn ngọt ngào, hôm nay hơi đắng đắng và nước bọt sao mà nhiều quá thế. Thôi kệ, Minh cứ nuốt, chỉ cần là của Nghi, cái gì Minh cũng "ăn" được.

Một lúc sau người Minh nóng hừng hực. Minh run nhiều hơn, miệng luôn kêu "lạnh".

Nghi lại gần, cởi áo Minh lau mát. Chiếc cúc cởi ra tới đầu, cơ ngực săn chắc trắng sáng hiện ra tới đó. Nghi nhìn thấy bất giác đỏ mặt. Không ngờ Minh sở hữu body đẹp vậy. Cơ bụng săn chắc. Không cuộn cuộn như lực sĩ, rất hài hòa với dáng người cao ráo của Minh. Xuống thắt lưng chiếc quần dài. Nghi ngáp ngừng ngưng ngừng. Tuy cũng già rồi, nhưng lần đầu tiên Nghi cởi quần của đàn ông, tìm đập thành thịch, mặt đỏ bừng, tay thì run như cây sậy. Nghe tiếng Minh rên hừ hừ, Nghi dứt khoát cởi nhanh chiếc quần dài Minh đang mặc, còn lại độc chiếc quần nhỏ là Nghi không đủ can đảm cởi tiếp. Dùng nước ấm lau người cho Minh, vừa đụng khăn vô là Minh đã đẩy ra kêu "lạnh" khiến Nghi ngã nhào. Người này bệnh mà còn khỏe gớm. Nhưng người Minh sốt cao đến mê sảng, Nghi nghĩ rồi liệu mình cởi đồ trên người mình, chui vào mền ôm Minh, truyền hơi ấm cho anh. Một lúc sau Nghi mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Trời sáng, ánh nắng soi rọi cả căn nhà nhỏ. Minh đã hạ sốt và tỉnh giấc. Phái nheo mắt để thích ứng ánh sáng ban ngày. Thấy tay mình nặng trĩu, nhìn sang thấy ai kia đang gối ngủ ngon lành. Minh mỉm cười ngắm gương mặt xinh đẹp của Nghi, không son phấn nhưng vẫn có sức hút lạ kì. Gương mặt ấy in sâu trong tâm trí Minh đã hơn mười năm và có lẽ in sâu mãi mãi. Minh nhích người cho Nghi nằm thoải mái hơn, chợt cảm thấy sự tiếp xúc da thịt trơn láng. Minh mở mền nhìn vào cũng không khỏi đỏ mặt, tìm đập nhanh. Bộ phận xinh đẹp trắng nõn kia đang tỉ sát cánh tay anh, nhấp nhô theo từng nhịp thở của Nghi như khiêu khích người ta muốn khám phá. Minh nhanh chóng để mền xuống, cổ nuốt nước bọt và mặt đỏ bừng. Minh cố hít thở sâu xua đi hình ảnh khiêu gợi vừa rồi. Nghi vẫn ngủ rất say sưa, chắc do đêm qua quá mệt. Mặt trời lên cao, ánh nắng cũng làm Nghi thức giấc. Để tránh ngưng ngừng nên Minh giả vờ nhắm mắt ngủ mà tìm vẫn đập thành thịch, mặt vẫn chưa hạ nhiệt.

Nghi thấy Minh vẫn còn ngủ, lén lút mở mền xuống giường mặc lại quần áo. Trên giường. Minh hí mắt nhìn bóng lưng tròn bóng mề người kia, mặt anh càng đỏ hơn. Cố nuốt nước bọt nhiều lần, Minh vẫn không thể bình tĩnh được. "Sao người kia cứ "tự nhiên" như thế chứ? Muốn thử sức chịu đựng của anh sao. Anh cũng là đàn ông khỏe mạnh nên nhu cầu cao đấy. Thật là biết cách giết người mà."

Mặc xong đồ, quay lại thấy mặt Minh đỏ bừng nóng hổi, Nghi hốt hoảng lật đật chạy đi nhờ chú Liêm kêu xe chở Minh nhập viện.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đây là mẹ em

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 14: ĐÂY LÀ MẸ EM

Chú Liêm cùng Nghi đi vào căn nhà màu tím để đỡ Minh ra xe đi đi bệnh viện. Khi hai người vào nhà thấy Minh đang ngồi bên bệ cửa sổ ngắm suối, rất an nhàn, không có vẻ gì sốt đến mê sảng cả. Chú Liêm lên tiếng:

- Cậu có cần đi bệnh viện không?

Minh quay lại, đi lại gần chú Liêm

- Dạ cháu hết sốt rồi nhưng vẫn còn đau đầu, nên chắc phải đi bệnh viện. Làm phiền chú.

Chú Liêm gạt đầu "ừ, ở đây chỉ có xe tải chờ hàng, cô cậu đi đi vậy".

Cả Minh và Nghi đồng thanh nói "dạ, cảm ơn chú".

Chú Liêm mỉm cười, thấy không cần dìu người bệnh nữa nên đi ra trước. Nghi ở lại nhìn Minh bán tín bán nghi.

- Anh không sốt thật chứ? Lúc nãy em thấy anh mặt đỏ phừng phừng nóng như than í.
- Anh không sốt nhưng...."hồng" trong người.
- Sốt với nóng mấy thứ? Tính chơi chữ hả?
- Có người sợ anh nóng quá nên lột anh sạch sẽ. Sẵn cơ hội ngắm anh thỏa thích dù chưa được anh cho phép.
- Hừ! Anh làm như em là sắc nữ vậy. Là, là...em, em...ờ, em nhớ chú Liêm cời đồ lau mát cho anh hạ sốt đó. Ồ đó mà ham
- Vậy sao? Chắc chú Liêm đi về quên cầm luôn quần nhò của anh rồi. Giờ không có làm sao đây?.

Nghi nghe hai từ "quần nhò" liền đỏ mặt, nhớ lại thân hình hoàn mỹ của Minh tới qua bất giác nuốt nước bọt. Giọng cô trở nên lắp bắp.

- Làm gì có, rõ ràng em không có cời quần nhò mà, làm sao chú mang đi được.

- Hahahaha

Chợt Minh ngửa cổ cười lớn. Dưới ánh nắng bên cửa sổ bên giàn hoa tím, người đàn ông mặc chiếc áo vải thô màu trắng dài tay, quần vải bố màu kem đang cười thật sáng khoái. Lần đầu tiên Nghi mới thấy Minh cười vui vẻ như vậy, nụ cười đẹp đến mê người. Minh trong tư thế quen thuộc, hai tay đút túi quần, đầu nghiêng nghiêng từ từ tiến lại chỗ Nghi, cúi xuống kề tai Nghi nói nhỏ:

- Giấu đầu lòi đuôi. Nói xong, Minh lững thững ra cửa, bỏ lại Nghi với gương mặt tức tối đỏ như cà chua chín.

- Anh!!!!

Chú tài xế lái xe thả hai người xuống chợ Đà Lạt, dặn khi nào xong thì gọi chú đến đón.

Minh theo thói quen nắm tay Nghi dắt vào chợ. Vào gian hàng lựa đồ cho đã đời, đến lúc tính tiền Nghi sực nhớ bóp tiền nằm trong giỏ xách theo xe đi "lặn" hồ rồi. Tiền phòng hờ nhét túi Nghi trả tiền phòng, lần thứ hai trong đời Nghi rơi vào trạng thái ba không "không tiền, không giấy tờ tùy thân, ngay cả bộ đồ cũng mượn". Quay qua nhìn Minh với nụ cười gượng gạo.

- Cho em mượn ít tiền. Hìhì

Minh móc bóp lấy ra mấy tờ năm trăm ướt nước, hôm qua anh quên phơi. Nhưng cũng may là tiền Polime nên lau là ổn. Nghi cầm tờ năm trăm lau lau vô người mình rồi trả chị bán hàng, nở nụ cười giả tạo ghê luôn. Mua sắm vài bộ đồ, họ kêu taxi đi bệnh viện cho Minh khám vết thương trên đầu.

Trong lúc Minh đang ngồi cho bác sĩ xem xét vết thương, Nghi đã đi qua khu điều dưỡng. Mở cửa vào căn phòng dành riêng cho bệnh nhân hôn mê, sống thực vật. Nghi kéo ghế ngồi xuống nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường. Giường mặt bà phúc hậu, mang nét đẹp dịu dàng hiền muộn. Tuy là bệnh nhân nhưng da mặt bà ấy vẫn rất hồng hào như người bình thường đang ngủ, giấc ngủ kéo dài đã năm năm. Nghi cầm tay bệnh nhân áp lên má mình, từng giọt nóng hổi rơi xuống, rơi vào bàn tay đã che chở để Nghi được sống, có giọt mặn rơi vào trái tim người mẹ... thật xót xa. Bác Trí bước vào, trên tay là bó hoa thạch thảo màu tím. Màu thủy chung như tình yêu bác dành cho mẹ vẫn vẹn nguyên dù bây giờ mẹ chỉ sống đời sống thực vật. Bác Trí mỉm cười chào Nghi, đi lại bàn cắm hoa vô bình pha lê.

- Con mới lên hả Nghi?
- Dạ, con mới lên. Con nghe nói có loại thuốc mới cho mẹ con thử, bác thấy khả thi không?
- Bác già rồi, y học phát triển từng ngày, khi chúng ta đang bế tắc thì chỉ cần có một tia hia vọng cũng nên thử con à.
- Dạ, con hiểu rồi.
- Cậu trai trẻ đi cùng con đã khám xong, đang kiểm con đó.
- A! con quên mất tiêu. Dạ, cảm ơn bác nhắc con.
- Ủ.

Nghi chạy qua khoa ngoại, thấy Minh đang dáo dác tìm mình. Hình ảnh ấy cứ như đũa tre lạc mẹ, đáng yêu quá đi mất. Nghi cứ đứng yên chăm chú ngắm rồi che miệng cười. Minh trông thấy Nghi, không suy nghĩ chạy nhào lại ôm Nghi thật chặt, như chốn không người. " Em đâu biết quay ra không thấy em tôi sợ như thế nào, sợ bọn ác một lần không thành công sẽ tiếp tục lần hai, lần ba bất mất em tôi. Mà tôi vẫn chưa tra ra bọn chúng là ai. Tôi sợ, thật sự sợ".

- Anh sao thế?
- Đi đâu không chờ anh?
- À, em đưa anh đi gặp một người.

Nghi kéo tay Minh dắt vào phòng bệnh khi nãy. Bác Trí đã rời khỏi, chỉ còn bình hoa Thạch Thảo đang khoe sắc trong nắng. Dẫn anh đến kế bên giường bệnh, Nghi rung rung cổ nặn ra nụ cười.

- Mẹ! Đây là người đang nắm giữ trái tim con. Anh Minh! Đây là mẹ em

Minh đứng nhìn người phụ nữ đang nằm trên giường bệnh với đôi mắt thật tỉnh lặng, không có vẻ gì là ngạc nhiên. Minh nhìn Nghi:

- Vậy à! Rồi nhìn lại bệnh nhân "con chào Mẹ".

Ngược lại, người thắc mắc là Nghi. "Sao anh không có vẻ gì ngạc nhiên nhỉ? Cũng không hỏi mình tại sao giấu anh tới bây giờ. Vậy mà mình còn chuẩn bị kẻ thiên tình sử làm li bì dát của ba mẹ nữa chứ. Trời, người gì mà vô cảm. Còn kêu mẹ, có cầu hôn người ta đâu mà kêu mẹ ngọt thế." Nghi thờ dãi rồi bước ra khỏi phòng. Minh lẳng lặng theo sau. Cả hai cũng không nói gì cả. Nghi lên tiếng

- Anh khám xong chưa? Minh về Ma Rừng

- Được.

Họ kêu taxi về Ma Rừng. Dọc đường đi, Nghi cứ nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm đoái hoài đến Minh. Minh cảm thấy hình như nàng giận, mà chẳng hiểu nàng giận gì?

- Em định nói gì với anh?

- Có ai hỏi, ai quan tâm đâu. Muốn biết phải hỏi.

Nghi bẹt cái miệng mình ra, nhướn mắt nhìn Minh. Nghi lập lại câu nói của anh trên anh. Cứ nghĩ là Minh sẽ hỏi hay bắt bẻ nọ kia nhưng cuối cùng Minh chỉ nói đúng một chữ:

- Ừ

Nghi tức lắm, mặt hầm hầm và không thèm nói chuyện với tên vô tâm này nữa. Về đến Ma Rừng lữ quán, trời cũng xế trưa. Chú Liêm đãi Minh và Nghi nhiều món đặc sản núi rừng. Dùng xong bữa trưa, cả hai cùng dạo chơi. Cảnh quang nơi đây thật thích, đẹp như mộng như ảo làm say đắm ngay từ lần đầu đặt chân tới. Đẹp nhất có lẽ là hoa sim, màu tím biếc hòa vào màu xanh núi rừng trong khói sương lãng đãng thật ma mị. Dòng suối róc rách bên căn nhà màu tím ẩn hiện giữa rừng thông thật nên thơ bình dị. Nghi đi, mãi miết ngắm hoa, cứ như lạc vào xứ thần tiên vô lo vô nghĩ. Minh lững thững đi phía sau nhìn người con gái mặc váy maxi trắng, khoác áo len cùng màu, tóc thẳng ngang lưng bước đi giữa rừng hoa đẹp đến rung động lòng người. Minh chợt nhớ bài hát phía sau một cô gái: "hèn anh lùi bước phía sau để thấy em rõ hơn". Phải, anh đang lùi phía sau để thấy em rõ hơn, để thấy rằng em rất nhỏ bé, như hạt sương mai mong manh dễ vỡ. Anh sẽ dùng cả cuộc đời mình bảo vệ em, Nghi à, chắc chắn thế."

Minh tiến lên nắm tay Nghi, kéo Nghi quay lại tựa vào vòm ngực rắn chắc của mình. Tay anh vuốt mái tóc mây mềm mượt, mùi hoa cô, mùi tóc em làm tim anh thổn thức.

- Tính giận anh đến bao giờ?

- Ai thêm giận chứ

- Không giận thì kể anh nghe về mẹ nhé.

Nghi ngược nhìn Minh, ánh mắt cương nghị đậm ý cười. Lúc nào cũng như đi guốc trong bụng người ta, vậy mà có một câu hỏi thăm mẹ người yêu cũng không nói được. Đợi mình giận thì dùng cách ngọt ngào này dụ dỗ. Ghét ghê! Nghi xụ mặt, thờ dài đẩy Minh ra, tìm một chỗ ngồi bên dòng suối.

- Mẹ em là nhân tình của ba. Ba kết hôn với dì Phấn không có con dù chạy chữa rất nhiều. Sau đó ba biết do ngày trước dì Phấn đã phá thai lớn nên bị vô sinh. Dì ấy dùng thuốc rụng chuyen gạo nấu thành com bắt ba chịu trách nhiệm, dùng thai giả ép cưới. Ba giận lắm nhưng nghĩ mọi chuyện đã lỡ nên chấp nhận tha thứ. Do thị trường rau bán ngày càng nhiều, nên ba đã đích thân lên Đà Lạt tìm nguồn cung rau sạch. Ba còn dự tính mua đất lập trang trại trồng hoa quả nước ngoài. Ba đã gặp mẹ, cô kĩ sư nông nghiệp yêu hoa. Mẹ cũng đang nghiên cứu tìm cách trồng hoa Lavender tại Việt Nam. Mẹ yêu màu tím, yêu luôn các loại hoa mang sắc màu buồn ấy. Ba mời mẹ về làm trong trang trại, giúp ba nghiên cứu giống rau quả mới năng suất cao hơn, mẹ nhận lời vì mẹ được làm việc trong môi trường đầy đủ nguyên phụ liệu cho nghiên cứu của mẹ. Hai tâm hồn đồng điệu này sinh tình yêu tội lỗi. Đến khi có em, mẹ mới biết ba đã có vợ. Ba quỳ khóc xin mẹ giữ lại em, đưa con ba ao ước bấy lâu. Đứa trẻ được tạo ra từ tình yêu, không phải trong phút bùng nổ, nó xứng đáng hưởng hạnh phúc đầy đủ cha mẹ. Hai người đã ôm nhau khóc, biết rằng mình sai nhưng tình yêu vẫn thường mù quáng.

Đi Phấn biết chuyện, cho người lên đánh ghen. Mẹ em vì bảo vệ em và cũng tránh tiếng đời nên bỏ vào thành phố. Mẹ buôn bán đủ thứ để có tiền sanh con, mẹ tránh gặp ba, mong ba quên mẹ sống hạnh phúc bên dì. Nào ngờ khi em mười tám tuổi, gan em có vấn đề phải ghép gan. Mẹ đơn thân lo cho con đủ đầy đã là phúc, tiền đâu cho con phẫu thuật. Mà gan của mẹ không thích hợp, mẹ đành tìm ba. Đã là định mệnh thì không thể nào tránh. Mẹ thương cảm vì xa mẹ ba cũng đâu có vui vẻ, ba tìm mẹ suốt mười tám năm. Dì Phấn ngang nhiên ngoại tình trả đũa ba. Ba không màng tới chi tập trung tìm mẹ. Nông trại trên Đà Lạt cũng bỏ hoang. Ba mẹ đã đập lên dư luận để đến với nhau, cứu em thoát khỏi lưỡi hái tử thần. Do biết tính dì Phấn nên ba lập di chúc để toàn bộ gia sản cho em, nếu em có mệnh hệ gì thì góp cho cô nhi viện.

Khi em ra trường đi làm được hai năm, ba muốn đưa cả nhà về gây dựng trang trại Lavender, nhưng trên đường đi gặp nạn. Đi Phấn biết ba mẹ quay lại nên rắp tâm giết chiếm tài sản. May mắn cả nhà em đều sống, nhưng ba bị liệt, mẹ thì...mẹ thì sống thực vật. Chỉ có người vô dụng như em là an toàn, bị trầy xước nhẹ.

Lo sợ mẹ sẽ bị giết thêm lần nữa, em cầu xin bác Trí, khi đó là viện trưởng bệnh viện Đà Lạt "khai tử" cho mẹ. Bác Trí ngày xưa là giáo sư của mẹ, yêu thầm mẹ rất lâu, biết mẹ phải làm mẹ đơn thân nên vẫn lui tới thăm nom. Hai người xem nhau như tri kỉ dù bác Trí còn yêu mẹ rất nhiều.

Bác Trí đồng ý "khai tử" cho mẹ. Em thì ngay trong ngày lấy lí do mẹ mất giờ xấu nên thiêu ngay, không cho đi Phấn nghi ngờ. Còn ba em chuyển về thành phố tiếp tục điều trị.

Như đang tự cào cấu vào vết thương sâu rướm máu lần nữa. Nghi gục khóc, thương cho mối tình đẹp phải sinh ly, thương cho mình quá hèn yếu không giúp gì được cho ba mẹ, để người mẹ đi ghê kia tác oai tác quái, xém chút nữa bản thân cô cũng bị tan nát vào tay mẹ ta. Minh ôm Nghi từ phía sau vỗ về.

- Yên tâm, đã có anh!

Câu nói làm Nghi sực tỉnh nhớ tới lời Khiêm từng nói với mình "yên tâm, đã có tôi". Nghi ngược nhìn người đàn ông đang ôm mình, là Minh đúng là Minh, sao mình lại nghĩ về anh ta, sao lại có sự lầm lẫn tại hại đến vậy. Hôm nay đã là thời hạn cuối cùng, phải rồi, mình phải điện thoại cho hắn, hắn điên lên không biết làm ra chuyện gì nữa. Nghi hỏi Minh.

- Anh cho em mượn điện thoại, em cần gọi cho một người.

Minh nhìn Nghi dò xét, muốn biết ai có thể xuất hiện phá tan giây phút lãng mạn của mình.

- Ai?

- Tổng giám đốc, vì em nghỉ mà chưa xin phép.

- Bất quá trừ lương, không cần lo lắng.

- Nhưng anh không biết tổng giám đốc em ấy à, hắn biến thái không bình thường. Hắn mà điên lên chuyện gì cũng dám làm. Sợ hắn đuổi việc em luôn í.

- Đi làm chỗ khác.

- Hey, nói thì dễ. Xin việc mất công mất thời gian, chưa chắc được việc nhân lương cao như ở Trần Gia.

- Nhưng điện thoại anh ngâm nước hư rồi.

Nghi thờ dài, phải chỉ nhét cái S9+ vào người, giờ gọi cho hắn được rồi. Thôi, đành nhờ chú Liêm.

Nghi đứng dậy, đi một mạch đến gian nhà chính của Lữ Quán xem tình hình vớt xe. Minh nhìn dáng vẻ lật đật chạy như bay của Nghi mà phì cười. Còn đâu bóng dáng nàng tiên nữ trong sương nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Just one last dance

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 15: JUST ONE LAST DANCE

Chú Liêm đang nói chuyện với một nhóm thanh niên mặc đồng phục áo thun đen viền cam, in chữ "cứu hộ 24/24" cũng màu cam. Chắc là đội trực vớt xe. Chú quay lại thấy Nghi liền nói:

- Do xe lọt hồ trong núi nên hơi khó cho xe câu vào, phải bắt cần câu tay để vớt xe. Thời gian cũng hai ba ngày mới xong.

- Hai ba ngày à? Thế là tiêu con rồi.

- Sao thế, nếu con gấp về có thể kêu xe. Dù có vớt được xe cũng phải sửa mới chạy được. Sửa thì khá lâu đấy.

- Dạ, con chỉ cần điện thoại của con để trong xe thôi chú.

- Xời, điện thoại thôi mà làm mất lo lắng vậy, dùng điện thoại chú. Ở đây có mạng 4g, con gọi đâu cũng được.

Nghi nhận điện thoại cảm ơn rồi rít, bấm số mới biết rằng mình không nhớ số tên quai đăng đó. Nghi đành gọi về tổng đài công ty:

- Alo! Trần Gia xin nghe.

- Cho tôi gặp tổng giám đốc Gia Khiêm.

- Xin lỗi, chị làm ơn cho biết tên, chị có hẹn trước không ạ?

- À, à tôi không có hẹn trước, nhưng phiền cô thông báo có Bướm Đêm cần gấp, sếp tổng sẽ tiếp.

- Thành thật xin lỗi chị, do chị không hẹn trước, và tổng giám đốc đang đi công tác không biết khi nào về ạ.

- Ời công tác? Cô chắc không?

Nghi nghỉ ngơi, rõ ràng nói cho mình ba ngày, dù muốn dù không cũng phải gấp hẩn. Giờ đi công tác, là sao? Tính cho tiểu thư tạ leo cây hả. Diên thiết, vậy mà mình sợ hẩn chờ lật đật điện thoại, hẩn lại ung dung đi công tác. Ủa, mà hẩn đi công tác chứ có đi chơi đâu ta, Lực cũng nói hẩn hay đi công tác đột xuất còn gì. Minh thiết là...lỡ như hẩn không đến công ty, đang ở nhà chờ mình thì sao? Bắt tổng giám đốc Trần Gia Khiêm chờ, hẩn không điên mới lạ. Nghi thờ dài "cảm ơn" rồi cúp máy. Quay lại nhờ chú Liêm.

- Không được chú ơi, hay là chú nhờ người lặn xuống lấy giúp cháu lấy cái giỏ để ở ghế lái phụ, điện thoại cháu chống nước, nên chắc vẫn xài được.

- Sao vậy, điện thoại chú gọi không được sao cháu.

- Dạ, tại cháu không nhớ số sếp, cháu mà không gọi xin nghỉ là mất việc luôn. Chú giúp cháu nha chú, nha nha!

Nghi mà giờ cái giọng mè nheo, đôi mắt uơn uớt ra thì chỉ có cây cỏ mới không xiêu lòng.

- Ủ, được rồi để chú nhờ người lấy cho.

- Dạ, con cảm ơn chú nhiều nhiều lắm. Hihi

- Tối nay Ma Rừng có giao lưu ca nhạc, con và bạn con thích thì ghé qua xem.

- Dạ, nhất định chúng con sẽ xem mà.

Buổi tối đến thật nhanh bên thung lũng mờ sương. Mới hơn 6 giờ chiều, cảnh vật không còn nên thơ nữa mà mang điều gì ma mị. Trong quán, ban nhạc đang chuẩn bị nhạc cụ. Nhân viên đang lau lại mấy ly bia, ly rượu. Ai nấy làm công việc của mình, chẳng có gì là vội vàng, rất thong dong.

Trong căn nhà màu tím, Nghi đang hong khô đồ đạc trong gió mà chú Liêm nhờ người vớt lúc chiều. Điện thoại vẫn còn sống nhưng hết pin, cũng thua. Sạc pin bị "tắm" lâu quá cũng chết đuối luôn rồi. Đèn đèn sáng mai ra trung tâm mua sắm mới. "Không biết tên ác ma đó sẽ làm gì mình nữa. Hẩn có giận quá đăng lệnh truy nã khắp nơi không ta. Lúc đó mình nói hon điên điên luôn. Hahaha!". Cảm điện thoại màn hình tối thui ngồi cười. Minh cảm thấy lạ, chỉ là cái điện thoại thôi mà, có cần tức của đến phát điên không?

- Sao em hay cười một mình vậy? Tại nạn năm xưa có thật em không đụng trúng đầu chứ?

- Nếu em bị điên, anh sẽ thế nào?

- Thì cho em hết thì thôi.

- Anh làm bác sĩ à.

- Không! Anh sẽ lấy cái đền của em, rồi truyền cho em sự tinh tảo của anh.

- Hahaha! Nói được điều này có lẽ anh cũng không tinh hơn em nhiều đâu.

- Ủ, vậy chứng tỏ phương pháp của anh hiệu nghiệm. Đến lúc anh mất hẳn sự tinh tảo, khi ấy em hết bệnh hoàn toàn.

Tuy nói chơi, nhưng Minh rất nghiêm túc, làm Nghi cũng hơi sờ sợ nên không đùa nữa. Hai người cùng đi lên gian nhà chính của lầu quán.

Nghi nhanh nhẩu chạy lại chú Liêm mượn điện thoại một lần nữa, không thèm chú ý tới Minh. Tuy Nghi không nhớ số của Khiêm, nhưng Nghi có giữ danh thiếp của Lực, mà anh ta với tên kia như hình với bóng, chắc chắn gặp được hẳn. Điện thoại reng, Lực nhanh chóng bắt máy:

- Alo!

- Chào anh! Tôi là Phương Nghi đây, cảm phiền anh cho tôi gặp sếp tổng.

- Nếu muốn gặp sếp, cô nên điện thẳng cho sếp.

- Tôi biết, nhưng tôi không nhớ số. Anh cho tôi số được không?

- Không.

- Sao vậy? Anh không cho sao kêu tôi điện thẳng cho sếp.

- Vì cô là thư kí tổng giám đốc, nhớ số cấp trên là nhiệm vụ của cô.

- Anh cũng là trợ lý.

- Tôi đâu có quên số của sếp.

- Thì cho tôi đi, lần sau tôi sẽ nhớ.

- Nếu sếp biết cô không nhớ số điện thoại sếp, mà hỏi tôi cô sẽ mất việc. Còn tôi cho cô thì tôi bị đuổi thẳng luôn.

- Anh không nói, tôi không nói thì ai biết.

- Cô không biết sao, điện thoại của những ai thân cận sếp tổng đều bị theo dõi, tránh trường hợp bị nhân viên bán đứng.

- Hà, vậy này giờ tôi nói gì, anh ta đều sẽ biết.

- Có lẽ.

- Thôi, tôi cúp máy đây.

Tuổi mình con gái số con rệp sao mà gặp tên độc tài đó nhỉ. Điện thoại nhân viên cũng theo dõi? Quái lạ, điện thoại mình có bị đâu, phòng IT đâu có rò rỉ điện thoại mình nên chắc chắn không có gián điệp, suy ra chỉ có mình điện thoại của Lực bị. Không ngờ tên gay này tính độc tài chiếm hữu cao vậy. Biến thái còn ác ma. Bỏ tay! Nghi trả điện thoại cho chú Liêm vào lầu quán ngồi ngay quầy bar nghe nhạc.

Anh nhân viên bartender hỏi Nghi muốn uống gì? Nghi đang bức bối phẫn ngay muốn uống cái nào vui tươi, không phiền muộn. Anh bartender vui vẻ gật đầu. Sau đó lấy bình lắc, mix nước trong nhiều chai lại với nhau, trút ra ly thứ nước màu đỏ cam, đẩy về phía Nghi

- Đây là "Lửa Tình". Khi có tình yêu, con người sẽ không phiền muộn. Bản chất của yêu lúc đầu đều nồng cháy, giữ được ngon lửa ấy không tùy mỗi người.

Nghi cảm ly xoay xoay uống một hơi cạn sạch.

- Ngon quá, cho tôi thêm ly nữa.

- Ngon, nhưng dễ say vì nó được gọi là Lửa Tình. Cô chắc muốn uống nữa?

- Ủ! Rõ ràng là ly cocktail, sao mà say được chứ. Ngon thế cơ mà.

Minh sau khi nghe điện thoại xong cũng bước vô quán. Thật ra điện thoại Minh không hư, chỉ là anh muốn anh và Nghi có thời gian trọn vẹn bên nhau. Minh ngồi xuống kế Nghi, kêu một ly Chivas 21. Rượu này khá nặng, anh đang muốn say cho dễ ngủ, vì nếu cứ thức bên người kia, anh sợ anh khó mà kiềm chế. Đột nhiên Nghi quay qua nhìn Minh cười hề hà, đôi gò má phính hồng, hai mắt hơi mơ huyền:

- Anh có thể hát tặng em bài hát ngày xưa không? Hi hi.

Minh mỉm cười, đưa mấy ngón tay vuốt nhẹ gò má đang hây hây kia, nhìn vào ánh mắt tha thiết có phần hơi ngây dại của Nghi. Có lẽ có chất cồn xúc tác, ánh mắt Minh dần trở nên mờ đục màu u tối.

- Được.

Minh bước lên sân khấu, ngồi chỉnh lại cây đàn ghi ta, sửa mic vừa tầm ngồi của mình.

- Sau đây là bài hát tôi muốn tặng người tôi yêu.

Minh nở nụ cười nửa miệng, nháy mắt với Nghi. Chất cồn của Lửa Tình bắt đầu phát tác, Nghi nhìn lên sân khấu bằng ánh mắt si mê. Cậu thanh niên đã lên học đàn chỉ để đàn hát cho Nghi nghe, tâm hồn Nghi bắt đầu phiêu về miền kí ức.

Bài hát "Because I love you" vang lên theo tiếng hát trầm ấm truyền cảm của Minh. Ly Lửa Tình thứ ba đặt lên bàn, Nghi quay lại nhovn miệng cười nhìn anh bartender.

- Anh có thể quay lại giúp tôi người đàn ông đang hát không? Điện thoại tôi hết pin mà sạc bị hư.

- Được chứ, sẵn lòng thôi.

Nghi cảm ly Lửa Tình quay lên nhìn phía sân khấu, bỗng tìm thấy xốn xang. Từng ánh mắt, cái nhép môi của Minh đều thật quyến rũ. Nghi đang chết chìm trong biển say đắm rồi. Nổi hứng, Nghi muốn lên hát, trả lời người ta dù rằng có muộn màng. Bài hát vừa dứt, Nghi cũng nốc hết ly Lửa Tình, chạy lên sân khấu. Nghi ngồi xôm đối diện Minh. Ánh mắt Nghi thăm thiết long lanh, mặt đỏ bừng bừng.

- Em cũng muốn hát tặng anh.

Minh ngồi nguyên tư thế đàn, nhìn cô gái đáng yêu quá. Anh thật sự muốn ôm cắn nuốt luôn cô. Minh phải cố dằn xuống tâm tình đang bốc hỏa của mình. Minh để cây đàn xuống, đỡ Nghi đứng lên.

- Được, anh sẽ làm khán giả của em.

Minh tính đi xuống nhường sân khấu cho Nghi, nhưng Nghi nắm lấy cánh tay anh, kéo anh ngồi ghế trên sân khấu kê sát tường. Ghế khá cao, Minh chỉ nửa ngồi nửa đứng, một chân gác thành gác chân, chân kia chạm đất chăm chú quan sát Nghi. Nghi nhìn Minh, ghé sát tai anh thì thầm "nghe cho kĩ vì không ai có vinh hạnh nghe em hát đâu". Hôn phớt gò má của Minh, Nghi nhoeo cười đứng lên cầm mic, quay về phía khán giả cất tiếng hát. Bài hát "Just one last dance"

We meet in the night in the Spanish café

I look in your eyes just don't know

what to say

It feels like I'm drowning in salty water

A few hours left till the sun's gonna rise tomorrow will come and it's time to realize... our love has finished forever

how I wish to come with you

how I wish we make it through

Just one last dance... before we say goodbye

when we sway and turn round and

round and round... it's like the first time

Just one more chance

hold me tight and keep me warm

cause the night is getting cold

and I don't know where I belong

Just one last dance

Nghi vừa hát vừa múa "cột" vây quanh Minh. Một tay Nghi vuốt nhẹ lên ngực rồi lưng của Minh, tay kia vẫn cầm mic, ánh mắt đa tình lúng luyến. Nghi nắm lấy tay Minh làm điểm tựa xoay vòng điệu múa ba lê, chiếc đầm maxi bông bênh xoay tròn theo điệu nhạc, sau đó là điệu te, Nghi ngả vào lòng Minh thật dịu dàng. Chợt Minh đứng dậy, đỡ Nghi ngồi xuống ghế của mình, anh đi lấy mic nhìn Nghi hát tiếp lời.

The wine and the lights and the Spanish guitar

I'll never forget how romantic they are

but I know, tomorrow I'll lose

the one I love

There's no way to come with you

it's the only thing to do

Nghi cũng đứng lên song ca cùng Minh. Minh vịn eo của Nghi, còn tay Nghi để hờ trên ngực Minh. Họ ngắm nhìn nhau, đi vòng qua rồi vòng ngược lại (nhảy đương đại). Cả hai như hòa tan vào giai điệu bài hát, thế giới chỉ dành riêng cho hai người. Minh đứng sau, Nghi đứng trước tựa lưng vào ngực Minh, từ từ trườn xuống, đi vòng ra sau ôm Minh, rồi lại đi lên đối diện, đôi mắt ngày càng ướt át mờ ảo. Nghi quay lưng tựa vào Minh một lần nữa, cầm tay Minh vịn lên eo của mình lắc lư. Cả hai hợp ca điệp khúc.

Just one last dance... before we say goodbye

when we sway and turn round and

round and round... it's like the first time

Just one more chance

hold me tight and keep me warm

cause the night is getting cold

and I don't know where I belong

Just one last dance

Kết thúc bài hát, Nghi vòng tay ôm cổ Minh, Minh cúi xuống ôm eo cô. Nghi mỉm cười tựa vào vai Minh.

Tiếng vỗ tay vang lên giòn giã tán thưởng cho cặp đôi hát ấn ý, đẹp hoàn hảo như phim điện ảnh. Nghi thẹn thùng cúi đầu. Minh vẫn nhìn Nghi không chớp mắt, nắm tay Nghi dẫn xuống sân khấu. Bước xuống bậc thang, Nghi choáng váng dựa vào Minh. Mặt Minh thoáng ngưng trọng. Không nói không rằng, anh bồng Nghi đi thẳng về căn nhà màu tím

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thuốc kích dục trung đông

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 16: THUỐC KÍCH DỤC TRUNG ĐÔNG

Về tới căn nhà màu tím, Minh đá nhẹ cửa, bồng Nghi đặt trên ghế dài ở phòng khách. Minh chăm chú nhìn Nghi, gương mặt đỏ bừng có chút e thẹn. Anh vuốt mấy sợi tóc lòa xòa trên trán Nghi, đặt nhẹ lên đó nụ hôn rồi đứng lên đóng cửa.

Nghi nhìn theo bóng dáng ấy, tim đập mạnh. Dù chưa từng trải chuyện nam nữ, nhưng Nghi đủ trưởng thành hiểu chuyện gì sẽ xảy ra. Nghi hồi hộp, đầu choáng váng. Hơi men của Lửa Tình bắt đầu phát huy tác dụng. Nghi nhìn trần nhà bằng gỗ, có cặp thần lân đang rượt đuổi nhau. Nghi nhìn ngây ngốc, cổ trần tỉnh lại mình. Điện thoại Minh reo, anh nghe điện thoại, không nghe rõ điện thoại nói gì, mặt Minh biến sắc trắng xanh. Anh mất trầm lại tối đen, Minh quay lại nhìn Nghi, vẫn với thái độ lạnh lùng nhưng cặp mắt ôn nhu hơn. Anh nói vào điện thoại "tôi tới ngay".

Tiến lại gần ngồi bên chiếc ghế dài Nghi đang nằm, cô đang ngủ rất yên tĩnh. Gò má hồng hồng trên làn da trắng mịn, môi xinh mọng đỏ, làn mi cong vuốt thính thoàng lay động. Minh cầm tay Nghi đặt lên đó nụ hôn, gương mặt ôn nhu dần chuyển sang đen xám, Minh để tay Nghi vào mền và đứng dậy rời đi.

Ra ngoài cổng Ma Rừng, chiếc BMW màu đen đã đậu chờ sẵn từ bao giờ. Minh bước lên xe, gương mặt thâm trầm.

- Có đem đồ của tôi không?

Lực gật đầu đưa cho Minh va ly. Minh mở va ly thay y phục ngay trong xe. Toàn thân là bộ vest đen. Ngón trỏ đeo nhẫn hình đầu rồng, hai mắt rồng khảm đá saphia đen tuyền, chỉ thủ lĩnh ban Huyền Long mới được đeo. Môi Minh mím lại "đi". Chiếc BMW rời đi cũng nhanh và lặng lẽ như lúc đến. Trong Ma Rừng vẫn đang chơi nhạc nên hầu như không ai nghe thấy và biết Minh đã ra ngoài Ma Rừng.

Một chiếc xe hơi khác trò tới. Bước xuống xe là cô gái đáng người cao ráo, mặc bộ đồ da bó sát, chân đi đôi boss cổ cao. tóc đuôi gà. Mặt khá xinh cao ngạo. Elly đứng quan sát xung quanh rồi đi vào Ma Rừng. Theo sau cô là ba cận vệ đáng hình lực lưỡng.

Khiêm tới căn biệt thự trên núi của nhóm Huyền Long. Trời Đà Lạt lúc đặc mưa phùn. Khiêm mặc thêm áo khoác mangto dài. Cả người tỏa ra hàn khí. Mắt đen u ám từ từ bước vào trong nhà.

Dưới nền nhà là hai tên thanh niên mặc đồ phượt bằng da màu nâu và màu đen đang bị trói tay trong tư thế quỳ gối. Khiêm ngồi trên chiếc ghế xoay, chân gác chữ ngũ, tay mân mê đầu rồng của chiếc nhẫn

- Nói! Ai làm?

- Anh biết Protect rồi, hỏi vô ích.

- Ánh mắt sắc bén của Khiêm quay qua nhìn Lực, Lực gật đầu mở máy tính bảng đưa cho hai tên kia xem. Một đoạn clip quay cảnh đứa bé trai đang chơi ở công viên, và một người phụ nữ đang dứt cho đứa bé ăn. Đoạn video chỉ có vậy nhưng đủ khiến cho hai tên phượt thủ xanh mặt.

- Anh Khiêm! Ai làm người đó chịu, không liên quan đến vợ con tôi.

- Cũng không liên quan đến mày, sao phải làm chốt thí. Người thiệt thòi sẽ là đứa bé kia.

Tên phượt thủ ngược nhìn Khiêm một lúc lâu, không thể đoán được tâm tư người này. Người này nổi tiếng lạnh lùng tàn nhẫn. Hắn có thể tổng cổ cả mấy trăm hộ dân đi trong đêm để hoàn thành tiến độ dự án. Lần này đụng đến hắn, xem như Lâm tự tìm cái chết, nhưng vợ con vô tội. Lâm đành nhắm mắt ngửa cổ lên trời cắn răng nói:

- Elly. Không liên quan đến ông chủ.

Khiêm bước tới trước mặt Lâm, ngồi một chân trên đầu gối, ngón tay bóp mặt Lâm ngẩng lên.

- Chết tới nơi vẫn bảo vệ ông chủ. Tốt! Nhưng sẽ không có cơ hội thứ hai đâu. Nhớ!!!

Khiêm đứng lên quay lưng bước ra cửa. Đi ngang qua Lực, Lực bắt giác kè tai anh nói gì đó. Mắt Khiêm như đứng tròng, tay nắm thành quyền nói

- Về Ma Rừng nhanh nhất.

Chiếc BMW lại vội vã lao đi, đường vào Ma Rừng khá khó khăn. Do trời mưa gấp lúc trời tối, nước suối dâng cao và đường rất trơn trượt. Tới đoạn suối tràn, xe không đi được nữa. Khiêm nóng lòng xuống xe lội bộ qua suối. Bên kia suối là chiếc xe hon đa dụng sẵn. Khiêm leo lên xe nhanh chóng phóng đi. Bên đây, Lực và mấy người vệ sĩ mặc áo đen bị bơm lội qua suối đi bộ theo sau Khiêm.

Trong lữ quán Ma Rừng, Elly sau một hồi hỏi thăm biết chỗ Phương Nghi ở trong căn nhà màu tím. Cô ta cũng canh lúc Minh rời đi liền dẫn mấy tên cận vệ đi đến ngôi nhà. Cứ nghĩ trời

mưa, đường lầy lội thì Minh sẽ không thể quay về cứu Nghi, đợi lúc Nghi thành con bướm rách nát thì Minh sẽ chë Nghi mà quay về bên mình. Elly đứng trước cổng ngôi nhà mỉm cười nhìn tên cận vệ. Hắn hiểu ý gất đầu, tung cú đá cực mạnh vào cánh cửa gỗ. Khóa bản lề bung ra rơi leng keng xuống đất. Nghi đầu choáng váng nghe tiếng động tĩnh dậy, lấy tay day day thái dương. Đột nhiên nghe tiếng cộp...cộp tiếng gót giày nện trên nền sàn gỗ đang tiến về phía mình. Nghi quay qua nhìn một người con gái hoàn toàn xa lạ. Nghi đang thắc mắc người kia là ai thì cô ta đã lên tiếng trước.

- Đẹp, cô đẹp hơn trong hình. Nhưng loài bướm đi ăn đêm mãi mãi chỉ nên sống trong bóng tối.

- Cô là ai? Sao biết tôi là Bướm Đêm.

- Tự giới thiệu: tôi là vợ sắp cưới của Trần Gia Minh. Cô ngạc nhiên nhưng với tôi bình thường lắm. Cứ mỗi lần anh ấy chơi chán ai thì tôi sẽ là người đi giải quyết. Các cô gái trước cũng trọn mắt ngạc nhiên như cô vậy. Hahahah!

Nghi phì cười, quay mặt đi rồi quay lại nhìn Elly.

- Vậy ra cô là công nhân vệ sinh à? Rất tiếc nơi đây là nhà trọ, không phải bỏ rác.

Elly giận dữ quắc mắt.

- Miệng lưỡi cũng ghê gớm lắm, để xem bản lĩnh tới đâu dám đấu với tôi.

- Tôi còn chẳng biết cô là ai, rảnh đầu đầu với đá. Phien cô ra ngoài cho tôi nghỉ ngơi.

- Tôi đã nói tôi là vợ chưa cưới của anh Minh, cô không thắc mắc Minh đâu để cô một mình à.

- Không lẽ người ta đi toilet tôi cũng phải theo người thì mới không bị để một mình.

Tuy trà lời cứng là thế nhưng Nghi cũng có chút lo sợ, thời gian chính thức yêu nhau chưa lâu, nhưng từ thời học cấp ba đến giờ, Minh luôn là người nói được làm được và chưa bao giờ lừa dối mình. Không thích Minh đã nói rồi, đầu cần nhờ người rắc rối như vậy. Cô gái này có lẽ là yêu đơn phương nên tức giận. Phải, đây là lý do hợp lý nhất. Nghi nhìn quanh ngôi nhà, Minh không có trong nhà có lẽ đi ra ngoài dạo mát nên khóa cửa. Cửa chính bị bung bản lề chứng tỏ người bị phá. Đằng sau cô gái ngạo mạn kia là mấy tên đeo kính đen. Trời tối lại còn mưa, đeo kính đen thấy đường đi cũng hay. Làm màu như đang đóng phim trình thám. Nghi nghĩ rồi khinh khinh phì cười.

Elly nhìn Nghi, sự tức giận lên cực điểm. Elly xông tới gơ tay tinh tât Nghi, nhanh như chớp, Nghi chụp tay Elly bằng đòn Judo quay ngược Elly lại đập phát ngay mông, Elly ngã chúi về phía trước. Mấy tên cận vệ xông lên, một tên đỡ Elly, hai tên còn lại nhào tới tấn công Nghi.

Lập tức Nghi tung mền đứng lên, thân người cuộn tròn, tay chạm mũi chân, đầu cúi sát người lặn tới trước.

Một tên nhào tới, Nghi đứng lên, dùng hai tay đỡ đòn tấn công, một tay đỡ, một tay kéo khuỷu tay đối phương bẻ gấp về hướng mặt, đồng thời dùng chân đá phần hạ bộ, nhanh chóng vòng chân phía sau, tay phải siết cổ hắn ta, tay trái thúc cùi chò vào mặt. Hắn ngã nằm dài xuống đất, Nghi tiếp tục cho hắn thêm cùi chò ngay bụng và hắn nằm ngay đơ. Hai tên còn lại thấy vậy nhào lên tấn công cùng một lúc. Một mình Nghi vừa chống vừa đỡ nhưng sức phụ nữ không thể bằng đàn ông, thêm phần chất còn mạnh làm Nghi thấm mệt. Trong lúc Nghi đang giao đấu, Elly rút ra cây kim tiêm, bên trong chứa sẵn chất lỏng không màu. Rút ra đầu nhựa bọc kim, Elly nhào tới đâm ngay cây kim vào vai Phương Nghi đầy ổng xi lanh. Nghi đau nhói, lắc người thoát khỏi bàn tay Elly, tay thúc chò vào bụng Elly, sau đó dùng cả hai tay chụp cánh tay phải Elly cúi người vật Elly lộn nhào tới trước. Elly đau điếng, không ngờ Nghi lại biết võ, cô gái này không thể xem thường. Elly đứng lên nhìn Nghi đang toát mồ hôi ròng rã nhỏ giọt, càng vận động thì chất thuốc kia ngấm nhanh hơn. Elly cười nhếch môi, đi lại ngồi ở chiếc ghế để ngay cửa quan sát, chờ Nghi ngấm thuốc ngã nhào. Nghi đau nhức cả vai, với tay ra sau rút ra ống tiêm. Nghi quắc mắt nhìn người phụ nữ đang ngồi kia, rồi nhìn ống tiêm. Mắt Nghi bắt đầu hoa lên, tay chân đang dần mất sức. Nghi biết thuốc tiêm nhanh phát tác hơn uống nên tìm cách phóng nhanh ra cửa, định bụng cầu cứu chú Liêm. Ba tên cận vệ cũng thấm mệt tính đuổi theo nhưng Elly ngăn lại.

- Cứ để nó chạy, không được mười mét bảo đảm gục thôi. Thuốc này từ Trung Đông của bọn buôn người, chúng tiêm cho những phụ nữ còn Trinh bán cho mấy tay tài phiệt muốn giải hạn. Đảm bảo một liều lên tiền đến hai mươi bốn giờ. Hahaha!

Đúng như vậy, Nghi chạy ra tới ngoài, cổ lẽ từng bước nặng nhọc lên tới gian nhà chính của Ma Rừng, trời vẫn đang mưa phùn dai dẳng và thấm lạnh, nhưng trong người cô có luồng khí nóng rất khó chịu. Chiếc đầm cô ẩm ướt bởi mồ hôi và nước mưa. Mắt Nghi mờ dần, trong người ngày càng khó chịu, bụng cô căng cứng nóng hổi, cơ thể như bị rút cạn cần được lấp đầy. Tuy chưa quan hệ bao giờ, nhưng cảm giác này, Nghi hiểu rằng bị bị tiêm thuốc kích dục. Nghi cắn môi đến chảy máu, tay cô nắm vào thân cây hoa hồng gai bên đường, cảm giác đau giúp Nghi phần nào chống chọi cảm giác khô nóng ấy.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Giải thuốc

CHỒNG! ANH LÀ AI

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 17: GIẢI THUỐC (18+)

Một bóng dáng đi tới, ngược ánh đèn. Thấy Nghi đang quì bên khóm hoa hồng liền chạy nhanh xuống, cởi áo mangto choàng lên thân thể đang run cầm cập của Nghi. Trong người đang nóng này khó chịu đột nhiên được bao phủ bởi thân nhiệt mát lạnh, mùi hương nam tính quen thuộc phả ra xoa dịu sự bức bối trong Nghi. Như chết đuối vớ được phao cứu sinh, Nghi quay sang ôm ngang lưng người đàn ông, đầu tựa vào vòm ngực rắn chắc, môi run rẩy mấp máy" Nóng, nóng lắm".

Khiêm nửa quì nửa ngồi trên đất ôm chặt Nghi, mắt đen sâu thẳm hẳn lên tia máu dữ tợn. Anh bồng cô trên tay, cho Nghi tựa vào người mình, từng bước chậm chậm đi về phía căn nhà màu tím.

Ba tên cận vệ cùng Elly thấy cũng lâu nên tính đi ra bắt Nghi, thấy bóng dáng Khiêm đang lững thững đi tới. Elly lo sợ liền lên đi ra, lợi qua suối trốn vào bụi hoa gần đó. Ba tên kia ở lại cản đường cho cô chủ trốn. Khiêm với ánh mắt híp lại như chim ưng, toàn thân cứng nhắc tỏa ra toàn hơi lạnh, liếc nhìn ba tên cận vệ cũng đang tà toí với nhiều vết tím bầm, nhếch môi rồi đi thẳng vào trong nhà. Vô trong phòng ngủ đặt Nghi xuống giường, đắp mền cho cô xong quay ra, đóng cửa phòng ngủ. Nhìn cảnh nhà lộn xộn cũng hiểu ở đây vừa xảy ra chuyện gì. Một cô gái chống trả ba chàng trai, anh nè em thật đấy! Phương Nghi. Khiêm cởi áo vest quăng lên ghế, tay cởi nút cổ tay áo sấn lên tới tận khuỷu tay. Xong hai tay đút túi, mặt lạnh

như tiền, từng bước tiến ra cửa quắc mắt nhìn ba tên kia đang đứng thù thế, nhưng mặt cắt không còn hột máu.

- Nói, giã điệp hay cận vệ?

- Chúng... chúng tôi là vệ sĩ được đào tạo bài bản, có võ thật đáng hoàng đó.

Khiêm nhếch môi cười, lườm ba tên yếu mà bày đặt ra gió này rồi lắc đầu.

- Về nhấn tới chủ bọn ngươi, đây là lần thứ hai. Liệu mà giữ thân, nếu không đừng trách tôi đánh chó không nể chủ nhà.

Ba tên nghe vậy tưởng Khiêm tha cho mình mừng hùm chạy đi ngay. Vừa băng qua cầu treo đến nhà chính của lữ quán đã bị nhóm người áo đen chặn lại, bịt miệng lúi vào trong rừng.

Lực nhìn anh em gật đầu rồi chạy vào ngôi nhà màu tím, thấy cảnh nhà tan hoang. Lực bước vô nhà thấy có ống xi-lanh đang nằm trên sàn, kim tiêm còn dính giọt máu, anh cầm đi vào phòng ngủ thấy Khiêm đang ngồi bên giường, còn Nghi mặt mày đỏ bừng, mắt đờ đẫn đang niu cánh tay Khiêm ôm vào ngực mình. Lực tiến lên cúi người đưa ống tiêm cho Khiêm. Cả hai người đàn ông nhìn nhau, Khiêm quay qua nhìn Nghi rồi quay lại nhìn Lực, Lực gật đầu. Mắt Khiêm tròn trừng giận dữ.

- Lại bị thuốc? Mau tìm xem tên gì, tìm thuốc giải.

- Vâng.

Lực cầm ống tiêm lui ra ngoài, đóng cửa phòng ngủ lại.

Trong phòng, Khiêm đỡ Nghi nằm xuống, đi lấy khăn ẩm đặt trên trán Nghi. Nghi càng ngày càng bứt rứt, tay vô thức cời chiếc áo khoác len quăng đi. Không thể làm mình mát hơn, Nghi tiếp tục cời luôn chiếc váy maxi dài mình đang mặc. Trên người Nghi chỉ còn bộ đồ nhỏ che thân.

Khiêm từ nhà vệ sinh bước ra, thấy cảnh xuân trước mặt khủng khiếp, trong giây lát, anh tiến lên nắm tấm mền quần người Nghi lại. Khiêm ôm chặt Nghi, ấn cằm lên đầu cô.

- Anh không phải thầy tu Nghi à.

Khiêm cố hít thở sâu, bỗng Nghi đặt lại trên giường, bỏ ra gian phòng ngoài hút thuốc.

Nghi cứ ngo ngậy không yên, cuối cùng cô tung mền ra. Trên làn da vốn trắng sáng mịn màng giờ đang chuyển màu hồng phấn. Nơi nào đó trong hạ thể co rút mãnh liệt. Nghi nóng, nóng phùng phùng. Cô cần nước, đứng rồi nước càng lạnh càng tốt. Nghi ngồi dậy, mở mắt đảo dác nhìn quanh tìm kiếm. Cửa nhà vệ sinh mở, Nghi cuống quýt chạy vào, chân vướng vào mền ngã đùng xuống sàn gỗ. Nhanh chóng đứng lên, chạy vọt vào nhà tắm. Nghi vịn vòi sen hết ga về bên chậu tròn màu xanh, ngồi bệt xuống sàn dưới dòng nước lạnh buốt, cả người Nghi ướt đầm. Cảm thấy tỉnh táo đôi chút, cô đặt dựa lưng lên tựa vào tường, với tay tắt vòi sen, vuốt mặt nhìn xung quanh, đôi mắt vẫn còn mờ đục. Nhận ra mình đang ở trong nhà vệ sinh, Nghi cố đứng vững bước ra ngoài.

Bên gian nhà ngoài, Khiêm ngồi chống một chân bên bệ cửa sổ nghe điện thoại.

- Thưa anh, bác sĩ xem qua dung dịch trong ống tiêm, đoán đó là thuốc kích dục Trung Đông, tùy liều lượng mà được tính phát tác khác nhau. Khác với lần trước chỉ là thuốc mê, đây là thuốc kích dục liều cao, được bào chế từ pheromone và tinh chất của hoa anh túc (ma túy). Người trúng thuốc bị kích thích hệ thần kinh, gây ham muốn, cơ thể quá khó chịu có thể dẫn đến hành vi hành xác như lên cơn nghiện, nặng nhất là tự tử. Liều ít nhất tan trong hai mươi bốn giờ. Và thuốc giải chính là...là...

- Tôi hiểu rồi.

- Anh có cần "bảo hộ" không?

- Không.

Khiêm cúp máy, móc gói thuốc lá, tay rút một điếu châm lửa rít một hơi. Khiêm nhớ tới hình ảnh Nghi quì gối trên nền đá sỏi, tay cầm thân hoa hồng cho gai đâm vào tay rướm máu, đây có thể là giai đoạn hành xác như Lực nói. Gương mặt anh tuần đêm chiều nhìn về phía móng lung. Tĩnh rít hơi thuốc thứ hai thì nghe tiếng động phòng trong. Khiêm nhanh chóng dụi thuốc đi vào phòng.

Cửa phòng ngủ vừa mở, Khiêm thấy Nghi đang lững thững từ nhà tắm bước ra với mỗi bộ đồ lót trên người, tóc ướt nhẹp bệt nước. Nghi nghe tiếng mở cửa, định ngược lên nhìn thì đèn phòng chợt bị tắt, một người đàn ông tiến vào cầm tấm mền choàng lên đầu Nghi quần người cô lại. Anh ôm Nghi đặt trên giường, sau đó ra đóng cửa phòng, khóa luôn chốt.

Sau khi khóa chốt, Khiêm đứng lại, đứng im, tựa đầu vô cửa như đang suy nghĩ gì đó.

Anh biết qua đêm nay quan hệ của anh và người con gái kia sẽ không thể quay lại, có lẽ cô ấy sẽ ghét anh lợi dụng lúc cô không tỉnh táo chiếm đoạt. Trong đời anh cũng chưa bao giờ ép buộc ai, trong tình cảnh này, anh đành làm tên yêu râu xanh vậy, chiếm đoạt người anh yêu ở một thân phận khác, liệu sau này sẽ đẩy tất cả vào loạn luân. Chỉ cần cứu được cô, dù phải mất danh dự, anh cũng chấp nhận.

Nghi ngồi trong mền, hướng đôi mắt lơ lơ nhìn thân người đứng ngay cửa. Ánh sáng yếu ớt từ phòng ngoài lọt qua khe không đủ làm sáng gian phòng, và tất nhiên Nghi không thể thấy rõ ai đang đứng. Nhưng qua cái cách thích đứng ngược sáng trong bóng tối, Nghi đoán ra Khiêm.

- Anh lại cứu tôi thêm một lần nữa.

Đôi mắt người đàn ông ngưng trọng, anh quay lại, một chân thúc ra sau tựa cửa không trả lời.

Cơ thể trong mền của Nghi nóng bừng trở lại. Nghi cắn chặt môi đến bật máu, đôi bàn tay nắm mền hằn lên gân máu. Nghi biết mình đã đến cực hạn chịu đựng. Đáng lẽ đêm nay cô dành cho Minh, giờ phút cô cần anh nhất thì anh ở đâu? Phải chăng lời cô gái kia đã đúng, Nghi tự giấu bản thân mình sao quá tin vào đàn ông. cô lại đi vào vết xe của mẹ. Ba yêu mẹ thật lòng thì sao, tới bây giờ cô đã ba mươi tuổi rồi mà mẹ cô vẫn không có danh phận, vẫn sống kiếp tình nhân bị người đời nguyên rủa. Còn cô cũng đang là tình nhân, dùng tâm thân mỗi chài chồng người ta, bị đánh ghen tận nơi mà vẫn tin hấn ta vô tội. Cuối cùng, người cô vẫn gọi là biển thái, là ác ma đã cứu cô, những hai lần. Tay quệt nước mắt, cô hít sâu giữ chút tỉnh táo còn sót lại, Nghi buông mền bước xuống giường, chậm chậm tiến lại chỗ Khiêm, nước mắt từng giọt rơi theo từng bước chân cô.

- Tôi, đêm nay bị vấy bẩn phẩm hạnh và cả trái tim. Anh có chê tôi bẩn không?

- Nếu em bẩn thì trên đời này chẳng có ai sạch cả.

Nghi đứng đối diện Khiêm, đưa tay sờ lên mặt người đàn ông, cười trong nước mắt.

- Dù chỉ là hợp đồng trao đổi, nhưng tôi cũng sẽ thực hiện đúng nghĩa vụ của người vợ.

Nghi nhón chân hôn lên môi người đàn ông, đôi môi mềm mại nhưng lạnh lẽo quá. Khiêm ngăn người trước sự chủ động của Nghi, rồi chuyển thành chủ động bế Nghi trở lại giường.

Trong ánh sáng ít ỏi mập mờ, thân hình hoàn mỹ của Nghi uốn éo khó sở trên tấm gra trắng thật dụ dỗ. Khiêm quỳ trên giường, yết hầu khô khốc giật lên xuống. Ánh mắt hoàn toàn bị che phủ bởi màu hồng của làn da mịn màng như lụa kia, dục vọng đè nén theo nụ hôn vụn dại của Nghi bùng nổ. Khiêm cúi từng nút áo sơ mi, tới thắt lưng bằng da, chiếc quần tây dài cũng bị ném qua một bên, mắt vẫn không rời người con gái trước mặt. Khiêm áp người xuống, một tay nắm hai tay cô gái đặt lên đầu, tay còn lại ngao du khắp cơ thể cô, mỗi anh tìm tới mỗi cô khao khát mãnh liệt.

Cơ thể Nghi ấm nóng, bỗng được thân thể mát lạnh áp sát khiến cô dễ chịu. Nghi vòng hai tay lên cổ Khiêm, đáp lại nụ hôn tham lam của anh. Đầu óc Nghi giờ chỉ là mớ hỗn độn trống rỗng, cô không nghĩ và không muốn nghĩ. Mọi chuyện cứ xuôi theo tự nhiên bản năng gốc của con người. Chuyện gì đến sẽ đến.

Nụ hôn ướt át của người đàn ông dần trượt xuống cổ, qua vai rồi tới nơi mềm mại xinh đẹp. Anh vùi mặt vào nơi đó hít trọn mùi hương trinh nữ ngọt ngào. Tiếp tục di chuyển nụ hôn xuống vùng bụng phẳng lì không ngăn mỡ, Khiêm dừng lại dùng tay sờ vào chiếc eo thon nhỏ một cách mê đắm. Thuốc phát tác, thêm động tác điều luyện của người đàn ông, Nghi cảm thấy máu nóng rần rần trong cơ thể, theo bản năng cô uốn phần ngực lên, miệng phát ra tiếng "uhm" dụ hoặc. Người đàn ông tiện đà luồn tay qua lưng mở móc chiếc áo nhỏ, chậm chạp lấy ra, chiêm ngưỡng toàn bộ cảnh xuân đẹp nhất của người con gái. Bàn tay lướt từ xương vai đi dọc xuống nơi tuyệt đẹp kia, trêu ghẹo điểm hồng khiến nó nhỏ cao, rồi trượt xuống eo qua rốn, cuối cùng tới lưng của quần tam giác, bằng động tác dứt khoát, người đàn ông kéo hẳn quần nhỏ kia xuống, ra khỏi đôi bàn chân thon dài.

Trong đêm, ánh mắt người đàn ông sáng quắc, thu hết những gì tinh túy xinh đẹp trên người cô. Anh cúi xuống, mon trón trên đôi môi anh đào. Không vồ vập như lúc đầu, anh cố tiết chế "đòi hỏi" đàn ông đang kêu gào, anh dùng những cử chỉ nhẹ nhàng nhất để không làm cô đau. Nghi mơ màng như đang đi dạo trên đồng cỏ xanh mát. Tay đan tay, Minh và Nghi đang trao nhau nụ hôn ngọt ngào. Hạ thể Nghi co rút, như đang muốn được lấp đầy. Nghi rướn người đáp trả sâu nụ hôn của người kia, hai tay vẫn đan chặt. Bỗng Nghi nghe tiếng thì thầm bên tai.

- Cho anh nhé.

Cơ thể đang sục sôi, phần sâu thẳm cơ thể muốn được "ôm"... khóa lấp chỗ trống, trong vô thức, Nghi gật đầu dù mắt vẫn đang nhắm.

Người đàn ông được mở cở ẩn phần hạ thân xuống, vô tội cửa hẹp có chút vướng víu, anh chợt khựng lại thoáng chút suy nghĩ. Tiếp tục cuối xuống hôn, anh nhích người từ từ tiến vào sâu trong cô. Tuy rằng cơ thể đang đói được cho ăn, nhưng do là lần đầu nên Nghi gật nảy người, cơn đau như xé rách cơ thể truyền đến từng tế bào. Nghi tỉnh hẳn, mở mắt nhìn người đàn ông trên người mình. Thân ảnh quen thuộc nhưng không thấy rõ mặt. Bất giác, Nghi đưa tay muốn sờ lên gương mặt ấy, hi vọng là người cô chờ đợi. Nhưng tay đưa lên không trung chợt hạ xuống buông xuôi. Nghi quay mặt qua một bên không nhìn nữa. Người đàn ông lên tiếng.

- Muốn mở đèn không?

Nghi sững sờ quay lại, anh vẫn đang "ở trong" cô, giờ mà mở đèn chắc cô đột thò. Chuyện đi tới bước này thì mở hay không mở khác nhau sao. Thấy người ta chỉ làm mình thêm ngượng ngập. Đã quyết định lấy chồng thì chuyện này tất yếu xảy ra. Minh trong mong gì nữa, không lẽ mình làm hạng gái lẳng lơ, ở bên chồng nhớ người tình cũ. Nghi nhìn người đàn ông lúc đầu.

- Em ngượng.

Anh phì cười, nhẹ nhàng đi vào cô lần nữa. Tay đan tay, môi kề môi.

Ngoài trời mưa nặng hạt dần, sương đêm trắng xóa, bao trùm không khí lạnh lên toàn bộ lữ quán. Bên trong phòng, không khí nóng dần lên theo sự vận động hai cơ thể hòa tan vào nhau. Một thứ tình cảm hợp bởi cảm xúc thăng hoa đồng điệu của tâm hồn và thể xác, đó là Yêu!

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Giấy kết hôn

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 18: GIẤY KẾT HÔN

Sau cơn mưa đêm qua, bình minh trên thảo nguyên thêm an lành trong vắt. Ngắm nhìn người con gái đang say ngủ trong lòng mình, đưa tay chạm nhẹ vào làn da mịn màng như em bé, Khiêm mỉm cười, nụ cười thật sự xuất phát từ hạnh phúc ngọt ngào nơi đáy tim. Khiêm bước xuống giường, vào toilet làm vệ sinh cá nhân xong bước tới tủ đồ lấy ra bộ quần áo nam mặc vào, gom bộ vest đen hôm qua bỏ vô bao. Anh lặng lẽ ra khỏi phòng đóng cửa thật khẽ.

Nghi tỉnh giấc, cả cơ thể đau nhức vì trận tập thể dục buổi tối với mấy tên kiếng đen hôm qua. Phần hạ thể đau hơn, vết đau bỏng rát. Cô ngồi dậy, khom người, bó gối, đầu tì lên đầu gối quan sát quanh phòng. Nghi vò tóc mình cố nhớ chuyện đêm qua. Những hình ảnh chớp chòm xuất hiện. Bóng dáng người đàn ông, hơi thở lẫn tiếng nói, phải rồi cô đã chạm vào gương mặt ấy, gương mặt thân thuộc đến đau lòng. Cả mùi hương nam tính nhàn nhạt còn phảng phất. Tung mền, mở tủ mặc vội đầm dài màu hồng phấn, không kịp chải đầu đánh răng, Nghi chạy như bay ra ngoài, băng qua con đường lát sỏi bằng đôi chân trần. Đá sỏi làm đau bàn chân mềm mại cũng không thể ngăn cản được Nghi. Vừa tới nơi đã thấy bóng lưng người ấy, đang nói gì đó với chú Liêm, rồi chuẩn bị đi tới chiếc BMW đậu ngoài sân. Nghi vội vàng cất tiếng gọi

- Minh!

Minh dừng bước, đứng yên. Lực ngồi trong xe tính bước xuống mở cửa xe, thấy vậy liền ngồi yên, như muốn nín thở quan sát bên ngoài.

Nghi như cô nàng lọ lem mặc đầm hồng, phần trên ôm gọn vòng một căng tròn, từ phần eo xuống dài tới ống quyển, đôi chân dính bùn, có chỗ đang tuơng máu. Đầu tóc hơi rối, nhưng gương mặt vẫn toát lên nét đẹp bi thương, buồn đến đau lòng. Nhìn Nghi lúc này thật yếu đuối mong manh, khiến bất kì ai nhìn chỉ muốn nhào tới ôm che chở. Nghi tiến tới sau lưng Minh, dùng bàn tay bé nhỏ đan vào bàn tay to lớn của anh. Cảm giác rất thật, thật như đêm qua vậy. Nghi chợt cười, nước mắt vui mừng đọng đầy khóe mắt. Cô choàng tay ôm ngang người đàn ông từ phía sau. Mùi hương thân quen nhẹ nhàng lan tỏa làm Nghi dễ mê, cái ôm càng siết chặt.

Minh cầm tay Nghi vỗ vỗ, nờ nụ cười

- Sao vậy?

Miệng đang hỏi Nghi, nhưng mắt nhìn Lực đang ngồi trong xe, đầu lắc lắc ra phía sau. Lực hiểu gật đầu bước xuống đứng kế bên hai người.

- Chào cô Phương Nghi, tổng giám đốc bảo tôi lên đón cô về.

Nghi ngược lên nhìn Lực khó hiểu, sao anh ta biết chính xác mình ở đây?

Mình quay lại nhìn Nghi, trong mắt đậm nét cười

- Sếp em tốt quá, em không nên phụ lòng sếp.

Nghi nhìn Minh dò xét, Minh vẫn điềm đạm mặt không biểu cảm, không hiểu anh đang nghĩ gì.

- Anh muốn về chung không?

Lực lên tiếng ngăn câu trả lời của Minh.

- Xin lỗi, xe chỉ đủ chỗ một mình cô Nghi.

- Em nghe rồi đó, em về trước, anh đón xe về sau. Đi xe riêng thoải mái hơn đi xe khách.

Giọng Minh nói đều đều trầm ổn, không bất ngờ không ghen tuông, nghe kĩ có vài phần vui vẻ thích thú nữa. Chẳng lẽ Minh chán mình, nên đẩy mình cho người đàn ông khác. Nghi vẫn nhìn Minh chăm chăm quan sát anh, cố gắng hiểu anh đang nghĩ gì, nhưng vẫn là khoảng trống mờ mịt, cô mờ miêng

- Được, em về trước.

Sau đó, Nghi quay lại đường vào ngôi nhà tím, gom ít đồ dùng cá nhân. Với tay lấy chiếc S9plus, thấy nó đã được sạc đầy pin. Cầm điện thoại ngẩn ngơ tự hỏi sao kì lạ, nhưng nhanh chóng Nghi đeo giầy, chải lại mái tóc đi ra xe.

Xe chậm chậm chạy xa lui quán. Ngồi trên xe ngoái lại, Minh vẫn đứng tư thế quen thuộc, hai tay đút túi quần trông theo, mặt đậm ý cười. "Sao Minh lại vui vẻ vậy? Hay cảm thấy đuổi mình đi là trút được gánh nặng rồi. Tình cảm hơn mười năm thay đổi chỉ trong một đêm. Có lẽ do khi xưa bị từ chối nên Minh ôm cái gai trong lòng. Quân tử trả thù mười năm không muộn, thật quá đúng". Nghi tự cười sự ngu ngốc của mình. Minh thua, thua thật rồi, cứ tưởng tình cảm của mình hột bụi lắm, khi người xa rồi mới biết tìm mình đau.

Xe chạy tới sân bay Liên Khương.

- Sao không đi xe thẳng về Thành Phố? Nghi hỏi

- Đi máy bay nhanh và an toàn hơn, quan trọng sẽ không bị mệt.

- Sếp tổng quá ưu ái thư kí rồi.

- Không phải ưu ái thư kí, chỉ riêng cô Phương Nghi thôi.

Nghi nhìn Lực, cảm thấy có nỗi buồn len lỏi. Ngồi chờ đến giờ lên máy bay, Nghi cứ băng quơ quan sát xung quanh.

- Sao anh biết tôi ở Ma Rừng mà tìm tới?

- Trong điện thoại của cô có thiết bị theo dõi của Tổng Giám Đốc, xài pin độc lập nên dù điện thoại cô hết pin, chỉ cần cô mang theo bên người thì tổng giám đốc đều biết cô ở đâu. Còn có phần mềm đặc biệt cho chính trị gia chuyên dùng, là theo dõi tần số âm thanh, khi âm thanh xung quanh điện thoại đạt tới tần số nhất định, nó tự động thực hiện cuộc gọi theo sóng về tỉnh đến máy chủ, ghi lại tất cả những gì xảy ra chung quanh.

- Sao? Thiết bị theo dõi gắn trong điện thoại của tôi? Nếu nói vậy chỉ cần có âm thanh hơi lớn (vd như tiếng la hét), thì điện thoại lập tức gọi về máy chủ? Mà máy chủ là tổng giám đốc đang giữ đúng không? Mà khoan, từ lúc tôi vô công ty, tôi đâu có cho ai mượn điện thoại, vậy gắn lúc nào?

- Chuyện đó tôi cũng không biết. Nếu muốn biết, cô có thể hỏi trực tiếp sếp tổng. Đêm qua, tôi kiểm tra và thay thiết bị định vị mới pin lâu hơn, sẵn sạc đầy pin cho cô luôn. Cô có thể điện thoại ngay cho sếp.

- Thì ra là anh. Thôi không cần điện, dù sao thì hai tiếng nữa tôi cũng gặp rồi.

Lực gật đầu "tùy cô"

Sau khi Nghi đã yên vị trên máy bay, một hành khách nam áo thun đen, quần jean, áo khoác màu xanh đen, đầu đội nón kết cũng màu đen che nửa khuôn mặt cũng lên ngồi hàng ghế sau cô. Thình thoảng ngược lên quan sát xung quanh, ánh mắt dừng lại nơi chiếc ghế cô đang ngồi, thật tha thiết.

Máy bay hạ cánh xuống phi trường Tân Sơn Nhất, Nghi mệt mỏi xách hành lý ra đón taxi. Chiếc Lexus trở tới, tài xế bước xuống:

- Chào chị, chị Phương Nghi phải không ạ?

- Đúng, tôi là Phương Nghi, anh là?

- Tôi là tài xế công ty Trần Gia, tôi đón chị.

- À, cảm ơn anh nhé.

Nghi lên xe, thầm nghĩ hẳn ta ngoài cái chuyên quyền ra thì mọi mặt đều tốt, nói thẳng ra quá chu đáo, hèn chi bao nhiêu cô si mê. Còn cô, liệu có yêu được hẳn không? Dù sao bây giờ cô cũng là người của hẳn rồi. Yêu hay không có gì quan trọng, kết quả vẫn vậy.

Xe dừng ở khu Sunrise City, Nghi hỏi tài xế

- Không về quận hai à?

- Thưa chị, tổng giám đốc nói chị mệt nên nghỉ ngơi trước. Khi nào khỏe qua quận hai cũng được.

- Ừ.

Đứng là người chồng lí tưởng không chê trách vào đâu được. Sao tim mình vẫn đứng đưng.

Xách giỏ lên tầng hai mươi, Nghi nhìn qua cánh cửa bên cạnh, cánh cửa vẫn im lìm. Chắc anh vẫn chưa về, đi xe cũng sáu tiếng mới về tới thành phố. Nghi lại gần, tay vô thức sờ lên cánh cửa, một giọt nước mắt rơi trên tay nóng hổi. Tựa đầu vào cánh cửa gỗ cứng ngắt vô tri, bao nhiêu sức lực Nghi cố gắng sụp đổ. Nghi sụp xuống, ôm mặt nức nở nghẹn ngào. "Hết, hết thật rồi!". Rồi Nghi cố gắng đứng lên, quệt nước mắt, mở cửa chạy ào vô nhà mình.

Đứng nép sau cánh cổng thang bộ, Minh chứng kiến hết sự đau lòng của Nghi, anh rất muốn bước ra nói cô nghe toàn bộ sự thật. Nhưng anh phải kiềm chế lại, nếu bây giờ anh lộ thân phận, gia đình anh, cả công ty Trần Gia sẽ ra sao. Phải trừ được mấy bô lão trong gia tộc, Trần Gia mới an toàn. Nghi à, chờ anh thêm một thời gian nữa.

Ngủ một mạch đến bốn giờ chiều, Nghi thức dậy với tâm trạng rã rời mệt mỏi. Nghi thò thân xuống lầu, đi bộ tới SC Vivo, mua cho mình phần gà Texas ăn chiều. Nhưng Nghi không ngồi quán, mà cô ra khu công viên ngoài trời ăn, nơi mà đêm hẹn hò, họ cùng nhau ăn thật vui vẻ. Nhìn những đứa trẻ con cười đùa vui vẻ, Nghi cũng ước mình cứ mãi là trẻ con như thế, làm người lớn không còn phút nào vô tư nữa. Một đứa trẻ bị một đứa khác tạt nước, chạy đùa la hét va vào Nghi, làm phản tương cả đồ dính thành vệt dài trên ngực áo. Đứa bé sợ sệt xin lỗi rồi rí. Nghi chỉ hề hà cho qua, ngày xưa Nghi còn nghịch hơn ấy chứ. Điện thoại reng, số của Khiêm

- Alo

- Em không sao chứ? Tôi nghe có tiếng la hét

- Tôi không sao, ngủ một giấc khỏe rồi.

- Em ở đâu?

- Công viên.

- Ừ.

- Tôi muốn hôm nay gặp anh...bàn họp đồng.

- Được.

Nghi cúp máy, trong cô giờ là bao suy nghĩ mông lung. Chuyện đã đến nước này, phóng lao đành theo lao thôi. Cứu ba và mẹ là quan trọng nhất. Tình yêu ư, đời không phải cổ tích và tình yêu không mang phép màu.

Sáu giờ chiều Nghi đã có mặt ở tòa cao ốc quận hai, không có thể từ nên cô đành điện thoại cho Khiêm

- Alo! Tôi không có thể từ.

- Em bấm mã số xxxx.

- Được.

Thang máy mở ra, cửa nhà Khiêm cũng mở sẵn. Nghi vào nhà, cứ tưởng sẽ đông người như kì trước, nhưng căn nhà vắng lặng chỉ mình cô. Nghi cất tiếng gọi

- Tổng giám đốc! Anh có nhà không? Tổng giám đốc!

Điện thoại Nghi reo.

- Em đóng cửa chính rồi đi vào phòng làm việc. Không có ai ở nhà trừ tôi và em.

Nghi ra đóng cửa chính, sau đó đi thẳng tới phòng làm việc. Sau hai tiếng gõ là tiếng Khiêm trả lời

- Vào đi.

Cánh cửa mở, căn phòng vẫn tối như trước, nhưng lần này không thấy Khiêm đâu.

Trên bàn trà để hai tờ giấy màu hồng, được soi sáng bằng đèn bàn học sinh. Ngoài ra chẳng còn nơi nào sáng cả, cánh cửa sổ sát đất cũng đã được kéo màn. Nghi cố quan sát tìm xem Khiêm ở đâu, thì nghe tiếng nói.

- Em kí tên đi rồi chúng ta nói chuyện.

Nghi ngồi xuống nhìn kĩ là hai tờ đăng kí kết hôn. Cảm một tờ lên coi, Nghi thấy tên mình và Trần Gia Khiêm năm sinh 1985. Bao hi vọng sụp đổ thật sự, Nghi đã mong Khiêm và Minh là một, rằng anh chi đùa giỡn hoặc thử lòng Nghi thôi, sau đêm qua có lẽ Minh sẽ lộ diện, tạo bất ngờ cho Nghi. Nhưng rõ ràng giấy kết hôn ghi rõ tên khác, ngày tháng năm sinh cũng khác. Ở Việt Nam kĩ nhất là giấy tờ, rất khó để giả mạo huống chi Khiêm là doanh nhân tiếng tăm, thì không cần giả người khác. Thế mà Nghi cứ ngây ngốc lâm tường rồi hi vọng. Cảm giác ở bên Khiêm thật sự quá giống Minh. Người có thể giống giọng nói, dáng hình nhưng còn mùi hương cơ thể, cả những xúc cảm Nghi cảm nhận thật sự khó phân biệt. Nhìn giấy chứng nhận kết hôn, Nghi thoáng chần chừ.

- Sao em không ký?

- Tôi, tôi vẫn chưa sẵn sàng lấy chồng.

- Bằng tuổi em người ta có con rồi.

Nghi không nói gì, chỉ cảm thấy không nổi. Cô hoang mang cứ nhìn ngây ngốc những dòng chữ in trên giấy.

Có tiếng đóng cửa sau lưng Nghi, căn phòng tối hơn, chỉ có chỗ bàn trà sáng nhờ đèn để bàn. Một vòng tay ôm Nghi từ phía sau, hơi thở đàn ông phả vào cổ khiến Nghi bắt giấc giật

mình. Tay Nghi nhanh chóng nắm tay người đàn ông gỡ ra, cô gấp rút đến nỗi tính dùng cả thế võ Judo vật người ấy ra phía trước. Nhưng tay người kia như gọng kềm cứng rắn. Thế võ Judo đều bị đỡ đòn và ôm chặt hơn.

- Anh muốn làm gì?

- Làm chồng em

- Tôi vẫn chưa kí tên.

- Nhưng em đã là của tôi rồi, đêm qua.

Nói xong Khiêm vùi mặt mình vào cổ Nghi, hít hà hôn nhẹ.

- Tôi rất nhớ hương vị của em.

Nghi rất giận cảm thấy bị sỉ nhục, nhưng quá thật cảm giác Khiêm mang lại rất ám áp, có phần si mê. Nghi nắm cánh tay Khiêm thật chặt, chặt đến nỗi móng tay in dấu trên làn da người đàn ông sâu hoắm. Nhưng Khiêm vẫn giữ nguyên tư thế còn phì cười.

- Tôi ôm vợ chứ có ôm "mèo" đâu.

(mèo có hai nghĩa chỉ con mèo có móng vuốt, và nhân tình. Ý trêu Nghi hung dữ và ghen tuông)

- Anh đang hoảng chút được không - Nghi biết mình không thể chống lại người đàn ông này nên đành thỏa hiệp.

- Được.

Khiêm đứng lên đi lại ngồi ở bàn làm việc. Chân duỗi thẳng gác lên bàn, hai bàn tay đan nhau, ngồi nhìn Nghi.

- Tôi kí cũng được, điều kiện của tôi anh làm tới đâu rồi.

- Công ty Tân Lan tôi đã mua lại, do em không cho tôi phạm pháp nên tôi đành công khai thu mua nó tặng cho em. Tuy rằng công ty do ba em đứng tên nhưng bao lâu nay bà Phần quản lý, bà ta kết hợp với một số người mua bán hóa đơn khống. Số tiền nợ hiện nay lên đến con số hàng trăm tỷ. Thực tế thì công ty Tân Lan chính thức phá sản, tôi chỉ mua lại đồng ve chai thôi.

Nghi càng giận hơn, công sức của ông nội và ba gầy dựng từ gánh rau nhỏ thành công ty cung cấp rau lớn nhất nhì Thành Phố, giờ tan hoang thành đồng ve chai. Có nuốt con giận, Nghi hỏi tiếp.

- Còn mẹ tôi?

- Yên tâm, tuần sau hôn lễ tôi và em sẽ diễn ra. Ngay sau đó mẹ em cũng sẽ được đưa lên máy bay qua Mỹ chữa trị.

- Hôn lễ? Chẳng phải chỉ là hợp đồng sao, không cần chơi lớn vậy.

- Trần Gia Khiêm tôi cưới vợ, không thể sơ sài. Tôi không thích vợ tôi bị chê cười. Cô gái nào cũng muốn mình được mặc áo cô dâu, sao em lại không? Em không thấy thiệt thòi cho mình à?

Lời Khiêm nói vô tình cửa vào tim Nghi rỉ máu. Nghi cũng muốn làm cô dâu thật xinh đẹp đi bên cạnh người mình thương, chứ không phải là cái hợp đồng vớ vẩn.

Bất giác một giọt nước mặn đắng rơi ra từ đôi mắt xáo rối vô hồn, rơi vào tay lạnh ngắt.

- Được, tôi ký.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Dì năm

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 19: DÌ NĂM

Sau khi kí xong tờ hôn thú, Khiêm đặt xuống bàn trà hộp gỗ chạm khắc tinh xảo, sau đó quay trở lại ghế làm việc ngồi.

- Đây là quà làm quen. Em cần sắm gì cho đám cưới cứ nói.

- Không cần, tôi chỉ cần có đủ ba mẹ trong ngày cưới của mình thôi. Anh làm được không?

- Được, đó là chuyện đương nhiên. Tôi đã nói tôi không muốn vợ mình bị thiệt thòi. Em mở ra xem thích không?

Nghi mở hộp gỗ ra, bên trong hộp lót lớp nhung màu đỏ, nổi trên đó là bộ trang sức thiết kế rất đặc biệt. Vòng cổ hình con rồng uốn lượn, thân rồng khảm đầy đá saphia màu đen óng ánh. Đầu rồng và đuôi rồng giao nhau tạo thành mặt. Mắt rồng cũng được khảm hai viên kim cương sáng lấp lánh. Chiếc vòng tay thiết kế tương tự nhưng nhỏ hơn. Kế đến là chiếc nhẫn, thiết kế hơi khác, đó là hình con rồng quấn ngón tay người, đầu rồng chạm khắc tinh xảo, nổi bật là 2 viên saphia đen làm mắt rồng lấp lánh, nếu nữ đeo có vẻ hơi thô. Cảm thấy lạ, thiết kế trang sức cho phụ nữ thường lấy hình tượng con vật mềm mại đủ màu sắc, tên này tặng Nghi một bộ nữ trang đen thui, còn làm hình con rồng chẳng có gì nữ tính hết. Không tâm lý gì hết trơn. Nhưng Nghi cũng đành miễn cưỡng chấp nhận.

- Những món kia em có thể không đeo, chỉ cần đeo khi dự tiệc với tôi. Riêng chiếc nhẫn thì lúc nào cũng phải đeo. Ngay cả lúc đi ngủ không được tháo ra.

Nghi quắc mắt ngược lên, chỉ thấy bóng người đang chăm chăm nhìn mình.

- Tại sao?

- Không tại sao hết, tôi muốn em đeo món quà đầu tiên tôi tặng, mỗi khi nhìn nó, em sẽ nhớ tôi.

- Suy nghĩ của anh thật lạ đời có phần biến thái gia trưởng. Nhưng nếu anh muốn tôi đeo món quà đầu tiên "chồng" tặng thì cũng không sao. Vợ đây sẽ không làm chồng buồn vì chuyện con con này đâu.

Nghi nói xong, lấy ngay chiếc nhẫn rồng đeo vào tay, vừa y như được đo ni sắn.

- Còn gì không, tôi muốn về nghỉ ngơi.

- Từ hôm nay em nên sửa lại cách xưng hô, xưng hô như vừa rồi...tôi thích.

Nghi đang quay mặt ra cửa, chuẩn bị nắm tay vặn nghe Khiêm nói phì cười.

- Vợ biết rồi chồng.

- Ừ, vợ về đi. Nhớ chăm sóc vết thương. Gai hoa hồng rất độc dễ nhiễm trùng.

Nghe những lời quan tâm thân mật, Nghi có chút dao động, cô đứng im một hai giây, Nghi rất muốn quay lại nhìn tận mặt người đàn ông, nhưng cuối cùng cô chỉ vịn cửa bước ra ngoài. Gai hoa hồng đầu độc, cũng không độc bằng lòng dạ con người.

Lang thang chạy ngoài đường, Nghi tự hỏi không biết Minh về chưa? Bỗng Nghi sợ về nhà, sợ phải đối diện với cuộc chia ly. Đằng sau có tiếng xe máy gầm rú. Tiếng lên ga lẫn trong tiếng la của một phụ nữ "Cướp! Cướp!"

Nghi quay lại thấy có hai thanh niên ngồi chung trên chiếc Exciter đang rú ga chạy. Theo sau là bóng dáng người phụ nữ hót hải chạy bộ đuổi theo. Nhanh như chớp, Nghi quay ngược con Wave đỏ của mình, tay gỡ giò xách từ ba ga quần trên tay chạy ngược lại theo hướng đối đầu hai tên cướp. Trong khoảnh khắc hai xe ngang bằng, lập tức Nghi vung ngay giò xách vào mặt tên cầm lái. Cú vung tay thêm trợ lực của vận tốc xe ngược chiều làm tên lái xe choáng váng té ngã. Nghi thắng xe cái két, dựng chống xuống xe, chạy lại nện thêm hai tên kia một trận nên thân. "Thân làm đàn ông đàn nam khỏe mạnh lại đi cướp của bà già, mà bà già ăn mặc sồn cù thế kia là biết không có tiền còn bị cướp. Thiệt là nhục như cá nục." Bao nhiêu uất ức tức giận, Nghi dồn hết lên hai tên thanh niên giờ như cái mền luộc. Bọn chúng liếc thấy mấy món trang sức rơi ra từ hộp gỗ trong giò xách cũng đã điếng hồn, chỉ cần rắng cho chị xả giận. Một phụ nữ trung niên chạy tới can ngăn

- Thôi cho tôi ngăn. Đánh nữa xảy ra án mạng đó.

Nghi nghe tiếng nói giật thót nhìn xuống "quoa! Như núi giề luôn chứ cái mền còn đỡ". Biết mình ra tay hơi bị nặng, cô dừng lại trừng mắt cho hai tên kia lết đi, bỏ cả xe luôn vì có người nói đầu lấy gi chạy.

Người phụ nữ trung niên nhặt lại trang sức cất vô hộp đưa cho Nghi.

- Trang sức quý giá thế này, con nên cất kĩ.

Nghi cười hề hà cảm ơn, cô cũng nhặt bao xộp đen của tên cướp bỏ lại, đưa cho người phụ nữ. Bà có gương mặt thật đẹp, đẹp theo kiểu cao sang quý phái, và nụ cười rất ấm áp dễ gần. Đồ bà mặc bình dân thậm chí sồn cũ, nhưng ở bà không toát lên nét gì của người nhà quê chân lấm tay bùn.

- Cháu tên gì?

- Cháu tên Nghi? Cháu có thể gọi bác là gì ạ?

- Gọi ta là dì Năm. Di thân với mẹ, bác nghe xa cách quá.

- Dạ dì Năm! Nhà đi ở đâu, cháu đưa đi về.

- Gọi dì xưng con nghe cho thân thiết.

- Dạ, vậy con đưa dì Năm về nhé.

Đi Năm gật đầu, nở nụ cười thật hiền hậu. Nghi cố gắng chạy xe thật chậm vì sợ dì Năm té. Chạy hơn cả chục vòng mà dì Năm vẫn chưa nhớ ra địa chỉ nhà con cháu. Chỉ nói nó ở trong nhà cao và to lắm, bên cạnh bờ sông. Xung quanh còn hoang sơ, vẫn chưa xây nhà nhiều.

Nói vậy Nghi cũng chịu, quận hai nói lớn không lớn, nhỏ không nhỏ, chạy qua cả chục cái chung cư mà cái nào dì Năm cũng kêu không phải. Trời tối bắt đầu chuyển mưa, Nghi đành chờ Đì Năm về nhà mình nghỉ tạm.

Khi Đì Năm đã yên vị trên ghế sofa quan sát ngôi nhà. Nghi rót nước mời dì.

- Dì uống nước đi, dì muốn ăn gì không con đi mua.

- Dì già cả rồi, răng cũng yếu nên chỉ ăn được cháo thôi.

Nghi nhìn Đì Năm, chợt nhớ tới mẹ mình. Mẹ cũng cỡ dì Năm, không biết nếu mẹ không hôn mê, răng mẹ có yếu đòi ăn cháo không. Nghi nắm đôi bàn tay mềm mại của dì Năm áp lên má mình, tìm một chút ủi an của người mẹ. Rồi Nghi xoa xoa mu bàn tay của dì, nở nụ cười gượng gạo.

- Con nấu cháo cho dì. Ăn ở ngoài không an toàn.

- Ừ, vậy còn gì bằng.

Nghi lấy ít gạo ra vo rồi nấu cháo. Để lửa riu riu cho cháo nhừ từ từ. Khi cháo đã nhừ, nghi đập vô nồi hai trứng gà để luộc. Nghi nấu cháo trứng luộc không vỏ tương tự như nấu mì,

nhưng cháo có phần đặc hơn và nhiệt phân tán không đều như trong nước. Nghi đứng mức nước cháo rưới lên cho trứng chín đều, lòng đỏ ra lòng đào rất mềm dẻo, người già ăn được. Nêm nêm thấy vừa ăn, cô mức ra tô nhỏ, vớt luôn hai trứng gà để vào tô, xắt hành ngò thật nhuyễn rắc lên. Màu trắng của cháo nổi bật ở giữa màu hồng cam của trứng bao xung quanh màu xanh của hành ngò thật đẹp mắt và rất thơm.

Di Năm nhìn tô cháo gật gù hài lòng, hành xắt nhuyễn chắc sợ mình đau răng ăn hành bị dai, không bỏ tiêu sợ bị nóng nhiệt bù lại bỏ nhiều hành giải cảm. Trứng luộc không vỡ, lòng trắng tan vào cháo, lòng đỏ mềm dẻo. Quả thật nấu ăn cũng rất có tâm. Di Năm ném thử rồi gật gù ra điều vui vẻ lắm. Nghi nhìn đi, chỉ ăn có chén cháo mà đi vui vậy, chắc bình thường đi không có nhiều tiền để ăn rồi.

- Nếu đi chưa no nói con luộc trứng thêm ạ, cháo còn nhiều lắm. Con sợ bỏ trứng vô nhiều quậy hồi cháo bị vữa.

- Đi ăn nhiều đây đủ no rồi.

- Con nấu nhiều lắm, đi yên tâm.

Nghi nghĩ đi Năm ngại, trông đi mảnh mai quá, chắc thiếu ăn lâu ngày. Khi nãy trông đi ăn vui vẻ thế kia mà. Nghi cảm thấy thương cảm cho người phụ nữ này.

- Bây giờ cũng tối rồi, đi nghỉ tạm ở nhà con, mai đi tìm nhà con trai tiếp, được không ạ?

- Cũng được, đi cả ngày đi cũng mệt rồi. Sao con không hỏi trong bọc đen đó có gì mà bị cướp?

- Cướp mà đi, chắc thấy đi thân cô thế cô vả quá nên cướp cạn đấy. Với lại đồ của đi con cũng không nên thác mắc.

Di Năm gật gù nở nụ cười thật hiền từ. Di mở bao ni lông màu đen ra, bên trong là nhiều xấp tiền giấy năm trăm mới cứng. Để có hơn mười xấp. Nghi tròn mắt ngạc nhiên.

- Đây là tiền đi mang lên cho con dâu, con trai đi sắp lấy vợ.

- Chúc mừng đi, sao đi không kêu con đi đón? Một mình đi lên đây, lại cầm theo số tiền lớn rất nguy hiểm.

- Di muốn tạo bất ngờ cho nó, ai ngờ bà già lắm cầm làm mất địa chỉ nhà và số điện thoại, cũng may gặp con chứ không là bây giờ đi ngủ gầm cầu rồi.

Mắt Nghi bắt gặp chùng xuống, chắc đi Năm bán đất dưới quê nên mới có nhiều tiền như vậy. Nghi nhớ mẹ mình đã làm đủ mọi việc để nuôi cô khôn lớn. Mẹ nhìn ăn sáng chỉ để mua cho Nghi chiếc áo mới mặc tết. Thậm chí hi sinh mạng sống bảo vệ cô. Giờ mẹ nằm đó, Nghi chẳng giúp gì được cho mẹ. Mắt Nghi chột cay xè, Nghi nhìn người đàn bà phúc hậu đang kể chuyện về con trai bà, mắt bà ánh lên niềm tự hào hạnh phúc. Cả cuộc đời mẹ vì con, thế mà cuộc đời con, mẹ chỉ là một phần trong đó. Nghi nắm bàn tay gầy guộc của Di Năm, xin chút ấm áp từ bàn tay mẹ. Nghi khịt mũi.

- Di Năm à, tuy con và Di mới gặp, nhưng sao con cứ có cảm giác thân thuộc như mẹ con vậy. Di cho phép con gọi đi là mẹ được không?

Mắt đi Năm rung rung, vuốt mái tóc suông mượt của Nghi gật đầu.

- Được, được con gái của mẹ.

"Con gái của mẹ", bốn từ gần gũi thiêng liêng, đã hơn năm năm qua Nghi thèm được nghe lại. Nghi ôm chặt đi Năm khóc nức nở như đứa trẻ. Di Năm vỗ vỗ vai Nghi, mắt đậm ý cười chứa chan giọt lệ thương cảm.

Khóc đã rồi cũng mệt, Nghi nhường cho đi Năm nằm giường của mình, còn cô trải tấm chăn nằm dưới sàn. Hôm nay Nghi ngủ thật ngon, Nghi thấy mẹ đang đắp chăn cho mình còn trách yêu "con bé này lớn rồi mà ngủ cũng không yên, bỏ chăn ra bị cảm rồi ai lo nữa" Nghi làm nũng dụi dụi đầu vào lòng mẹ mỉm cười ngủ tiếp. Lòng mẹ lúc nào cũng ấm áp và mềm mại.

Giật mình thức giấc bởi ánh sáng len qua tấm màn cửa. Nghi nhìn trên giường thấy trống trơn. Nghi vội bật dậy đi kiểm khắp nhà cũng không thấy bóng dáng đi Năm đâu. Hay là đi sợ phiền mình nên tự đi tìm nhà con trai theo trí nhớ rồi. Nghi vỗ tóc tự trách mình sao ngủ say thế, đi Năm đi ngoài đường lỡ gặp cướp hay bị tai nạn chắc cả đời cô sống không yên.

Vội vàng làm vệ sinh cá nhân, Nghi chạy ra cửa thấy bọc đen của đi vẫn nằm trên bàn. Xem bên trong tiền vẫn còn nguyên. Kì lạ, đi Năm không mang theo tiền, vậy đi đi đâu được. Nghi nhét vội bao tiền xuống ngăn bàn rồi chạy ào ra ngoài. Nghi quay lại khu vực hôm qua gặp đi, thấy ai cũng hỏi thăm nhưng không ai biết Di. Cô cũng chạy vô mấy bệnh viện xem có người già nào đưa vô không cũng vô vọng. Nghi lo lắng đến bợ phờ, dựng xe ngồi bệt bên vệ đường nghỉ ngơi. Di để cả tài sản ở nhà con thì con trai đi làm sao? Di Năm ơi, đi ở đâu rồi?

Xa xa, trong chiếc BMW màu đen, kính chống đạn cũng màu đen không thấy người ngồi trong. Một phụ nữ trung niên sang trọng âm thầm theo sau quan sát cô gái từ lúc cô rời khỏi Sunrise, thấy cô lảng vảng hỏi từng người qua đường, rồi chạy vô các bệnh viện hỏi thăm đến phờ phạc. Thấy thương quá, bà xuống xe tiến lại gần chỗ cô gái.

- Con gái, con tìm ta?

Nghi ngược lên, đứng trước mắt cô là đi Năm, mà không chắc. Là một quý bà cao sang tôn quý. Mắt tròn mắt dẹt ngạc nhiên chưa biết nói gì thì người phụ nữ tiếp tục lên tiếng

- Trời trưa rồi, theo ta về từ từ nói chuyện.

Bà ngồi xuống, lấy khăn giấy lau mồ hôi đang nhễ nhại trên mặt Nghi nở nụ cười hiền từ. Nghi chỉ nhìn bà kinh ngạc, nhưng rồi cũng làm theo vì Nghi muốn trả bà bọc tiền.

- Dạ, vậy đi Năm về nhà con. Sẵn lấy đồ đi để quên luôn nha.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Mẹ chồng cực phẩm

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 20: MẸ CHỒNG CỤC PHẨM

Về đến nhà mình, Nghi bắt gác nhìn sang nhà kế bên, nó vẫn im lìm đóng cửa. Nghi thờ dài mở cửa nhà mình, mời đi Năm vô nhà. Di Năm đứng sau quan sát thấy hết, đi cũng chỉ lắc đầu mỉm cười cô gái si tình.

Trong nhà, không khí có phần ngưng ngập hơn hôm qua. Di Năm ngồi trên ghế sofa, Nghi ra tủ lạnh lấy nước. Chợt nhớ người lớn tuổi không thích uống nước lạnh, nên cô mở tủ lấy trà ra pha. Trà này cô mua ở chợ Đà Lạt, thỉnh thoảng Nghi thích uống nước trà viết truyện. Nghi đặt bình trà xuống bàn, rót ra tách mời đi Năm. Hương lái của trà bay khắp phòng thật dễ chịu. Di Năm hớp ngụm trà thanh mát gạt đầu. Tuổi trẻ rất ít người thích uống trà, cô con dâu này quả thực không giống người khác.

Nghi lấy bọc đen để dưới bàn lên đây về phía đi Năm.

- Gói tiền của dì, dì cứ kiểm lại.

- Tiền này mẹ cô tình để lại cho con, con lại có tìm mẹ trả lại. Sao con không dùng.

- Dạ, con từng mắng hai tên cướp kia nhục như cá nục, con lấy tiền của dì con còn thua con cá sao ạ? Với lại, con không dám. Hôm qua con không biết dì tôn quý nên con mới...con không thấy sang bắt quàng làm họ đâu ạ.

- Thế con có mở ra đếm bao nhiêu không?

- Dạ, sáng con chỉ mở ra xem biết là còn tiền thôi chứ con không đếm. Vì không phải tiền của con.

- Trong đây có mười cộc tiền, mỗi cộc gồm mười xếp, mỗi xếp có một trăm tờ năm trăm ngàn. Con nghĩ nó bao nhiêu.

Lúc này Nghi thật sự kinh ngạc, năm tỷ không phải là con số nhỏ. Thế mà đi ấy cứ tùy tiện để lại nhà mình, chắc gia thế đi ấy thuộc hàng khủng. Vậy mà hôm qua còn lo đi bị thiếu ăn. Thiệt dờ lười lười.

- Con đã biết số tiền rồi, mẹ cho con, con nhận đi.

- Dạ, biết số tiền quá khủng, con càng không dám nhận.

- Tại sao?

- Vô công bất thụ lộc, với lại số tiền này dì cho con trai dì cưới vợ, con sao nhận được ạ.

Di Năm im lặng quan sát Nghi, mắt cô rất điềm tĩnh như đó là chuyện rất bình thường, không có gì giả dối lấy lòng, theo cách xưng hô nhất gừng. Nghi chắc chắn không biết đi Năm chính là bà Phi Yến, vợ ông Gia Bảo và là mẹ của Gia Khiêm.

- Thì mẹ cho con trai để nó tặng con dâu mua sinh lễ, sao con từ chối.

Nghi khó hiểu nhìn bà Phi Yến!

- Mẹ là mẹ của Gia Khiêm. Hôm nay mẹ tới đây dắt con đi mua sắm đồ cưới.

Nghi trở mắt nhìn người phụ nữ trước mặt, mẹ của Gia Khiêm, mẹ chồng của mình.

- Có một chuyện mẹ muốn hỏi con: với số tiền năm tỷ, con có thể đưa mẹ con qua Mỹ chữa trị mà không cần lấy Gia Khiêm nữa. Mẹ lấy thân phận mẹ đỡ đầu cho con gái tặng con, dù sao hôm qua con cũng gọi ta là mẹ còn gì. Con gái của Trương Phi Yến không ai có thể ức hiếp, ngay cả Gia Khiêm.

- Dạ, con cảm ơn tấm chân tình của dì nhưng...nhưng Gia Khiêm không chỉ là chồng, mà còn là ân nhân của con. Một khi con đã kí vào giấy hôn thú có nghĩa là con đã chấp nhận số phận của mình, không có gì uất ức. Nếu bây giờ con lấy năm tỉ này bỏ anh ấy, con chẳng khác nào hạ người vong ân phụ nghĩa. Trong chuyện này, trừ khi anh muốn ly hôn, con không bao giờ ra đi trước.

- Thế còn người yêu của con. Chẳng lẽ con không có người yêu?!!

- Con! Con có người yêu. Và con rất yêu người ấy. Nhưng chúng con có duyên không nợ. Nếu người ấy lấy con chỉ thay con gánh món nợ công ty của ba con không nhỏ, thêm phần bệnh tình của mẹ cũng tốn rất nhiều. Con chỉ có thể chúc phúc người ta gặp được người hợp hơn con thôi.

Mắt đã ngấn nước, Nghi đang đau, đau rất nhiều

- Mẹ hiểu rồi, vậy giờ mẹ con ta sẽ dùng cơm trưa. Sau đó chúng ta đi sắm đồ cưới cho con.

Nghi không biết làm gì hơn, lặng lẽ gạt đầu. Còn một chuyện Nghi không nói đó là Nghi giờ đã thành đàn bà, làm sao xứng với Minh nữa. Khiêm là chồng thật sự của cô chẳng phải là duyên phận hay sao.

Bà Phi Yến dắt Nghi vào trung tâm PNJ cho Nghi lựa chọn trang sức, Nghi đi theo mà như người mất hồn. Trong một đêm cô có chồng, sau một ngày có thêm mẹ chồng cục phẩm, cho con dâu tận năm tỷ sắm quà cưới. Nghi vẫn chưa tin những gì đang diễn ra, bà Phi Yến chỉ món nào, cô chỉ cười gật. Còn bà Phi Yến dắt con dâu đi mua trang sức mà giống như dẫn con gái mua của hồi môn, mắt bà luôn ánh niềm vui khi nhìn Nghi đeo thử trang sức lên người. "Thử mãi mẹ chỉ lựa được có ba bộ, một bộ long phụng vàng 24k, một bộ vàng ý khám kim cương và một bộ vàng 18k đính ngọc trai. Thôi lấy tạm vậy, tại gấp quá. Lần sau có thời gian mẹ mua cho con nhiều hơn." Nghi chỉ còn biết nhận lấy cười trừ.

Mấy em nhân viên bán hàng nhìn Nghi đầy ngưỡng mộ, quá tốt số khi sinh ra trong gia đình có điều kiện. Bà Phi Yến nhìn hiểu hết, sợ Nghi chạnh lòng nên lên tiếng

- Con dâu tôi đó, mấy cô thấy sao?

- Dạ, chị ấy đẹp quá ạ. Chị ấy thật may mắn khi có mẹ chồng như bác.

- Là tôi hên lắm mới gặp dâu tôi đó. Nó đẹp hiền, nấu ăn ngon và có lòng nhân hậu.

Mấy em nhân viên sượng mặt, chỉ gạt đầu cười. Nghi cảm thấy ấm áp. Bề ngoài bà Phi Yến cao sang có phần lạnh lùng, nhưng cách cư xử rất bình dân gần gũi.

Mua sắm nữ trang xong, bà không dẫn Nghi đi thử đồ cưới mà kêu tài xế đưa xe về thẳng căn hộ quận hai.

Nghi theo sau bà vô nhà, tuy đã đến đây mấy lần nhưng lần này Nghi cứ hồi hộp, tay lạnh ngắt rịn mồ hôi. Chợt bà Yến nắm tay Nghi, ngạc nhiên hỏi

- Sao tay con lạnh vậy? Hay bị trúng nắng rồi?

- Dạ con không sao, chắc mấy lạnh lạnh quá.

Bà Yến gật đầu, nắm tay Nghi dắt tới căn phòng cô đã nghỉ ngơi trước kia.

- Vô đây sẽ không lạnh nữa.

Cửa phòng mở, đập vào mắt Nghi là bộ váy cưới đang được mặc trên thân người nộm đan bằng mây. Bộ váy có độ xòe khá rộng, phần trên may kiểu tay dài cổ tim bằng voan ren lưới đính đá lấp lánh. Cô áo xê sâu, lấp ló là khe ngực trắng nõn no tròn của cô dâu che bằng lớp voan ren giống tay áo. Thân váy ôm sát đính pha lê swarovski. Chân váy được may bằng nhiều lớp lụa tạo độ phồng tự nhiên nhưng cũng rất nhẹ nhàng. Đặc biệt lớp ngoài cùng may bằng vải ren phủ kim tuyến phản quang. Đính thêm là những nàng bướm bằng vải với đôi cánh lay động mỗi khi người mặc di chuyển. Nhìn rất bình thường, nhưng chỉ cần ra nắng hoặc tắt đèn, chiếc váy trở nên lấp lánh đến chói mắt. Ai mặc chiếc váy này cũng rực rỡ như vì sao trên bầu trời đêm. Mặc chiếc váy ngắm mình trong gương, Nghi chỉ biết há hốc ngạc nhiên rồi vỡ òa che miệng khóc. Cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ được khoác lên chiếc váy cưới cầu kì đắt tiền như vậy. Cô đã từng mê mẩn chiếc váy dạ vũ màu xanh của nàng Lọ Lem, nó được may từ hơn 250m vải đủ loại và đính hơn mười ngàn viên pha lê tạo độ lấp lánh. Hôm nay, chiếc váy tương tự đang ở trên người cô mang sắc trắng tinh khiết màu áo cô dâu.

Bà Yến ngắm nhìn cô con dâu trong bộ váy cưới do chính mình thiết kế với ánh mắt triu mến tự hào.

Bà rất mê ngành thiết kế thời trang, bà ao ước có đứa con gái để may cho con những bộ đầm công chúa lộng lẫy, nhưng nguyện ước không thành sự thật. Bà sanh hai người con toàn trai, nên mơ ước đặt lên con dâu. Bà lấy ý tưởng từ bộ váy nàng Lọ Lem, bà thiết kế ra chiếc váy cưới cho con dâu cũng may từ nhiều lớp vải tạo độ phồng nhưng vẫn giữ nét uyển chuyển mềm mại khi di chuyển. Bà thêm vào lớp ren phủ kim tuyến phản quang với phần đuôi dài xòe rộng tận mười mét thêm phần lộng lẫy cho bộ váy cưới.

Bà Phi Yến khá hài lòng, tưởng tượng đến cảnh con trai bà dắt tay người con gái này tiến vào lễ đường, bà cũng rom róm.

- Con thích không?

Nghi quay lại ôm bà thật chặt gật đầu.

- Con cảm ơn mẹ, trước giờ con không tin vào cô tích, nhưng hôm nay con tin. Con đã được bà Tiên ban cho con tình yêu thương của một người mẹ, còn cho con bộ áo cưới đẹp nhất mà tất cả mọi cô dâu đều mơ ước. Con không mong gì hơn nữa. Con chỉ mong sẽ mãi được mẹ yêu thương như bây giờ.

Bà Phi Yến vỗ vỗ vai Nghi.

- Ngốc quá, chỉ cần con cứ là con như bây giờ, đừng vì điều gì thay đổi thì mẹ cũng sẽ mãi là mẹ của con.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Hôn lễ

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 21: HÔN LỄ

Đám cưới diễn ra trong một khách sạn năm sao tại quận nhất. Đám cưới chỉ có bốn mươi bàn, toàn dân kinh doanh máu mặt ở cả Mỹ và Việt Nam. Cả sảnh tiệc được trang trí tông màu trắng tím. Một giàn hoa Lavender rủ xuống dọc lối đi lên sân khấu. Dưới chân lối đi hai bên cũng được "trồng" hoa Lavender. Trên mỗi bàn tiệc là bó hoa Lavender khô nhập trực tiếp từ Pháp, cắm trong lọ thủy tinh, bao xung quanh bình hoa là năm viên nến thơm sáng lung linh và tỏa hương thơm dịu nhẹ làm tinh thần sáng khoái.

Đúng bảy giờ tối, một chiếc BMW và chiếc xe cứu thương dừng trước cổng khách sạn. Một nhóm người mặc vest đen bước xuống xe, đỡ một người đàn ông xuống từ chiếc BMW, đặt ông nhẹ nhàng lên chiếc xe lăn. Bên xe cứu thương, chiếc giường đặc chủng của bệnh viện được đưa xuống, trên giường là người phụ nữ gương mặt phúc hậu đang ngủ say. Đầu giường nâng cao để người nằm có thể "quan sát" xung quanh. Cả hai được đẩy vào sảnh cưới một cách rất trịnh trọng.

Trần Gia Khiêm lịch lãm trong bộ vest trắng, áo ghi lê bên trong đồng màu bằng gấm thượng hạng. Anh mặc lót trong là chiếc áo sơ mi màu tím nhạt, thắt nơ màu tím than. Chưa bao giờ ăn mặc màu mè cái lương, nhưng ai bảo vợ anh yêu màu tím mà anh thì muốn làm vợ vui. Gương mặt điển trai với mày rậm, sống mũi cao thẳng. Mũi không quá dày nhưng đủ chề thêm phần gọi cảm. Làn da trắng mét, hơi xanh nhưng đôi mắt rất tinh anh và miệng luôn đậm ý cười.

Phuong Nghi diện chiếc váy cưới "ánh sao" mẹ chồng thiết kế. Cô trang điểm tông tím lãng mạn, không bó bột. Tóc của Nghi uốn xoắn dợn sóng thả dài, điểm trên suốt tóc là vài viên pha lê tím lấp lánh và đầu đội vòng hoa thạch thảo tím. Ngắm mình trong gương, cô như lạc vào vườn cổ tích cuộc đời mình. Cô hồi hộp đến run rẩy, tay chân lạnh toát. Cửa phòng cô dâu bật mở, một nam thanh niên mặt mày sáng láng, đẩy một ông già ngồi xe lăn bước vào. Nghi há hốc ngạc nhiên, sau đó che miệng để không bật ra tiếng khóc. Nghi chạy lại ôm chầm ba nức nở. Người đàn ông già cũng xúc động rơi nước mắt, cổ nhắc cánh tay khẳng khiu không đủ lực, xoa đầu con gái, ừ ừ không nên lời.

Gia Khiêm tiến lên quỳ một chân bên cạnh xe lăn, đặt một tay chồng lên bàn tay cha của Phuong Nghi, vỗ vỗ lên mu bàn tay gầy trơ xương. Ông cũng nhìn Khiêm gật gật đầu, tiếp tục ừ ừ trong nước mắt.

Khiêm lấy khăn tay chấm nước mắt cho Nghi, nhìn cô thật triu mến. Cô dâu được tận mắt chú rể lần đầu tiên, Nghi không khỏi cảm thán anh ấy quá đẹp trai. Nét đẹp ôn nhu hòa khí, không lạnh lùng như Minh. Ánh mắt tha thiết dịu dàng, miệng cười rất tươi. Cả Khiêm và Minh có nét rất giống nhau, nhưng Minh mang nét lạnh lùng của đại dương sâu thẳm, còn Khiêm thì rạng rỡ như ánh nắng ban mai.

- Cô dâu của anh nên cười.

Lời Khiêm nói làm Nghi thức tỉnh, sao tự nhiên so sánh hai người đàn ông này chứ. Minh diện thật rồi. Nghi cầm khăn tay của Khiêm lau nước mắt. Khiêm ngược nhìn anh thợ trang điểm, anh ta hiểu ý kéo Nghi đứng lên dặm lại phần.

- Anh ra trước chờ, ba sẽ đưa em ra nhé.

Nghi nhìn bóng hình lạ lẫm khuất dần sau cánh cửa qua gương. Rõ ràng đã "gần" nhau lắm, nhưng Nghi vẫn không cảm được Khiêm của hôm nay không giống Khiêm của mấy lần gặp trước. Tuy anh dịu dàng nhưng sao vẫn có gì xa cách. Bình thường xưng hô tôi-em, hôm nay anh-em, gọi tron miệng ghê. Chắc có lẽ qua hôm nay mối quan hệ đã khác nên cách gọi thay đổi cũng nên. Nhưng dù sao thì anh ấy quá tử tế, hơn những gì Nghi mong đợi rất nhiều.

Cả sảnh tiệc đã tắt hết đèn, chỉ còn ánh sáng lung linh từ những ngọn nến quanh lọ hoa trên mỗi bàn tiệc, và nến dọc lối đi và xung quanh sân khấu.

Tiếng piano bài "Here comes the bride" vang lên. Một nghệ nhân cầm cây vĩ cầm vừa đi vừa kéo đàn, hòa chung tiếng piano bước lên sân khấu. Theo sau là hai hàng thiên thần nhí, thiên thần nam cầm nến, thiên thần nữ cầm hoa. Ánh sáng đèn pha soi đến đầu lối đi, cô dâu bước đi bên cạnh người ngồi trên xe lăn, cả hội trường ngạc nhiên đến nín thở. Đi tới nửa đường, đèn pha tắt, chú rể bước xuống, đẩy xe lăn, cùng cô dâu tiến về sân khấu. Đi bên cạnh nhau, Nghi lại ngửi thấy mùi hương quen thuộc, cô quay qua nhìn chú rể qua lớp lưới che mặt, không có đèn pha, gương mặt nhìn nghiêng ấy thân quen đến đau lòng. Nghi cố xua đi hình ảnh kia, ngăn dòng nước mắt đang chực rơi, tiếp tục đi lên sân khấu.

Trong hội trường lung linh ánh nến, váy cưới cô dâu sáng lấp lánh như vì sao trên bầu trời. Do ánh đèn pha lúc đầu quá sáng làm Nghi cảm giác bị chói đến nhức mắt, nên giờ đây đứng trên sân khấu, Nghi vẫn chưa thích ứng với ánh sáng yếu ớt từ những ngọn nến ngay được. Chú rể phải nắm tay cô dâu đi lên sân khấu, quay mặt hướng về quan khách. MC đọc diễn văn khai lễ, anh MC giới thiệu tới ai đèn pha rọi tới người đó. Đầu tiên là ba mẹ Gia Khiêm, hai ông bà đang khoác tay nhau mỉm cười gật đầu chào khách. Kể đến là ba của Nghi, ông tuy nói khó khăn nhưng biểu cảm gương mặt không bị ảnh hưởng, nên ông cũng đang tươi cười gật đầu chào mọi người. Người cuối cùng được giới thiệu là người phụ nữ đã hi sinh cả tuổi xuân vì người yêu, bỏ cả mạng sống cho con gái mình được sống. Đàng đàng đau khổ hơn ba mươi năm, mới có thể chứng kiến ngày vui nhất của con gái qua đôi mắt nhắm nghiền. Ánh đèn soi tới chiếc giường kê cao đầu, người phụ nữ tuy đang ngủ nhưng miệng dường như nở nụ cười, từ khóe mắt dần chảy ra giọt lệ hạnh phúc. Nghi bước về phía mẹ, nắm tay mẹ áp lên má mình nghẹn ngào.

- Mẹ, hôm nay con của mẹ lấy chồng, con được gả vào gia đình tốt nhất, mẹ không phải lo lắng cho con nữa đâu.

Nghi nắm tay mẹ, cho mẹ sờ lên vòng hoa trên đầu mình, rồi sờ tới váy cưới. Từng giọt lệ cứ thi nhau rơi theo từng lời nói hành động của Nghi.

- Mẹ, hôm nay con đôi hoa cưới là vòng hoa thạch thảo, hoa của sự biết ơn mang màu tím thủy chung. Như tấm lòng con luôn biết ơn ba mẹ đã cho con có ngày hôm nay. Tình yêu của con cũng sẽ son sắt chung thủy như mẹ đã dành cho ba. Còn đây là chiếc áo cưới mẹ chồng thiết kế cho con, con quá tốt phước khi được làm con dâu của mẹ Năm, mẹ à, con có thêm người mẹ thứ hai cùng với mẹ yêu thương con, nên mẹ cứ an tâm tĩnh dưỡng thôi, việc của mẹ đã có mẹ Năm lo cho con rồi.

Bà Phi Yến ngậm ngùi lau nước mắt, sao bà không có con gái tâm sự nhỉ. Thương con dâu quá!

Chú rể đẩy xe lăn đến bên giường, (nhưng ánh đèn pha không rọi tới chú rể), cầm tay ba Phương Nghi chồng lên tay mẹ và tay Phương Nghi, hai tay anh bao ngoài, người đàn ông ngồi xe lăn òa khóc. Sau bao nhiêu năm tưởng xa nhau vĩnh viễn, hôm nay được gặp lại người xưa, cả hai không nói được câu nào, ông chỉ vô lực nhìn người ấy nằm an tĩnh trên giường bệnh.

Bà Phi Yến cũng bước lại mỉm cười với ông sui, nắm tay cô dâu chú rể quay lại giữa sân khấu cho màn trao nhẫn. Có điều lạ là ánh đèn pha chói sáng chỉ rọi đúng trên người cô dâu, chiếc váy cưới được dịp tỏa sáng hết cỡ đến chói mắt, còn chú rể vẫn đứng sát bên, nhưng ngoài luồng sáng của đèn pha, nên quan khách rất khó thấy rõ mặt chú rể.

Một khay đựng hộp nhung đỏ đưa lên sân khấu, bên trong đựng cặp nhẫn cưới, thân nhẫn phun cát mờ gần đá chủ bằng kim cương. Chú rể nắm tay cô dâu nhìn chăm chú, sau đó từ tốn lồng nhẫn vào ngón áp út bên trái. Miệng có ý cười nhưng không cười. Cô dâu run rẩy nắm bàn tay chú rể, lại là cảm giác ấy, cô hơi khựng lại nhưng nhanh chóng xua đi ý nghĩ ấy, dứt khoát đeo nhẫn cho chú rể. Chưa kịp ngược lên nhìn thì trên trán Nghi cảm thấy ươn ướt, sự mềm mại của đôi môi chú rể, cái hôn dịu dàng trân trọng. Đèn pha rọi cô dâu vụt tắt. Trong bóng tối, hình như ai kia rời bỏ cô bước đi thật nhanh. Nghi cảm thấy nghi ngờ, rồi tự bao biện rằng "anh đi kiểm tra điện". Hai phút sau cả hội trường bùng sáng trở lại. Chú rể dưới sân khấu bước lên tươi cười rạng rỡ, tay cầm bó hoa Lavender trao tặng cô dâu.

- Anh chắc rằng tình yêu của anh dành cho em cũng sẽ mang màu tím thủy chung như bó Lavender này, sẽ không thua màu tím hoa thạch thảo đâu.

Bỗng nhiên, ngay lối vào sân khấu, một tiếng vỗ tay bôm bốp vang lên chậm chạp. Mọi ánh mắt đổ dồn về người phụ nữ cũng đang mặc trên người bộ đầm dạ hội trắng, trang điểm đậm, búi tóc như cô dâu tiến lên khán đài.

- Anh nói hay lắm, nhưng không biết rằng tân giai nhân này là người thứ mấy được nghe?

Cô gái vừa nói vừa đi đến sân khấu. Gia Khiêm mặt bình thản, mắt gọn sóng ngầm đứng quan sát, môi anh khép chặt không còn cười nữa. Phương Nghi sau vài giây ngạc nhiên, quay sang thấy chú rể mặt không biến sắc, cô nhả nửa nụ cười xem kịch. Cô gái bước lên sân khấu đứng đối diện cô dâu, về mặt cột nhà trên chộc.

- Cô dâu xinh quá, đường đường là thiên kim tiểu thư không làm, lại đi làm loài bướm kiếm ăn đêm. Dù bề ngoài có đẹp rực rỡ thì bên trong cũng bần nhơ thối nát.

Cô gái quay sang Gia Khiêm khinh khỉnh cười:

- Từ lúc nào anh thích ăn đồ thừa của người khác? Một miếng giẻ rách bản thiếu thì dù để chùi chân cho anh cũng không xứng.

Mặt Gia Khiêm bắt đầu chuyển trắng, tay nắm thành quyền nổi gân xanh. Anh híp mắt nhìn người phụ nữ lớn gan kia gằn từng tiếng.

- Xin hỏi em là ai?

- Chúng ta chung giường bao năm qua, giờ anh hỏi em là ai, thật đau lòng quá. Cô gái vừa trả lời vừa cười trong đau khổ.

Gia Khiêm trợn mắt, liếc cô gái bằng vẻ căm phẫn tột độ, anh muốn bước đến phá nát gương mặt giả dối kia, dù đó chỉ là một phụ nữ. Nhưng Phương Nghi đã đưa tay ngăn lại, cô đặt tay lên ngực anh, chỗ trái tim đang loạn nhịp vì giận dữ. Tựa đầu vào bờ vai rộng, cô vỗ về trái tim anh thật dịu dàng. Xong Nghi đến đứng đối diện cô gái kia

- Vậy ra cô đây là nhân tình của chồng tôi, hôm nay tới đây "chúc phúc". Nếu cô muốn tìm rọ để chui đầu vào tôi cũng không ngăn cản. Có vài vấn đề cô nên biết.

+ Thứ nhất: nếu thật tôi là Bướm Đêm, tôi dùng sức lao động kiếm tiền có gì sai. Đến cả luật pháp còn không phạt tôi có tội thì ai có quyền nói tôi được. Cô dâu phải Gia Khiêm sao cô biết tôi bản? Đúng là chồng tôi dù có chịu chửi cái giẻ rách cũng sẽ cảm thấy bản chân, thì tôi tin rằng ngay cả nắm tay cô anh ấy cũng đã dị ứng rồi, huống chi nằm chung giường.

Người phụ nữ nổi giận quắc mắt nhìn Phương Nghi. "Cô ô ô ô". Nghi đưa ngón trỏ lên miệng suyt "tôi chưa nói xong, ráng bình tĩnh để nghe đi vì ngay cả người thuê cô cũng sẽ không chắc đảm an toàn cho cô đâu".

- Đã gọi là nhân tình thì chỉ đứng trong bóng tối làm chuyện nhân ái. Còn tôi là vợ, tôi đứng công khai trong ánh sáng, được gia đình anh dùng lễ rước về. Nơi nào có ánh sáng thì bóng tối ắt bị lùi xa. Cô nghĩ chỉ vài lời nói láo của cô phá được đám cưới này? thì cô quá coi thường tôi rồi. Khi cô có can đảm bước đến đây, hẳn sau lưng cô phải có thể lực mạnh mẽ, cho cô có cái giả hời và đưa ra lời hứa đảm bảo tính mạng cho cô đúng không? Có thể cô an toàn, nhưng còn người thân của cô thì sao? Cô nghĩ tới chưa?

Người phụ nữ bắt đầu run sợ, toát mồ hôi lạnh. Sao cô ta biết mình không phải nhân tình của Gia Khiêm, lại còn biết mình bị xúi giục. Cô ta nói đúng, mình chỉ lo bản thân, còn ba mẹ và em trai mình sẽ ra sao? Mình đúng là ngu mà. Biết tính sao bây giờ???!!!!

- Tôi không biết cô đang nói gì, nhưng tôi đã phục vụ anh ấy bấy lâu, nay chỉ muốn xin chút vốn không được à?

- Nếu thật như cô nói thì cô đã chẳng đến đây. Là nhân tình bên cạnh lâu như thế mà không hiểu người đàn ông của mình, thì tôi nghĩ cô xem sách viễn tưởng quá nhập tâm rồi. Phía dưới rộ lên tràng cười đầy mỉa mai. Người phụ nữ giận dữ hơn.

- Cô đang tự hỏi sao tôi biết cô giả mạo à? Vì tôi hiểu chồng tôi,...anh ấy không phải loại ăn tạp.

Nghỉ cười nhếch mép lườm người phụ nữ.

- Tôi đang lo không biết cô sẽ rời khỏi đây bằng cách nào, kế hoạch phá đám cưới thất bại, chủ thuê chưa chắc để cô yên đâu. Chọc giận tổng giám đốc Gia Khiêm đối đầu với cả tập đoàn Trần Gia, tôi bắt đầu thấy lo cho cô rồi đó.

Người phụ nữ hoảng loạn, quì sụp xuống nắm váy áo Phương Nghi cầu cứu.

- Xin cô, không xin chị cứu em. Em lỡ dại không suy tính nên đụng vào chị. Chị nể tình cùng là phụ nữ, chị cứu em với.

Gia Khiêm đứng bên cạnh, một tay khoanh trước ngực, đỡ một tay đang nắm cầm, nghiêng đầu nhìn cô dâu của mình phì cười. "Cô nàng thông minh thật, anh bắt đầu thích em rồi đó". Bên trong hậu trường, bóng dáng người đàn ông cao to đứng lẩn trong tầm mắt, vẫn đang quan sát xung quanh, chăm chú nhìn cô dâu, nghe cô trả lời mỉa mai đang nhũn cũng giãn ra, anh chỉ biết cúi mặt lấy tay day day thái dương che nụ cười.

Phương Nghi nắm tay cô gái đỡ đứng lên. Nhờ anh bồi đưa cho mình bạch khăn ướt rồi tự tay lau đi lớp son phấn đậm lì trên mặt cô gái. Một gương mặt trẻ trung chừng đôi mươi dần lộ ra. Cô ấy trẻ quá, thật tội trẻ người non dạ nên mới dám đụng vào Gia Khiêm, biết làm sao để bảo vệ em đây em gái. Nghi mỉm cười, vén mấy sợi tóc lòa xòa trên mặt cô gái.

- Chồng à, hôm nay em gái đã cất công diễn màn kịch góp vui cho đám cưới của mình, phải chăng anh nên thưởng cho em ấy không?

Một câu "chồng à" khiến hai người đàn ông tim loạn nhịp. Gia Khiêm tươi cười tiến lên, cúi xuống thì thầm vào tai cô dâu, nhưng cả hội trường đều nghe.

- Nghe theo vợ.

Cái khom lưng của người đàn ông mang theo hơi thở nóng rực phả vào má cô dâu, trước khi đứng thẳng lên, làn môi mỏng kia như vô tình trong cổ ý phớt qua gò má cao trắng mịn, làm mặt cô dâu đỏ bừng.

Hai người vệ sĩ tiến lên dẫn cô gái lạ mặt lui xa ra cửa. Cả sảnh tiệc thờ phào, bắt đầu vui vẻ nhập tiệc. Lẩn trong đó nơi bàn tiệc dành cho dòng tộc, có ông chú mặt mày hậm hực đen thui tức tối.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 22: Anh say nắng em rồi

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 22: ANH SAY NẮNG EM RỒI

Tiệc cưới tan cũng hơn chín giờ tối. Phương Nghi vội thay đồ, quần jean áo thun trắng giản dị, mặt cũng không kịp tẩy trang để tiễn mẹ ra sân bay. Chuyến bay lúc mười một giờ, phải có mặt ở sân bay trước một tiếng để làm thủ tục. Mà đường ở quận nhất về đêm khá đông xe, Nghi cư cập vội sợ trễ giờ. Có tiếng gõ cửa phòng, Nghi ra mở cửa thấy Khiêm, anh đã cởi áo vest và áo ghi lê, chỉ còn lại áo sơ mi tím nhạt cùng quần tây trắng. Dáng người Khiêm không mập, thậm chí hơi gầy so với chiều cao một mét tám. Nhưng bù lại Khiêm to xương nên trông khá cân đối. Chiếc áo sơ mi vừa vặn, không ôm sát như áo body mà giới trẻ hay mặc, chỉ đơn giản rất vừa không rộng không chật, kết hợp màu tím nhạt tôn thêm nét hào hoa công tử của Khiêm.

- Em xong chưa? Mình đi nhé!

Nghi vẫn chưa quen với cách nói chuyện dịu dàng thân mật này của Khiêm, cô e thẹn gắt đầu. Khiêm đích thân lái xe chờ Nghi theo sau xe cứu thương. Lòng nghi nặng trĩu, hai bàn tay cứ nắm chặt với nhau. Mẹ qua bên đó không ai thân thuộc, liệu tình hình có khả quan không? Cách nhau nửa vòng trái đất, chắc cô sẽ chết dần mòn trong nỗi nhớ mẹ quá. Nhưng bên ấy trang thiết bị hiện đại bác sĩ giỏi, biết đâu mẹ nhanh chóng tỉnh lại, mẹ con đoàn tụ mừng mừng tủi tủi. "Đúng rồi, mình phải kiên cường cô vũ cho mẹ, cứ khóc lóc bịn rịn thì sao mẹ an tâm được đây. Trần Phương Nghi! mày phải kiên cường, kiên trì hơn nữa." Bất chợt hai bàn tay Nghi được bao phủ bởi một bàn tay to lớn ấm áp. Khiêm nhìn Nghi mỉm cười "đừng căng thẳng quá, mẹ chỉ đi du lịch rồi lại về với chúng ta". Lời nói trầm ấm dịu dàng, nhưng lại có sức mạnh to lớn, nó làm người nghe cảm thấy được an ủi và che chở. Nghi trút được gánh nặng, đứng rồi mẹ đi du lịch rồi mẹ sẽ về. Nghi đáp trả lại Khiêm nụ cười biết ơn. Nghi cảm thấy rất thoải mái, không còn thấy ghét Khiêm, hay cảm thấy áp lực như trước kia nữa.

Nhìn máy bay cất cánh qua ô cửa kính, đã dẫn lòng không khóc nhưng nước mắt cứ thi nhau tràn mi. Tay quệt nước mắt, miệng mỉm cười, Nghi cứ đứng đó trông theo máy bay dần lên cao khuất dạng. Một chiếc áo khoác kaki màu kem được choàng lên vai Nghi, vòng tay rộng lớn phía sau ôm trọn cô vào trong lồng ngực ấm nóng. Khiêm từ cầm lên đầu Nghi, hay tay vòng ôm tay cô

- Em cứ khóc đi đừng kiềm nén rất khó chịu, nhưng khóc lần này thôi, khóc nhiều quá anh đau lòng.

Ba mươi tuổi đầu, lần đầu tiên Khiêm bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp tỏa sáng của Phương Nghi trong váy áo cô dâu. Người ta nói đúng, người phụ nữ đẹp nhất khi mặc trên mình bộ áo cưới. Một cô gái thông minh và bản lĩnh, nhưng cũng rất yếu đuối giấu trong vỏ bọc kiên cường. Khiêm không tin tiếng sét ái tình, không tin vào say nắng,nhưng giờ anh tin, tin sái cổ.

Anh đã say nắng Phương Nghi. Anh chỉ muốn mình thật khỏe mạnh để có thể che chở, giữ cho "ngôi sao" kia mãi tỏa sáng. Ở bên Nghi, anh mới cảm thấy trọng trách của người đàn ông, người chồng. Anh sẽ biến bản hợp đồng kia thành thật. Cảm ơn em trai đã cho anh người vợ quá tuyệt vời.

Mình bước về căn hộ của mình một cách nặng nhọc, nhìn cánh cửa hàng xóm đóng im ỉm, trong tim mình dâng lên nỗi chua xót không lời. Trong nhà tối thui vắng lặng, mình không mở đèn, lẳng lặng mở màn cửa ban công, ánh sáng trắng mờ mờ lọt vào phòng khách. Bóng dáng người con gái ngồi trên ghế sofa nói muốn "qua đêm" cùng anh, rồi cuống quýt khi mình tiến lại gần làm anh phì cười. Mình bước tới tựa đầu vào cửa kính nhìn xuống đường "em có nhớ anh không? Nếu biết tờ hôn thú kia sẽ mang em rời xa tôi thì tôi đã không kí tên". Trong đầu mình hiện lên hình ảnh đôi nam nữ ở sân bay, chàng trai bệnh tật triền miên bao năm bỗng có phép màu trở nên mạnh khỏe khác thường. Còn cô gái yếu đuối luôn bị người khác tổn thương đã tìm được là chốn đời mình. Họ quá xứng đôi. Còn mình, mình chỉ sống trong bóng tối... luôn như thế. Một giọt mặn đắng chọt rơi trên tay mình nóng hổi.

Khiêm dắt tay Nghi qua khu sân bay nội địa, Nghi đi theo thấy như có gì sai sai, nhìn Khiêm nghi hoặc

- Mình đi hường tuần trăng mật, đồ đặc của em anh kêu Lục gửi qua khoang hành lý rồi. Chúng ta ra Hải Phòng tham quan Vịnh Hạ Long trước, rồi tới Hà Nội, Huế, Đà Nẵng....

- Khoan, ý anh là mình đi du lịch xuyên Việt?

Khiêm cười ha ha, búng nhẹ lên mũi Nghi.

- Vợ yêu nói chính xác, xuyên Việt, ngắn gọn xúc tích đấy đủ. Thế mà anh lại nói chi quá dài dòng. Vợ đúng là thông minh.

- Em chưa chuẩn bị gì hết mà.

- Không sao, thiếu gì mua bổ sung sau. Đi chơi để vui về chứ không phải lo mấy chuyện còn con con đó đâu vợ yêu.

Nghi chỉ biết thờ dài đi theo người đàn ông. Anh ấy cũng dễ thương, dễ gần nhỉ. Vậy mà trước kia, khi chưa thấy mặt tượng trưng ra Trần Gia Khiêm là người ghê gớm lắm, chắc mình lạm phim ngôn tình xã hội đen rồi. Suy nghĩ rồi tự lấy tay che miệng cười. Gia Khiêm quay sang nhìn Nghi khó hiểu?

- Em cười gì thế?

- À, là anh so với tượng trưng của em khác xa quá nên buồn cười thôi.

- Người Việt mình ngộ nhỉ!!

- ?????? Nghi nhìn Khiêm

- Buồn sao lại cười, phải vui cười mới đúng. Giống như dạy toán cho học sinh cũng vậy: một bé hơn hai. Bé phải thua chứ bé mà hơn là quá phi logic.

Nghi chột cười hahahaha thật tự nhiên sáng khoái. Anh ấy nói không sai, sao mình trước giờ không nhận ra nhỉ. Người chồng này đáng yêu quá. Khiêm nhìn Nghi cười thật rạng rỡ, hồn nhiên. Anh cứ ngắm, ngắm đến ngây người. Anh chỉ ước được ôm cô vào lòng, hôn lên cánh môi xinh xắn kia.

Mấy bay hạ cánh xuống sân bay Cát Bi hơn ba giờ sáng. Khiêm và Nghi đón taxi về khách sạn nghỉ ngơi trước, sáng họ lên thuyền ra đảo Cát Bà, tham quan Vịnh Hạ Long. Vừa bước vào phòng, Nghi mệt mỏi nằm xoài trên chiếc giường rải đầy hoa hồng, trang trí đôi chim thiên nga bằng khăn. Quá mệt mỏi cả ngày vì chuẩn bị đám cưới, thêm tiền mẹ ra sân bay, Nghi chỉ muốn ngủ thật đã quên mất cô đang đi cùng chồng. Định thần Nghi mở mắt, bật ngồi dậy tìm Khiêm. Khiêm đang sắp xếp đồ tủ và ly vô tử, lấy bàn chải kem đánh răng và xà bông tắm để vào nhà vệ sinh. Nghi chỉ biết trở mặt ngai ngùng. Cô đứng lên tính lại sắp xếp thay anh, nhưng Khiêm chỉ nắm tay Nghi cười

- Em mệt tranh thủ nghỉ đi, dưỡng sức mai đi chơi chứ.

Vừa nói vừa cười, thêm cái nháy mắt điệu nghệ. Nghi chỉ biết cười theo.

- À, ráng dậy tắm nước ấm thay đồ ngủ mới ngon em à.

Sau đó, Khiêm mở tủ lấy ra áo ngủ của khách sạn cùng đôi dép đặt vào nhà vệ sinh. Nghi không khỏi cảm thán người đàn ông quá đẹp trai ga lăng kia đang là chồng mình, người chồng hoàn hảo.

Tắm tấp sạch sẽ, Nghi bắt đầu thấy ngại ngùng khi nghĩ đến cảnh tiếp theo. Tuy đã là người của người ta, nhưng lần đó là do thuốc, còn lần này, Nghi không biết tính sao. Cô cứ đi qua đi lại trong phòng tắm, tay cuống quýt vô nhàu cả khăn. Khiêm thấy lâu cô vẫn chưa ra, nên lo lắng gõ cửa.

- Em không sao chứ?

- Em, em không sao, ra liền.

Nghi ngập ngừng mở cửa, mặt lo ngại nhìn Khiêm. Khiêm nắm hai vai của Nghi, cúi nhìn cô thờ dài.

- Sợ gì chứ, yên tâm đi, anh sẽ không đụng tới em khi em chưa sẵn sàng. Chuyện vợ chồng là cả hai tự nguyện thì mới thăng hoa được.

Khiêm ôm Nghi vào lòng vỗ về như đứa trẻ. Anh cố hít sâu để nén dục vọng, anh không thích ép buộc bất cứ cô gái nào, nhất là vợ mình.

Nghi thầm cảm ơn người chồng quá hiểu chuyện, cô an tâm ngủ tới sáng. Khiêm từ phòng tắm bước ra thấy Nghi ngủ say trên giường, anh lẳng lặng ngồi ngắm cô ngủ. Một cô gái mang nét đẹp trong trẻo thánh thiện như vậy đáng được hưởng hạnh phúc. Nếu như em có ác tâm, mượn tôi trả thù đi ghê, và cô gái phá đám cưới kia, có lẽ tôi có thể dễ xử hơn. Tôi biết làm sao đây khi tôi cũng bắt đầu yêu em rồi, Phương Nghi!

Điện thoại Khiêm reng, anh ra ban công nghe điện thoại, thỉnh thoảng quay lại nhìn người con gái đang ngủ yên trong phòng. Ánh mắt triu mến, nhưng hẳn nỗi suy tư.

Mình sau khi điện thoại hỏi thăm anh trai liền vào phòng ngủ. Anh cũng quá mệt mỏi cả sức khỏe lẫn tinh thần, hôm nay anh bị thêm bệnh "đau tim". Trong giấc mơ, mình thấy mình và người con gái ấy nắm tay nhau đi dạo trên bãi cỏ ở Ma Rừng, khoảng thời gian đẹp để có lẽ anh sẽ không bao giờ có lại. Giờ người ta cũng sẽ vui, nhưng vui với chồng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Bí mật bị chôn vùi

CHỜNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 23: BÍ MẬT BỊ CHÔN VÙI

Mới bảy giờ sáng, chuông cửa nhà Minh reo ồm ồm. Lồm cồm bò dậy từ trong mền, Minh làm bầm "ai mà mất lịch sự thế? Bốn giờ sáng tôi mới ngủ đó". Mở cửa thấy người phụ nữ trung niên, tay đang cầm hộp cháo lòng nóng hôi đưa lên ngang mặt Minh cười thật tươi. Anh lắc đầu, ngáp rở dài đi vào trong nhà ngồi phịch trên ghế sofa. Bà Phi Yến bước vô, đóng cửa rồi đồ cháo ra tô.

- Con làm vệ sinh rồi ăn cháo nè, không lại đau bao tử.
- Con lớn rồi, tự lo được mà mẹ.
- Ủ thì lớn nhưng vẫn là con của mẹ, nên mẹ vẫn lo. Khi nào lấy vợ thì mẹ không lo nữa.

Chợt bà im bặt, mặt Minh cũng sầm lại. Không khí có phần ngưng ngập căng thẳng. Minh không nói gì bỏ đi vô nhà tắm làm vệ sinh. Vẫn biết mẹ thương mình, lo cho mình, nhưng cứ nhắc đến "vợ" thì tim Minh lại đau. "Không biết em có chờ được tới ngày anh bước ra ánh sáng, nắm tay em dắt vào lễ đường. Nhưng nếu em và anh ấy là của nhau, anh cũng nguyện chúc hai người hạnh phúc." Tạt nước lên gương mặt lạnh băng, Minh tự khóa trái tim mình để làm việc quan trọng hơn, lấy lại thân phận.

Ngồi ăn tô cháo nóng hôi, bên trong có trứng luộc không vỏ giống kiểu Nghi từng làm khi nấu mì, Minh ngược nhìn mẹ

- Là mẹ học từ Phương Nghi đó, rất ngon đúng không? Con bé đúng là cô gái tốt. Mẹ...mẹ...

Bà Phi Yến bỗng sụt sùi, kéo ống tay áo lau nước mắt. Minh đứng lên lấy hộp khăn giấy đưa cho mẹ, anh ngồi bên cạnh bà trầm ngâm không nói gì.

- Mẹ biết bao nhiêu năm qua con vì gia đình mình sống trong bóng tối. Con ra ánh sáng với thân phận Gia Khiêm chào chồng gia sản Trần Gia ngày càng lớn mạnh. Mẹ nợ con cả cuộc đời này Minh à. - bà lại khóc nhiều hơn.
- Mẹ không nợ gì con cả, chỉ có con nợ mẹ thôi. Nếu năm đó mẹ vì sức ép gia đình bỏ con, có lẽ mẹ đã không phải khổ sở như bây giờ, làm gì có Trần Gia Minh ngồi đây.

Bà Yến gạt gù đứng lên nhìn xuống cửa sổ ban công, hồi tưởng lại chuyện hơn ba mươi năm trước.

Gia Bảo và Phi Yến yêu nhau, Gia Bảo làm giám đốc Trần Gia, còn Phi Yến chuyên thiết kế làm stylist cho nghệ sĩ. Khi Gia Bảo ngỏ ý lấy vợ, Trần Gia phản đối vì cho rằng nghề của Yến là "xưởng ca vô loại". Nhưng họ quyết định đến với nhau và sinh ra Gia Khiêm, Gia Bảo rời xa gia đình, bị thế lực Trần Gia ngăn cản nên không tìm được việc làm. Còn Phi Yến mang thai, sức khỏe yếu nên cũng nghỉ dưỡng ở nhà may đồ gia công. Tiền bạc sức khỏe đều từng thiếu nhưng họ rất hạnh phúc. Lúc sanh con, Phi Yến bị băng huyết phải truyền máu và chích thuốc cầm máu rất đắt tiền. Gia Bảo đánh liều mình quý trước cửa Trần Gia xin cha mình giúp đỡ. Ba của Gia Bảo có hai con trai, Gia Bảo là con chính thất nên ông hết mực thương yêu, xem như đứa con duy nhất, nay có thêm cháu nội trai nên giận thì giận mà thương thì thương. Cuối cùng ông nhận cháu lần đầu, nhưng buộc Phi Yến không làm thiết kế nữa, an phận làm con dâu Trần Gia. Thương chồng, thương con nên Phi Yến đành chấp nhận từ bỏ ước mơ của mình.

Trong Trần Gia, em của Gia Bảo là Gia Huy do con là con rơi, mẹ Gia Huy là kỹ nữ, nên ba hầu như không coi Gia Huy tồn tại. Huy luôn phải chịu lép vế anh mình. Huy căm hận, lập kế hoạch hại Gia Bảo để nắm trọn gia sản. Sau khi Gia Bảo và Phi Yến về Trần Gia, lại có con trai nên càng cùng cố thêm địa vị. Gia Huy cho người bắt cóc Phi Yến cưỡng hiếp, để Yến vĩnh viễn bị nhơ nhớp không thể bước chân vào Trần Gia. Sai người giúp việc nhốt Gia Khiêm vào trong nhà tắm xả nước, khóa cửa muốn cho cháu bị nhiễm lạnh chết cồng. Có gì vu cho người mẹ giết con để rảnh nợ theo trai. Kế hoạch dường như quá hoàn hảo. Nhưng đồng tiền không thể mua được lương tâm con người. Chị người làm đã báo cho Gia Bảo biết, thân phận thấp cổ bé họng nên dù rất muốn, bà cũng không thể vào cứu cậu chủ đang khóc khản cổ vì sợ và lạnh. Gia Bảo cùng ba mình đang đi khảo sát công trình vợ và lao về ngay trong đêm. Gia Bảo đập cửa phòng tắm, đập vào mắt ông là đứa con trai tội nghiệp chưa đầy một tuổi đang ngồi run cầm cập dưới vòi sen, môi tím tái. Lấy khăn lông bao con lại, ông chạy ngay vào bệnh viện cấp cứu. Gia Khiêm qua con nguy kịch nhưng do nhiễm lạnh quá lâu bị viêm phổi, sốt cao hôn mê. Tình dạng thì sức khỏe cũng sẽ yếu hơn người bình thường.

Riêng về Phi Yến, bị bắt đến khu nhà hoang, chứng kiến cường bức bà và quay phim lại, nhưng bà chống cự quyết liệt, sau đó lao đầu vào cột đá tự tử. Khi đang nửa tỉnh nửa mê, Yến nghe hình như có tiếng người con gái la thất thanh "Công an! Công an!" Nghe la, lại thấy đầu Yến đầy máu, bọn bắt cóc sợ tội giết người nên vội bỏ chạy, không kịp thu dọn máy quay phim. Sau một lúc, Yến tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong khung sau của một xe thô, cô ngược lên nhìn, chỉ thấy bóng lưng của một phụ nữ đang ra sức đạp. Người phụ nữ thấy Yến tỉnh liền nói:

- Chị yên tâm. Tôi đạp xe nhanh lắm, chị sẽ tới bệnh viện nhanh thôi.

Yến chỉ kịp gạt đầu rồi tiếp tục ngất đi.

Hai tháng sau, tin tức stylist tiếng tăm một thời, con dâu trưởng Trần Gia bị cưỡng bức đến mang thai đăng đầy trên báo, kèm theo là hình ảnh người phụ nữ quần áo tả tơi nằm trên sàn nhà. Ba của Gia Bảo tức giận, dưới sức ép của dòng tộc buộc Phi Yến phải bỏ bào thai oan nghiệt. Dù cố sức giải thích mình trong sạch, thai là đứa con của Gia Bảo nhưng không ai tin. Kể cả Gia Bảo dù rất yêu vợ, nhưng khi trông thấy bộ dạng của vợ trong tấm hình, ông cũng nghĩ vợ ông mang nghiệt chủng, dù biết vợ bị ép phá thai, ông chỉ im lặng. Ông sợ vợ nói dối vì nhục nhã, sợ Phi Yến cố sinh con thì Gia Khiêm sẽ mất mẹ, ông mất vợ nên chỉ biết đồng tình.

Phi Yến nhìn Gia Bảo, người chồng mình hết mực yêu thương, nay vì một chút địa vị mà giết con ruột của mình, thế mà Yến thà chết để giữ thân trong sạch cho người chồng nhu nhược này ư? Tại sao Yến phải giết con chỉ để được sống giàu sang. Không, Phi Yến này sẽ không đổi mạng con ruột của mình để đảm bảo vị trí cho một người dưng.

Gia Bảo thấy vợ nhất quyết không chịu phá thai, liền kéo vào phòng riêng nói chuyện.

- Phi Yến, em tính ương bướng đến bao giờ?
- Nếu sự bướng của em giữ mạng cho con em thì em sẽ bướng mãi mãi.
- Em!!! Minh còn trẻ, sẽ lại có con thôi mà.
- Đó là chuyện tương lai, còn hiện tại con đang sống trong em, em sẽ không giết nó vì tương lai không ai biết trước.
- Nhưng em có nghĩ nó sinh ra sẽ không có gia đình, mang tiếng con hoang và chẳng ai thừa nhận.

- Thế ba nó có nhận nó không?

- Anh! Anh!

- Con em có mẹ là đủ rồi. Tiếng đòi dị nghị thì sao? Đòi có nuôi nó, cho nó ăn không mà nó phải chết vì đòi. Con chỉ cần sống vì con là đủ.

- Yền à, em đâu chỉ có một đứa con, không lẽ em nỡ để Gia Khiêm mất mẹ vì đứa con chưa thấy mặt sao?

Lời Gia Bảo cửa sâu vào trái tim người mẹ. Gia Khiêm là mạng sống của bà, còn bào thai kia như là trái tim. Bất bà chọn một trong hai chẳng khác nào kêu bà chọn cho mình án tử. Bà khụy xuống, ôm mặt khóc nức nở.

- Trong khi em thả chết giữ mình trong sạch, giữ tự trọng cho anh thì anh lại không tin em. Giờ anh vì chút danh vọng, anh ép vợ anh giết con ruột của mình, anh có còn là con người nữa không?

- Em nghĩ con người anh như vậy sao? Phi Yến! Em có nghĩ rằng đứa bé sinh ra vô thừa nhận, lại bị kì thị sẽ buồn tủi đau khổ cỡ nào không? Dù em yêu thương nó, cũng không bù được tình cảm một gia đình đầy đủ, có thân phận rõ ràng. Anh đã từng bị gia đình từ bỏ, anh hiểu cảm giác lạc lõng bơ vơ, lúc nào cũng phải trốn tránh ánh mắt xem thường của mọi người. Đường đường là giám đốc, vì người phụ nữ mà bỏ cha bỏ mẹ, bỏ cả sự nghiệp thì em nghĩ tình cảm anh dành cho em ít lắm sao.

- Vậy, anh nói cho em biết, anh có tin đứa bé là con anh không? Cái đêm trong bệnh viện đó, anh còn nhớ? Anh bắt lực tự trách mình không bảo vệ được vợ con, tự trách mình nên anh đã uống rất nhiều rượu. Anh tới bệnh viện trong tình trạng say mềm, anh khóc quý xin em tha thứ, anh hôn em thật nhiều và...chuyện đó xảy ra dù em vẫn đang bị thương.

Ông Gia Bảo giật mình, nhớ lại đêm đó. Đúng là sau khi thấy Gia Khiêm bị hôn mê, còn vợ bị cưỡng bức thương tích đầy mình, ông dù giận thậm chí là hận chú ba đến xương tủy, nhưng không bằng chứng, lại là người nhà nên cũng chỉ có thể ngó họ sống nhón nhơ. Ông đi uống rượu đến say mềm, xiêu vẹo vào phòng bệnh của vợ và...chuyện gì xảy ra, ông chỉ nhớ loáng thoáng. Sau khi tỉnh được chút, ông ăn năn vì vợ đang bị thương mà mình còn...nên vội vã chạy về nhà. Khi tỉnh hẳn đã nằm trên giường của mình nên ông nghĩ chuyện kia chỉ là mơ thôi. Nay Phi Yến nhắc, ông hiểu ra mọi chuyện là thật. Vậy đứa con là của ông, xem chút nữa ông hại vợ, giết con rồi. Ông quì sụp, choàng tay ôm vào lòng người vợ đang co rúm vì đau khổ. Cả hai vợ chồng cùng khóc, khóc cho đứa con vô tội sắp phải chia xa.

Hai người mở cửa phòng bước ra ngoài, đồng ý phá bỏ đứa bé. Nhưng xin được qua Mỹ định cư, phần chữa trị cho Gia Khiêm, phần tránh tai tiếng. Ba của Gia Bảo thấy cũng có lý nên chấp thuận.

Hôm sau, trong bệnh viện phụ sản. Gia Bảo bắt tay với vị bác sĩ sẽ phẫu thuật cho vợ mình, ngẫm nhò và chăm sóc cho vợ. Vị bác sĩ nhìn ông gật đầu bước vô trong. Ba mươi phút sau, Phi Yến nằm trên băng ca được đẩy ra ngoài, gương mặt nhợt nhạt và đôi mắt vô hồn. Ba của Gia Bảo và Gia Huy chứng kiến mọi việc đã xong nên ra về. Riêng Huy còn nhíech mép cười, nụ cười hà hê.

Một tuần sau, Gia Bảo và Phi Yến lên máy bay đến vùng đất hứa. Tại Mỹ, dưới sự giúp đỡ của Lê Hoàng và Lê Sơn, ông trùm giới mafia, dưới vỏ bọc là công ty Protect (công ty vệ sĩ) tại Việt Nam giúp thành lập nhóm Huyền Long, nhằm bảo vệ gia đình nhỏ của mình, nhất là hai cậu con trai. Huyền Long hoạt động chủ yếu tại Mỹ, nên không ảnh hưởng đến thị trường tại Việt Nam. Nhóm được trang bị những trang thiết bị hiện đại tinh vi nhất để nghe lén thu thập, đánh cắp mọi thứ khách yêu cầu, từ chính trị gia tới doanh nhân, nên tiền bạc thu về không nhỏ. Gia Bảo tập trung phát triển Trần Gia tại Mỹ thành tập đoàn lớn mạnh, dựa vào tin tức Huyền Long thu thập, Trần Gia không chế nhiều doanh nhân, nhân vật trong chính phủ thu về nhiều hợp đồng béo bở, từ công ty lên tập đoàn tầm cỡ ai nghe cũng phải rét.

Tại Việt Nam, bác sĩ đọc được tờ giấy Gia Bảo nhét tay, vị bác sĩ già cũng không muốn làm chuyện thất đức nên đã cùng ông và bà Yến diễn màn kịch, bảo vệ một sinh linh bé bỏng được bình an chào đời. Tám tháng sau khi qua Mỹ, Gia Minh chào đời khỏe mạnh, tuy không được đại gia đình thừa nhận, nhưng bù lại được sống yên bình trong vòng tay mẹ cha, không phải nơm nớp lo sợ bị ám sát như Gia Khiêm.

Mười sáu năm sau, ba của Gia Bảo qua đời, họ trở về Việt Nam chịu tang cha, sân dip này nhập tịch nhìn nhận Gia Minh. Đúng là lòng người hiểm ác, sau khi ba qua đời, Gia Huy tiếp tục làm ác. Lo sợ cháu mình cướp công việc làm ăn ở Việt Nam, nên thuê người tiếp tục ám sát Gia Khiêm.

Ngày đưa tang ông nội, Khiêm không khỏe nên Minh ôm tro cốt ông nội rải sông thay anh. Trên chiếc phà lớn, Khiêm đeo khẩu trang, nằm nghỉ trong khu tầng dưới buồng lái, chợt thấy bốn chồn không yên nên lảng lạng muốn đi ra nơi rải tro ông nội. Gia Minh đang ôm hủ tro rải trên sông. Ngay buồng lái, tầng trên, một tên sát thủ cầm súng nhắm vào chàng trai đang ôm hủ cốt. Gia Khiêm nhìn thấy, chỉ kịp lao tới chắn viên đạn cho em và rơi xuống nước. Cả phà háo hào, Phi Yến nhìn con mình người đầy máu nhợt nhạt rơi vào dòng nước xiết, kinh sợ đến ngất xỉu. Nhóm vệ sĩ Protect lập tức lao xuống cứu Gia Khiêm, chẳng ai chú ý tên sát thủ nhảy xuống sông trốn thoát. Cũng may hân chưa nhìn rõ mặt Gia Khiêm nên không biết sự tồn tại của hai anh em.

Gia Khiêm được cứu, nhưng lần này rơi vào trạng thái hôn mê sâu, phần mắt máu, phần đuối nước bị phù não, tiền lượng khó tỉnh lại. Từ đó, Minh phải đóng vai của Khiêm và ẩn tên mình trong bóng tối. Minh được huấn luyện chuyên nghiệp bởi đặc công Việt Nam suốt năm năm trời, nghiêm chỉnh trở thành thủ lĩnh Huyền Long. Còn trong ánh sáng là tổng giám đốc Trần Gia Khiêm bí ẩn của công ty Trần Gia. Dù nhiều lần muốn diệt cỏ tận gốc nhưng chú ba vẫn không thể làm gì vì tin tức về cháu trai hoàn toàn bị bưng bít.

Minh ở lại học cấp ba ở Việt Nam để rành tiếng Việt, và để được đặc công Việt Nam huấn luyện, tiện bề sau này quản lý Trần Gia tại đây. Và cũng chính tại mảnh đất này, một mối lương duyên đã bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Có thù tất báo

Tất cả là con tự nguyện, mẹ không cần áy náy nữa.

Tiếng của Minh đưa bà Phi Yến về thực tại. Bà quệt nước mắt, quay lại nhìn con triu mến.

- Mẹ biết con không muốn lao Khâm hợp tác với chú ba thầu tóm Trần Gia ở Việt Nam, nên con chấp nhận bản hợp đồng cưới Bướm Đêm. Con nhờ bác Sơn nhóm Protect điều

tra Bướm Đêm vì Việt Nam không phải địa bàn của Huyền Long? Con biết Bướm Đêm là Phương Nghi, muốn bảo vệ người con gái con yêu nên tương kế tựu kế. Con dùng thân phận Gia Khiêm biến Nghi thành con dâu Trần Gia, vì chỉ có như vậy thì không ai dám đụng đến Phương Nghi nữa. Nhưng con bé có điểm yếu là mẹ Lan, con sắp xếp đưa mẹ vợ qua Mỹ chữa trị, nơi Huyền Long có thể lực mạnh nhất để đảm bảo an toàn cho bà ấy, đúng không?

Minh im lặng, nhìn ra ban công.

- Mẹ biết?

- Mẹ là mẹ con, đương nhiên mẹ biết. Nhưng tính ngày tính đêm, con lại không tính đến Gia Khiêm sau thời gian sống thực vật đã tỉnh lại, và nó cũng động lòng với Phương Nghi, và nó không biết rằng em nó đã yêu cô gái ấy, từ rất lâu.

Gia Minh trầm ngâm. Đúng là Minh chỉ muốn lấy lại Trần Gia ở Việt Nam, bảo vệ người yêu, nhưng không ngờ anh mình cũng đã bắt đầu yêu người con gái đó.

- Mẹ còn biết do Phương Nghi quá nặng tình với con, xem chút bị Elly hại. Con nhân cơ hội đó dùng thân phận Gia Khiêm chiếm lấy nó, khiến con bé không còn đường lui, phải chấp nhận kết hôn. Minh à, con đẩy người yêu con vào vòng tay người khác... nhìn con đau, mẹ hận chỉ muốn tự giết bản thân mình.

Bà gục khóc trên vai con trai. Tại sao cũng là con của bà, nhưng Gia Minh lại khổ như vậy. "Từ lúc còn trong bụng bị người thân ruột thịt ép chết. Sinh ra tồn tại nhưng không được thừa nhận. Lại còn phải trải qua nhiều đợt huấn luyện nghiêm khắc đầy cam go của đặc công Việt Nam để xứng làm thủ lĩnh Huyền Long bảo vệ gia đình. Người nó chai cứng và đầy sẹo. Như con hồ chiến đấu giữa bầy sói bảo vệ lãnh thổ, bà tưởng con trai mình đã đông lạnh trái tim. Nhưng khi gặp lại người sưởi ấm trái tim nó, nó phải đưa người ấy cho anh mình. Còn nỗi đau nào hơn thế không?"

Minh quay lại, khom người vịn vào vai mẹ. Dùng ngón tay lau nước mắt cho mẹ.

- Con làm tất cả chỉ để đổi lấy bình yên cho người con yêu thương, nếu vì vậy làm người yêu con hơn cả mạng sống phải khóc, con đau càng thêm đau.

Bà Yến ngược nhìn con trai, nét mặt thâm trầm giấu kín tâm tư không lộ rõ vui buồn. Nhưng bà hiểu con đang gồng sức nén chịu. Bà lau nước mắt gượng cười, vỗ vỗ vai con.

- Yên tâm, mẹ sẽ trả cho con danh phận và cả người vợ tốt.

Sau khi mẹ Yến về, chưa kịp ngồi nghỉ thì chuông cửa lại reo. Elly tìm Gia Minh, cô nàng tự đắc, tỏ ra khá thân mật, chèo tay Gia Minh hí hửng:

- Anh! Giờ anh rảnh rồi, mình đi chơi nhé?

- Chẳng phải em đã đi "chơi" rồi sao, chơi rất lớn

Gương mặt lạnh băng, gạt tay Elly ra, hai tay rút túi quần, Minh quay mặt nhìn xuống cửa sổ, gần từng tiếng.

- Em! Em đi chơi hồi nào mà lớn?

Elly chột dạ, nhưng vẫn cố lấp liếm. Minh nhếch môi hừ một tiếng.

- Elly! Anh không muốn có lần thứ ba.

Elly tức giận vì bị vạch trần, quắc mắt nhìn Minh giọng đầy khiêu khích

- Anh tức giận em thì được gì? Cô ta bây giờ là chị dâu của anh. Với lại anh cũng tận hưởng sự "ngọt ngào" rồi, nếu anh Khiêm biết vợ mình đã "hư thân" với em trai mình, anh ấy liệu có giận quá ngất xỉu không?

Elly tính dùng bí mật đêm đó để lấp liếm tội lỗi của mình, dùng Gia Khiêm làm lá chắn đòn phản công của Gia Minh. Cô biết Minh tha cho cô nhưng không có nghĩa sẽ không nói cho ba cô biết, với tính cách của Minh có on thì trả, có thù ắt báo. Tùy vào mối quan hệ mà cách trả thù khác nhau. Nếu ba biết chuyện sẽ đuổi cô về Mỹ, cấm túc không cho về Việt Nam. Cô không muốn rời xa Minh. Minh giận đến trán đầy gân xanh.

- Elly! Từ khi nào em có gan uy hiếp anh?

- Em không uy hiếp anh, em nói đều là thật.

Rầm! Trên kính cửa sổ có dấu rạn hình tròn, nắm đấm từ tay Minh vẫn đang đánh trên dấu rạn đó. Chất lỏng màu đỏ theo kẽ tay chảy xuống nhỏ giọt

- Nếu anh hai xảy ra chuyện thì ngay cả ba em cũng không thể bảo vệ nổi em. Anh tha thứ cho em vì ân tình của bác trai. Nếu em vẫn còn ngông cuồng làm việc không suy nghĩ, em sẽ phải trả giá, giá rất đắt.

Minh quay nghiêng liếc Elly bằng ánh mắt sắc lẹm, giận dữ. Elly nhìn thấy vậy sợ xanh mặt, thất thần ngã phịch xuống ghế toát mồ hôi lạnh. Sau đó, nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đứng lên quảy bốp ra về. Elly lẻ bước ra khỏi khu căn hộ, bước vào thang máy tay chân vẫn run rẩy. Hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, hai bàn tay nắm chặt, Elly nhếch mép tự nói với mình.

- Trần Gia Minh! Tôi yêu anh như vậy mà anh vì một đứa không ra gì uy hiếp tôi. Tôi xem thử anh còn hống hách được bao lâu? Nê ba tôi ư, Elly này cần dựa vào ba sao? Anh xem thường tôi quá rồi. Yêu không được thì tôi sẽ phá cho nát, tôi không có được dùng hông ai có, con Bướm Đêm ấy càng không xứng.

Một mình Minh ở lại trong phòng, điện thoại cho ai đó nói chuyện rất trịnh trọng lễ phép.

- Dạ, con Minh

- À, cứ nghe con quên thầy rồi.

- Dạ, thầy buồn con.

- Ủ, nhưng nghe giọng là hết rồi. Người già mà dễ giận cũng dễ quên

- Con có chuyện nhờ thầy.

- Cứ nói.

- Thầy giúp con huấn luyện một cô gái...thành đặc công chuyên nghiệp.

- Con gái sao?

- Dạ đúng. Vì chỉ có như vậy cô ấy mới có thể tự bảo vệ được bản thân.

- Cô ấy là gì của con.

- Dạ...là....

- Thôi được rồi, ta chấp nhận. Nghe cái cách con ngập ngừng, ta hiểu cô ấy là người con giấu trong tim rồi. Ta sẽ giúp con. Yên tâm!

- Con cảm ơn thầy.

- Ủ! Khi nào đám cưới cho ta làm chủ hôn là được. Thầy cười hahaha thật sáng khoái.

- Dạ, chắc chắn rồi ạ.

Mình cúp máy, nặng nề nhìn ra ngoài qua cửa sổ sát đất, mi tâm nhũn chặt.

Với tính cách Elly sẽ không dễ yên như vậy. Còn chú ba thâm hiểm khó lường. Ở Việt Nam Huyền Long quá yếu, nhưng đây mới chính là quê hương. Liệu mình còn trụ vững để bảo vệ họ. Ngoài trời tối mưa bắt đầu nặng hạt. Sấm chớp liên hồi như báo hiệu sắp có cơn bão lớn!!!!

Khiêm và Nghi hưởng tuần trăng mật rất vui vẻ, không có gì vướng bận lo toan. Cả hai sáng khoái nói chuyện như bạn bè. Dần dà họ quên mình đến với nhau vì bản hợp đồng kì dị. Nhưng dù khá thoải mái, nhưng họ tuyệt đối vẫn không chung giường.

Họ đi du lịch, nhưng luôn có một nhóm mặc vest đen theo sau làm Nghi cảm thấy khó chịu. Nghi nói nhỏ vào tai Khiêm gì đó chỉ thấy mắt Khiêm sáng lên, gật gật rồi phì cười. Thế là cả hai cùng nhìn nhau, mắt nhìn tới nhìn lui rồi Nghi đếm 1,2,3 cùng nhau chạy. Họ chạy bán sống bán chết, đám vệ sĩ đuổi theo cũng lạnh lẽo không tưởng. Khi họ sắp đuổi kịp thì Khiêm quay lại nhìn tên cầm đầu, hần hiểu ý chạy chậm lại và không đuổi theo nữa, nhưng vẫn quan sát từ xa mà Nghi không thấy được. Nghi quay lại thấy không ai đuổi theo nữa, đập tay yeah với Khiêm như đứa trẻ. Cả hai ngồi bệt bên đường, thở hồng hộc.

Có xe kem chạy ngang, Nghi mua hai cây dừa Khiêm một cây. Cơ thể Khiêm lúc nhỏ bị nhiễm lạnh, viêm phổi nặng, lớn lên bị nước sông ngấm vào thân thể nên thân nhiệt rất thấp, không thể ăn đồ lạnh. Nhìn cây kem không biết nên cười hay mếu. Nhưng cuối cùng, trên gương mặt bình thân đẹp trai ấy nở nụ cười nhẹ, tay cầm cây kem ăn ngon lành. Sóng từng này tuổi, anh mới thường thức được vị kem, thật mát lạnh, thật đã. Trong lúc ăn thỉnh thoảng có vài con ho nhẹ, nhưng chắc cũng không đến nỗi. Cây kem vừa hết là thân nhiệt Khiêm bắt đầu tốt thấp, nhưng gương mặt vẫn cứ ung dung như chẳng có gì xảy ra. Họ cùng đi dạo ngắm phố phường thật bình yên.

Một tên cướp từ sau chạy lên, giật điện thoại Nghi đang cầm trong tay để chụp ảnh, bỏ chạy thật thục mạng. Nghi thấy tay trống không liền đuổi theo, quên mất mình đang đi với Khiêm. Vừa chạy, Nghi vừa tháo gió xách trên vai, quăng vào tay và ném. Túi xách trúng đầu tên cướp nghe "cốp", hần ngã nhào, nhưng cổ đứng lên chạy tiếp. Nghi kịp đuổi theo, bằng vài chiêu võ điệu nghệ, Nghi tóm được tên cướp, tức giận thoi cho hần một cú đấm. Nghi hốt hoảng nhìn mũi tên đó máu me tùm lùm, bắn ra từ lỗ vết thương sâu hoắm. Không lẽ mình đấm mạnh quá tét mũi, nhìn lại tay mình thì thấy từ chiếc nhẫn rồng kia, ngay miệng rồng thò ra lưỡi dao nhỏ nhọn hoắt. Mất chữ A, miệng chữ O, Nghi ngó tên cướp đang oằn mình ôm mũi chẳng biết xử trí sao. Một nhóm anh áo đen tiến lên, hai anh xách tên cướp lặn vào đám đông hiểu kì đi mất tiêu. Có bàn tay lạnh ngắt vỗ vai Nghi, xoay lại thấy gương mặt xanh xao của Khiêm đang mỉm cười nhìn mình, bàn tay đưa ngón cái lên dấu hiệu "number one". Nghi gương cười hề hề.

Họ về lại khách sạn, nhưng Khiêm bước đi khá chậm. Nghi thăm nghĩ bình thường anh ấy lạnh lẽo và mạnh mẽ lắm mà, sao hôm nay kì vậy? Hay bị trúng gió. Vừa vào cửa là Khiêm nằm xoải trên giường, mắt nhắm tịt. Nghi thấy lạ, lại sờ người Khiêm lạnh ngắt, như nước đá. Hoàng hôn, bình thường sốt còn biết lau mát hạ nhiệt, đằng này người anh lạnh làm sao, làm sao đây. Nghi ôm mền quần quanh người Khiêm, tắt máy lạnh cho nhiệt độ phòng tăng cao. Khiêm dường như bất tỉnh chỉ nằm yên. Nghi vội gọi cho Lực nói tình hình của Khiêm, Lực báo Nghi tìm mọi cách giữ ấm cho Khiêm, anh sẽ bay ra cùng bác sĩ nhanh nhất.

Nghi quán mền không ăn thua lắm, Nghi nấu một ấm nước sôi, mượn khách sạn chai tinh dầu sả thường dùng trong spa nhỏ vào thau nước, rồi trùm mền xông cho cơ thể Khiêm ấm lên. Cô ngồi luân phiên xoa hai bàn tay Khiêm, chừng ba mươi phút lại thay thau nước khác. Thay được hai thau, Khiêm dần tỉnh, nhìn người con gái đang xoa xoa bàn tay mình bằng ánh mắt thật nhu hòa. Cô ấy đỏ mồm hỏi nhỏ giọt mà không dám mở máy lạnh, thêm phần cùng ngồi trong mền xoa tay cho anh mà "bị" xông hơi luôn. Anh dùng bàn tay còn lại xoa xoa đầu cô, bất chợt ngồi dậy ôm cô thật chặt, làm cả thau nước ấm rơi xuống sàn, nước bắn tung tóe. Anh mặc kệ, từ trước tới giờ ngoài ba mẹ và Minh, chưa có ai lo cho anh thật lòng trừ Nghi. Chú Ba, người thân máu mủ sẵn sàng giết chết một đứa bé đi còn chưa vững, đứa cháu ruột của mình chỉ vì mở tài sản phù du. Thì em, người đứng khác họ lại lo lắng cho anh, dù anh ép em phải hi sinh cả cuộc đời lấy anh, em không nhân cơ hội để anh chết đi, em sẽ được tự do, em lương thiện và khờ khạo quá. Em cứ từng bước chiếm trọn tim anh, làm sao, làm sao anh buông bỏ được đây?

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Quá khứ tình thù

Sáu giờ sáng, Lực và bác sĩ đã có mặt tại khách sạn. Bác sĩ khám sơ qua cho Khiêm, thấy tình hình tạm ổn, nhưng để chắc ăn thì nên về lại Thành phố kiểm tra. Thế là tuần trăng mật bị hủy chỉ vì một cây kem

Họ về đến thành phố tầm ba giờ chiều, nắng vẫn còn gay gắt, được cái là đường từ sân bay đến bệnh viện không bị kẹt xe. Khiêm nằm nghỉ dưỡng ở bệnh viện FV. Sau khi chắc chắn Khiêm bình an, Nghi mới bắt đầu là tâm thân mới mẻ về lại Sunrise City.

Thang máy mở cửa. Nghi bước ra liền nhìn sang cửa nhà bên cạnh, Nghi lưỡng lự rồi móc điện thoại ra, tính điện cho Minh. Tay lần tới biểu tượng trái tim, tay trai tính ấn gọi, ánh sáng chiếc nhẫn cưới lóe lên, Nghi sực tỉnh. Biết nói gì với người ấy đây? Sao hơn cả tuần lễ, anh cũng không điện thoại cho mình. Hay là chuyện của chúng ta cũng âm thầm kết thúc sau đêm đó. Nghi lại cất điện thoại vô giỏ, mở cửa vào nhà mình.

Trong bệnh viện, Khiêm đang tựa lưng trên giường nhìn ra cửa sổ, nghĩ về người vợ mới cưới. Cô gái mạnh mẽ không hần, yếu đuối không xong. Lúc như bà già, khi vô tư như trẻ con, thế mà lại gây cho anh thương nhớ. Cứ mỗi nghĩ, Minh bước vô phòng lúc nào cũng không hay.

- Anh hai sao rồi?

- Anh khỏe, mọi người cứ làm quá bắt anh ở đây, chán chết được.

- Tại sao anh lại ăn kem, anh không thể ăn lạnh.

- Chỉ là cây kem mà anh không dám ăn, anh có còn là đàn ông nữa không?

- Cô ấy nói anh như vậy?

- Không, anh tự nghĩ ra.

Khiêm nhớ tới Nghi, nhớ giọng nói hồn nhiên, gương mặt đáng yêu lúc mời anh ăn kem, bắt gặp anh lại cười, nụ cười thật ngọt ngào.

Mình nhìn anh trai, cũng thấy nụ cười của người đàn ông đang yêu, bắt gặp tim anh đau nhói. Anh biết làm sao cho trọn vẹn đôi đường.

- Giờ anh biết tại sao, em muốn anh cưới cô gái đó. Cô ấy rất đặc biệt, và thích hợp làm con dâu của Trần Gia.

- Cô ấy đặc biệt lắm sao?

- Phải! Điều đặc biệt nhất...đó là cô gái làm anh rung động ngay từ lần gặp đầu tiên.

Điều Khiêm nói hoàn toàn nằm trong suy đoán của Minh, nhưng anh vẫn chấn động. Minh quay qua nhìn anh mình, gương mặt Khiêm tuy vẫn xanh xao, nhưng rất tươi và đầy sinh khí. Người đang yêu có khác... Minh chỉ còn biết nhắm mắt, siết chặt tay dẫn xuống tâm tình đang cuộn sóng của mình. Minh nhanh chóng chào Khiêm rồi ra về. Minh lang thang chạy xe dạo qua các con phố, xe chạy tới khu Sunrise. Minh ngược nhìn lên toà nhà, lòng ngổn ngang. Chính bản thân anh bây giờ cũng không biết đối diện sao với Nghi. Nghi ghét bị lừa dối, bị người khác giăng bẫy. Thế mà Minh, người đàn ông Nghi toàn tâm toàn ý dâng cả trái tim, lại nhẫn tâm giăng bẫy đẩy cô vào vòng tay người khác. Nếu biết sự thật, chắc Nghi hận mình lắm. Minh lại đánh lái, chạy ra quán bar của Tiệp ở khu trung tâm.

- Anh Khiêm! Lâu rồi mới thấy anh ghé, hôm nay anh đi một mình à?

Mình nhìn anh phục vụ bằng ánh mắt sắc lẹm, ý bảo đừng nhiều chuyện. Phục vụ khiếp sợ, hiểu ý ngậm miệng lại. Sau khi đặt chai Blue Label lên bàn, lặng lẽ rút lui. Minh cầm chai rượu tu ừng ực, hình ảnh người con gái mặc bộ đồ da bó sát, với điệu múa khiêu gọi tràn về trước mắt Minh. Minh lại ngửa cổ tu thêm rượu, vị rượu đắng chát như thiêu cháy cổ họng. Minh cười, trâng cười tự giễu cho số phận thật truôi người. "Toàn bộ là do mày tự biên, tự diễn, tất cả xảy ra tốt đẹp theo ý mày, mày buồn cái gì, giận cái gì? Giận vì mày tên Trần Gia Minh, nhưng luôn phải lấy tên Trần Gia Khiêm, phải sống trong thân phận người khác. Tại sao mày sống quá lý trí? Tim mày lại đau. Mày phải kiểu hãnh chí, vì mọi tính toán của mày đều thành công hoàn hảo đó thôi. Anh trai hồi phục, gia đình người yêu được bảo vệ. Trần Gia có anh trai sẽ càng thêm vững. Mày chỉ cần chuyên tâm xây dựng Huyền Long ở Việt Nam, đủ mạnh để tra ra kẻ thù năm xưa, lấy lại danh dự cho mẹ, và quan trọng nhất là lấy lại thân phận cho mày, Trần Gia Minh!

Ông Tân sau khi dự xong đám cưới con gái, được nhân viên Trần Gia đưa về tận nhà. Ông vui mừng vì con gái ông lấy được người chồng tuổi trẻ tài cao, nhưng ông chợt nhận ra bà Phi Yến chính là người phụ nữ năm đó. Nếu sự thật bại lộ, liệu gia đình bên đó có tha thứ cho ông? Và có còn yêu thương con gái ông như bây giờ? Phải chăng số phận truôi người con người? Phương Nghi đang thay ông trả món nợ năm cũ cho Trần Gia. Càng nghĩ, lòng càng rối bời, ông gục mặt trong đôi bàn tay mình khóc rung rức. "Nghi ơi, ba hại con rồi, Nghi ơi! Ba làm sao cứu con đây khi nghiệp ba tạo ra quá nặng. Ba phải già cầm trong ngần ấy năm, để giữ lấy mạng quên này, cũng là giữ mạng cho con tránh sự ác độc của mẹ ghê con chồng. Những tưởng mọi thứ đã phơi pha, nào ngờ con lại làm con dâu nhà đó. Quả báo! Đúng là quả báo! Báo hết lên người tôi đi. Vợ tôi đã trả giá rồi, còn chưa đủ hay sao? Làm ơn tha dùm con tôi!" Ông Tân cứ khóc, gào thét rồi làm nhảm thật thê lương. Không còn bà Phấn ở nhà, ông mới mở miệng nói chuyện. Mỗi ngày, ông đều mở kết sắt sau bức tranh, lấy ra cái máy cat-set nhỏ, nắm chặt ôm vô lồng rồi khóc. Khóc xong lại thất thần nhìn mông lung bên ngoài lang cang. Cứ thế, một tuần trôi qua, ăn uống rất ít, ông bị kiệt sức và ngất xỉu. Vũ Năm sợ quá liền nhanh chóng báo cho Nghi.

Nghi đang nằm ngủ, tiếng điện thoại làm Nghi giật thót, lồm cồm mở điện thoại, nghe vũ Năm báo, Nghi tỉnh hẳn cả ngủ. Lật đặt dậy thay đồ, chạy xe như bay qua quận tám. Cũng may Nghi vừa về Thành phố, nếu không chẳng biết làm sao, nếu giờ cô ở Hải Phòng. Nghi vừa chạy xe ra khỏi Sunrise, xe Minh cũng vừa về tới. Do Nghi đang vội, nên cũng chẳng chú ý người ngồi trong xe Maybach kia là Minh. Minh thấy Nghi vội vàng chạy đi trong đêm khuya, linh tính chuyện chẳng lành nên cũng quay đầu xe chạy theo sau. Nghi chạy tới khu biệt thự Bông Sao, vũ Năm đang đứng chờ ở cửa. Nhanh chóng dựng xe, Nghi chạy ào lên lầu, ra lang cang xem ba, thấy ba đang ngồi trên xe lăn, đầu quẹo sang một bên im lìm. Nghi hốt hoảng lay ba mình "ba ơi, ba sao vậy ba ơi! Ba tỉnh dậy đi, con Nghi nè, con về thăm ba nè ba ơi". Nước mắt ràn rụa, Nghi cứ lay ba theo bản năng. Máy cat-set nhỏ rơi xuống đất. Nghi nhặt lên nghi hoặc "sao ba lại ôm cái máy này, mắt ba còn đọng nước mắt?" Nghi nhìn vũ Năm

- Từ hôm đám cưới con về, ngày nào ông chủ cũng ôm cái máy làm nhảm gào khóc điều gì đó, đến khi mệt ngủ thiếp đi. Hôm nay cũng vậy, nhưng vũ kêu hoài ông không tỉnh, sợ quá vũ đành kêu con.

Nghi đang nghĩ ngợi, nhưng nhìn tới ba, Nghi đứng lên tính lấy điện thoại gọi cấp cứu. Chợt có một bóng người từ trong phòng xông ra ban công, ngồi thụp xuống, cổng ông Tân lên lưng đi thẳng xuống cầu thang. Nghi cứ ngây ngốc nhìn theo bóng dáng quen thuộc ấy cứ ngỡ như đang mơ. Lúc vũ Năm lay Nghi, Nghi mới hoàn hồn chạy đuổi theo ra xe. Minh đặt ông Tân ở băng ghế sau, rồi leo lên ghế lái ngồi đợi. Nghi chạy xuống tới nơi cũng hiểu ý, không nói không rằng leo lên ghế sau xe đỡ ba mình. Minh lái xe thẳng tới bệnh viện FV.

Ông Tân do quá suy kiệt nên tạm thời ngất xỉu, sau khi truyền nước biển, nằm nghỉ ngơi thì không còn gì đáng lo ngại. Nghe bác sĩ thông báo, Nghi cũng nhẹ cả người. Nghi nhìn sang người đàn ông đang đứng tựa lưng vào tường, một chân chống ngược ra sau đập vào tường, hai tay đút túi quần, mắt nhắm nghiền. Thân ảnh đó, tư thế, bộ dáng đó gần lắm mà Nghi vẫn cảm thấy quá xa. Nghi chậm chậm tiến lại, Minh mở mắt, quay qua mỉm cười với Nghi. Hai người cùng đi dạo trong khuôn viên bệnh viện, im lặng và chẳng biết nói gì với nhau. Đi một hồi tới căn tin. Minh gọi 2 ly cà phê sữa nóng, vì trời về đêm khá lạnh, mua thêm 2 cục pin. Nghi thấy Minh mua pin, nhìn Minh thắc mắc. Minh cười, xoa xoa đầu Nghi như đứa trẻ:

- Chẳng lẽ, em không muốn biết vì sao ba khóc?

Lúc này, Nghi mới nhớ tới cái máy cat-set nhỏ, gạt gù. Hai người tìm băng ghế đá ngồi, lắp pin vô máy và bật lên nghe. Thì ra đây là máy ghi âm đời xưa, và đoạn băng ghi âm được mở lên, đồng thời mở lại tội ác trong quá khứ, chia khóa mà Minh vẫn đang tìm kiếm. Từ đây bắt đầu đoạn tình thù giữa Minh và Nghi.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 26: Tình yêu và thù hận

Minh nghe xong đoạn băng ghi âm, tay nắm thành quyền, mặt chuyển đỏ rồi sang trắng. Minh ngửa cổ, nhắm mắt, cố kiềm lại cơn giận đang bốc hỏa. Còn Nghi, cứ lắc đầu liên tục, mắt đã ngấn nước, miệng cứ liên tục làm bầm "không thể nào, ba không phải người như vậy, không thể nào..." tự làm bầm một lúc, Nghi gục mặt vào hai lòng bàn tay mình khóc nức n: - Mẹ Phi Yến quá tốt, sao ba lại nhẫn tâm hại mẹ? Còn Gia Khiêm có tội gì? Ba đánh tâm giết anh ấy? Không phải, là tại con. Lúc đó ba cần tiền để phẫu thuật gan cho con, đúng rồi. Là tại con, con đẩy ba vào vùng bùn không lối thoát, tại con. - Nghi tự nói, tự vỗ vào ngực mình, nước mắt thì nhau rơi xuống. Chợt nhớ Gia Khiêm vẫn đang tịnh dưỡng trong bệnh viện FV, không nói không rằng, Nghi đứng phắt dậy, chạy như bay vào sảnh hành lang, qua khu điều dưỡng. Minh đang đứng nhìn mông lung rít thuốc để tịnh tâm, thấy Nghi chạy, cũng vội dụi thuốc chạy theo.

Đứng bên ngoài, nhìn Khiêm đang ngủ qua ô kính cửa sổ, Nghi cứ ngây ngốc đứng đó, không biết cô đang nghĩ gì. Từ hốc mắt đã khô tiếp tục chảy ra giọt lệ mặn đắng, Nghi nhón miệng cười chua xót:

- Mẹ anh thánh thiện quá, anh còn là ân nhân của em, vậy mà ba em lại....em làm sao xứng làm con dâu Trần Gia, làm cách nào đối diện với anh. Trước đây không xứng, giờ càng không xứng. Nếu anh biết, ba em đã từng hại mẹ anh và giết anh, anh có tha thứ cho ông ấy không? Em làm gì, làm gì để bù đắp tội lỗi trong quá khứ?

Nghi ngồi thụp xuống, tựa vào tường dưới khung cửa sổ, mắt đọng nước nhưng vô hồn. Minh bước lại, choàng áo khoác lên vai Nghi, trong tình thế này, Minh cũng đang rối lăm, anh chưa biết xử lý "kẻ thù" mà anh đang tìm kiếm thế nào. Chợt Nghi chụp lấy cánh tay Minh, tựa đầu vào. Từng giọt lệ cứ thay phiên nhau tuôn ra, nhưng Nghi không nói gì nữa, chỉ biết cắn chặt môi gặm nhấm nỗi đau, khóc rung rức. Minh ngồi xôm ồm Nghi, trong đôi mắt sắc lạnh hằn lên tia đau đớn. Minh lại nhắm mắt, định thần. Người con gái này vô tội, anh phải làm gì để giảm nỗi đau cho em? Vì anh không thể tha thứ cho kẻ đã hủy hoại trong sạch của mẹ anh, giết anh hai và gián tiếp giết anh được.

- Minh! Hãy đưa em đi, em sẽ theo anh đi bất cứ đâu.

- Tại sao?

- Em mệt mỏi quá. Em chỉ muốn đi đâu đó thật xa...với người em thương.

Nghi ngược đôi mắt long lanh nhìn Minh, tha thiết như lần ở Ma Rừng, nhưng lần này không đậm Lửa Tình, mà mờ dại vô hồn.

- Được!

Hai người lên chiếc Maybach, chạy thẳng ra cao tốc đi Phước Hải. Ra đến Phước Hải chỉ hơn ba giờ sáng, trời vẫn tối đen, nhưng trăng hôm nay sáng lấm, đủ soi rọi cả một vùng rộng lớn. Nghi xuống xe, ngồi ngây ngốc trước biển, mặc cho sương đêm ướt lạnh đôi vai. Chợt điện thoại reo:

- Alo!

- Con gái à! Ba đây.

- Ba! Ba tỉnh rồi sao? Ba nói chuyện được sao ba?

- ù! Ba! Ba xin lỗi con.

Ông Tân nói được tới đó, rồi nghẹn lại. Ông không thể thay đổi được quá khứ, ông tự dằn vặt mình rất nhiều, nhưng sự thật là sự thật, mỉm cười trên nỗi đau của người khác sẽ không tìm thấy hạnh phúc cho bản thân. Phải, ông đang thăm câu nói đó, thăm vào tận tim.

- Ba! Ba nói cho con biết, tất cả đều không phải thật. Ba nói đi ba.

- Nghi à! Con đã nghe cuốn băng ghi âm rồi, là thật. Ba của con là tên cầm thú, vì tiền sẵn sàng bán rẻ lương tâm. Con...con đừng nhận ba nữa. Con xứng đáng có được hạnh phúc. Sáng mai, ba sẽ tới Trần Gia thú tội, họ xử lý ba sao cũng được. Nhưng con, con vô tội, con hiểu không? Đừng tự trách bản thân mình, con đâu thể tự chọn cha mẹ cho mình. Tha thứ cho ba, và tha thứ cho chính mình, con nhé!

Nghi một tay tự bịt miệng mình, cổ dần tiếng khóc. Tới giờ phút này, ba vẫn nghĩ cho con, ba yêu thương con, lo cho gia đình như vậy, sao ba nỡ đan tâm phá hoại gia đình khác. Con lấy tư cách gì trách ba đây, tim con như vỡ vụn. Con thương ba nhiều, sao ba lại muốn con từ bỏ con hạnh phúc ư. Có con cái nào vui vẻ trên sự đau khổ của cha mẹ chứ.

- Ba! Ba có thể nói cho con biết vì sao ba cưỡng bức mẹ Phi Yến, ba giết Gia Khiêm?

- Ba! Ba không có...hai mươi tám năm trước. Ông Gia Huy lợi dụng di Sản, ép ba bắt cóc, cưỡng bức và giết mẹ chồng con. Từ ngày mẹ con bỏ đi, ba cũng bỏ mặc công ty mà lao vào say xin, nên công ty ngày càng khánh kiệt, nợ nần. Di Sản bắt mỗi cho ba với Gia Huy, chỉ cần làm xong là ba sẽ có số tiền vực dậy công ty. Với gia thế của ba lúc đó, cộng thêm nếu công ty đứng lên được, thì bí mật kia vĩnh viễn chôn vùi. Ba sẽ không thể lật lọng hay vùi thêm tiền từ Gia Huy, vì danh dự của Gia Đình mình. Ông ta thuê giang hồ không an toàn bằng thuê một người có lý lịch sạch. Khi ba bắt cóc mẹ chồng con, lương tâm một con người không cho phép ba làm điều ác, nên ba nhờ người trông chừng bà ấy, liên hệ đưa bà đi tị nạn sang Mỹ. Ai ngờ, người ba nhờ lại có dã tâm, nhìn Phi Yến quá đẹp nên nổi thú tính, chúng còn quay lại để tống tiền Trần Gia. Mẹ chồng con chồng cự quyết liệt nên bị thương rất nặng. Cũng may bà được ai đó cứu thoát, khi ba tới nơi thì bà đã được đưa đi bệnh viện rồi. Tuy không hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ba cũng thờ phào nhẹ nhõm. Những tưởng mọi chuyện xong xuôi, nhưng mười sáu năm sau ngày đen tối đó. Gia Huy lại đến tìm ba, lần này, hẳn muốn ba giết Gia Khiêm. Do lo sợ hấn ác tâm không bỏ, nên ba đã ghi âm lại cuộc gặp với hắn, để phòng hắn giết nhà ta diệt khẩu. Ba chết không sao, nhưng con vô tội Nghi à, con phải sống. Có một chuyện ba khẳng định với con, chuyện ám sát Gia Khiêm, không phải ba làm. Nhưng ba biết mà không báo với Trần Gia, để Gia Khiêm bị ám sát là tội nghiệp của ba. Tất cả mọi tội lỗi là của ba, là tại ba, tại ba tất cả. Ông Tân òa khóc trong điện thoại, mọi dồn nén day dứt vì tội ác trong quá khứ vỡ òa. Nghi bên đây cũng khóc, nhưng cô biết làm gì để cứu ba đây. Sự bất lực khi chứng kiến người mình thương yêu đau khổ, nó đau đến bức bối nghẹt thở. Minh đang đứng tựa vào thân xe Maybach, cũng đang cầm điện thoại nghe. Toàn bộ cuộc nói chuyện giữa ông Tân và Nghi, Minh đều nghe không sót một chữ. Minh cắt điện thoại vào lại túi quần, lững thững đi lại ngồi xuống bên cạnh Nghi. Choàng lại cho Nghi áo khoác, mặt Minh lạnh tanh ngó ra vùng biển đen trước mặt. Nghi cúp máy xong, cũng nín khóc, im lặng tựa đầu vào vai Minh, nhắm mắt an tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Hào Môn dậy sóng

Chợp mắt chút cũng hơn 4g sáng. Nghi tỉnh giấc thấy mình đang ngủ trong xe, Minh đang đứng tựa vào đầu xe hút thuốc. Lúc này, Nghi mới đủ bình tĩnh quan sát người ấy, vẫn nhân ảnh đó, gần đây mà sao xa cách quá. Từ sau đêm ở Ma Rừng, Nghi chưa đối diện với người ta, giờ ở cạnh nhau chẳng biết nói gì. Nói sao đây khi Nghi đã phụ anh rồi. Anh vẫn thế, âm thầm bên em, che chở cho em, vậy mà em...Bất giác, giọt nước ấm nóng lại trào ra khóe mắt. Nghi đưa tay lau mặt, mở cửa xuống xe. Đi lại kế bên Minh, Nghi ngược nhìn Minh, cô ghi thật sâu hình bóng ấy, vì có lẽ đêm nay là đêm cuối cùng ở bên nhau. Minh dụi thuốc, nhìn Nghi nhón miệng cười, tay gạt sợi tóc bay lóa xóa trên mặt Nghi.

- Em thức rồi à? Mệt lắm không?

Nghi lắc đầu, ánh mắt vẫn dán lên mặt Minh, thật tha thiết.

- Sao thế? Mặt anh dính gì à?

Nghi lại lắc đầu, vòng tay ôm eo Minh.

- Sao anh không tìm em? Tưởng anh quên em rồi.

- Ngốc! Anh phải sửa xe, rồi còn phải trình bày với công ty, công an vụ tai nạn nữa. Khi nào tìm anh còn đập, khi đó anh sẽ không quên em.

Nghi nghe tiếng tim đập trầm ổn của Minh, cảm thấy thật bình yên. Nghi ước sao thời gian ngừng lại, để cho Nghi mãi bình yên bên người cô yêu.

- Minh à! Nếu em không còn trong trắng, anh có chấp nhận em không?

Ánh mắt Minh ngưng trọng, nhưng rất nhanh chóng xua đi. Tay Minh vuốt mái tóc suông mượt đang tung bay của Nghi, anh phì cười.

- Nếu anh cũng không còn trong trắng, em có chấp nhận anh không?

Nghi nghe thế cũng phì cười.

- Người ta hỏi thật mà.

- Thì anh cũng hỏi thật.

- Anh!!!!

Nghi đẩy Minh ra, giật dỗi.

- Nghi à, anh không giữ được mình, thì anh cũng không thể ép người yêu anh được. Quan trọng là khi "yêu" anh, em đừng nghĩ tới người khác. Những gì có thể làm giả được thì không có giá trị. Khi em chỉ có thể nhìn một thứ em từng sở hữu ở đằng xa, trong sự nâng niu của người khác. Theo em, vật ấy có giá trị hay không?

Nghi lại ngược nhìn Minh, nhìn thật sâu vào đôi mắt đen màu lãnh đạm, cố hiểu xem Minh có nghĩ như những gì Minh nói không? Nhưng trong đó chỉ lấp đầy hình ảnh chính Nghi mà thôi.

- Vậy, anh có thể chờ em một năm

không?

- Anh đã chờ em mười hai năm, tại sao phải lãng phí thêm một năm nữa?

- Trước khi trả lời câu hỏi của anh? Anh có thể cho em biết, đêm ở Ma Rừng, anh đã ở đâu? Trong lúc em...em... - Nghi cố dẫn xúc động, không nói tiếp nữa.

- Sau khi đưa em về ngôi nhà màu tím, anh đi dạo bị tập kích nên bất tỉnh. Trời sáng anh mới tỉnh, vô nhà thấy em vẫn ngủ nên anh thay đồ lên báo với chú Liêm có người đánh lên anh. Rồi đột nhiên thì em chạy tới ôm anh, sau đó em biết rồi. Đêm đó, em... Em thế nào?

- Em...đã lấy chồng. Chồng em là tổng giám đốc Trần Gia. Nhưng chúng em chỉ là hợp đồng một năm. Nếu anh chờ được....thì...

- Em có chồng? Hợp đồng?

- Hợp đồng hôn nhân có thời hạn.

- Tại sao?

- Vì em cần thế lực và tiền.

- Em không cần anh?

Câu hỏi như mũi dao đâm thẳng vào tim Nghi, cô ước cô không cần anh, thì cô đã không đau đến nghẹt thở.

- Anh thấy có ai sống không cần trái tim không?

Nghi nắm tay Minh đặt lên tim mình, trái tim đang rỉ máu vì câu hỏi có tính sát thương kia

- Bây giờ, dù muộn màng nhưng thật lòng em nói "em yêu anh! Hơn những gì em có, hơn những gì em biết, hơn những người em biết"

Nghi lại gục vào vai Minh nhắm mắt cho nước mắt lăn dài.

- Được! Anh chờ....chờ chúng ta!

Trời sáng hẳn, Minh chờ Nghi về lại thành phố, trên đường về, bà Phi Yến điện thoại cho Phương Nghi.

- Nghi à! Con dậy chưa?

- Dạ, con dậy rồi mẹ.

- Ừ. Con ăn sáng xong ghé qua công ty chút nhé!

- Dạ, con biết hôm nay phải đi làm. Tại con nào cá vàng quá, cảm ơn mẹ nhắc con.

- Không! Chỉ là hợp mặt gia đình thôi. Mẹ muốn giới thiệu con với họ hàng. Con dâu của mẹ muốn làm thì làm, không cứ nghi cho khỏe, ai dám bắt con đi làm là tội lớn lắm.

- Mẹ chiều quá con hư đó.

- Hư thì mẹ dạy, chuyện nhỏ í mà. Thôi, con tranh thủ ăn rồi tới Trần Gia, để người lớn chờ không nên, con à.

- Dạ!

Nghi cúp máy, lòng nặng trĩu. Nghi không biết đối diện sao với mẹ chồng, mẹ quá tốt với Nghi, càng không dám trò chuyện cùng Gia Khiêm. Cái duy nhất cô có bây giờ, đề Nghi còn biết mình còn có mục đích sống tốt là người đàn ông bên cạnh. Nghi quay qua nhìn Gia Minh mỉm cười. Phải! Dù thế giới có tàn khốc cỡ nào, chỉ cần có anh, nơi đó sẽ bình yên.

Họ về tới Sunrise city, Minh cũng lên lầu, trải qua chuyện đêm qua, thật sự Minh khá căng thẳng và mệt mỏi. Thang máy mở cửa, Minh bước chầm chậm ra, tới cửa nhà của mình ấn mã sở mở cửa. Minh cố tình đọc mã số to cho Nghi nghe.

- 8210 (đêm ở Ma Rừng)

Nghi trở mắt ngạc nhiên, nhìn theo động tác của Minh. Minh mở cửa quay lại nhìn Nghi, nháy mắt tình nghích.

- That not last dance! Do you want more?

Nghi chợt đỏ mặt, hứ Minh rồi chạy mở cửa nhà mình. Minh nhìn bộ dáng mắc cỡ của Nghi chỉ biết lắc đầu, cười trừ. Phụ nữ cũng hơn ba mươi rồi, nểm vị " yêu" rồi sao da mặt mỏng quá vậy, cô gái!

Nghi sửa soạn tới Trần Gia cũng 10g. Tuy làm việc ở đây cũng một thời gian, nhưng lần này tới với tư cách con dâu nên Nghi khá căng thẳng. Bước vô công ty, mọi người vẫn như thường, ai nấy làm việc của mình. Ngoài Lực ra, không ai biết Nghi là vợ của tổng giám đốc. Bấm thang máy lên tầng 40. Thang máy vừa mở cửa, bà Phi Yến đón Nghi bằng nụ cười thật tươi. Nghi cũng cười " chào mẹ".

Bà nắm tay Nghi dắt vô phòng họp. Trong phòng chỉ có vài người, ông Gia Bảo, Gia Huy, con trai của Gia Huy và một vài trưởng bối trong dòng tộc, nhưng không có Gia Khiêm. Nghi nhìn qua một lượt, tìm kiếm nụ cười cứu tinh quen thuộc nhưng không thấy, Nghi càng căng thẳng hơn. Có lẽ Gia Khiêm còn một nền chưa xuất viện.

Gia Huy vừa thấy Nghi bước vô đã cười khẩy. Chờ hai người an tọa, ông ta chầm chậm nói:

- Hôm nay, chúng ta họp gia tộc để giới thiệu dâu mới, và xem cô con dâu mà anh chị hai đã nhọc công cưới về tính nết ra sao? Mời cả nhà xem đoạn clip sau. Ông ta gõ vô laptop trên bàn. Màn hình máy chiếu 150 inches lập tức xuất hiện hình ảnh hai người đang nhảy, song ca bài " just one last dance". Phải, đó là ngày ở Ma Rừng, Nghi đã nhờ anh bartender ghi lại hình ảnh mình và Minh, rồi bao chuyện xảy ra, Nghi quên bén mất. Giờ ông ta chiếu cho cả họ xem, cố ý bôi nhọ mình đây. Phải làm sao đây, làm sao giải thích với sự thật này????

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Nhìn lên màn hình máy chiếu, Nghi căng thẳng cực độ, mồ hôi bắt đầu rịn ra, dù máy điều hòa chạy 16 độ. Bà Yến nhìn thoáng qua cũng biết đó là Minh, mặt bà giãn đến tái xanh. Gia Huy như âm hồn bất tán, cứ theo ám gia đình bà. Chuyện năm xưa, bà muốn đi hòa vi quý, vậy mà hần còn cố kiếm chuyện với Gia Khiêm, cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Riêng ông Gia Bảo cũng chỉ biết trở mặt nhìn người trong clip, đó là Gia Minh, nhưng lúc này có thích hợp nêu nó ra không? Nếu nó ra mặt, phạm tội loạn luân, còn bằng không thì con bé mang tội lăng loạn, đàng nào cũng chết. Gia Huy, mày không những ác còn hiểm. Mỗi người theo một suy nghĩ riêng, chưa biết xử trí sao thì cửa phòng đột nhiên bật mở. Theo sau là thân hình to cao của một thanh niên vận nguyên bộ tây đen, thân tỏa ra hàn khí với cái nhìn rét lạnh. Hai tay đút túi quần, chầm chậm nện trên nền gạch tiếng bước đi "cộp!cộp!" đầy lực, làm không khí đang căng thẳng nãy giờ, càng nóng hơn. Anh đi thẳng tới chỗ Gia Huy ngồi, hay tay chống xuống bàn bên cạnh máy laptop, nhìn màn hình rồi cười khẩy:

- Từ khi nào, chuyện của Gia Khiêm tôi cần sự quản thúc của chú vậy? Chú ba!

- Khiêm à! Tuy con sống ở Mỹ, nhưng đã về Việt Nam thì nhập gia tùy tục chứ, nói chuyện với người lớn ai lại đeo khẩu trang? Nếu không phải con ngang nhiên vào mà không ai ngăn cản, chú còn tưởng con là thằng đầu đường xó chợ vô xin tiền nữa. Nhắc tới mới nói, con gọi ta là chú ba, thì cũng nên cư xử theo đúng đạo làm cháu chứ, cháu ngoan!

Người thanh niên nhích mép cười, vẫn không mở khẩu trang, quét mắt nhìn một lượt xung quanh.

- Tôi gọi chú ba vì nể chữ Trần trong chứng minh thư và hộ khẩu của chú. Ngoài ra, chú cho tôi lý do để tôi phải nghe lời chú đi. Hừm! Nếu xét về gia phả họ Trần, thì ông nội chỉ có một con trai duy nhất là ba tôi Trần Gia Bảo. Con ngoài giá thú, dù có là con ruột đi nữa thì vẫn không có tên trong gia phả, ai công nhận thuộc dòng dõi Trần Gia tôi. Người ngoài, được ngồi đây đã là một đặc ân rồi, nên biết điều đi chú ba à.

- Mày!!!! Dù mày không coi tao là chú, nhưng về luật pháp, ông nội mày nhận tao thì tao chính là con cháu Trần Gia. Tao không thể im lặng để mày cưới hạng gái không sạch sẽ ấy về bôi bẩn dòng họ này.

Tiếng vỗ tay từ người thanh niên vang lên " bốp! Bốp! Bốp" chậm rãi đầy lực làm không khí thêm đông đặc. Anh đi lại laptop, ấn nút "paused". Màn hình dừng lại hình ảnh của Minh trong clip, được người thanh niên phóng to cận mặt.

- Mọi người nhìn kĩ, người trong clip là ai?

Lúc này, cả phòng nhìn lên màn hình, trầm trồ bán tính bán nghi. Bắt đầu có tiếng bàn tán xì xầm " hình như Gia Khiêm, hình như không phải, Gia Khiêm ốm gầy lắm, chiều cao tương đương, nhưng người trong clip nhìn khỏe khoắn hơn. Vậy rốt cuộc có phải Gia Khiêm không? Cậu ta sống bên Mỹ từ nhỏ, chúng ta chỉ biết qua hình chụp, toàn chụp từ xa. Nhưng so với hôm đám cưới được thấy mặt thì hình như là cùng một người. Gia Huy lúc này mới nhìn kĩ người thanh niên trong clip, ông cũng ngạc nhiên không lẽ mình sơ xuất đến vậy. Đến Gia Khiêm cũng không nhận ra. Cũng đúng, mình có gặp mặt nó trực tiếp bao giờ đâu, trừ hôm đám cưới. Clip quay bằng điện thoại, không có đèn flash nên mình cũng chẳng chú ý mặt thẳng con trai trong clip. Nếu thật sự là nó, chỉ rước nhục vô người. Nhưng, tại sao hôm nay nó đeo khẩu trang, phải chăng chỉ là hình dáng giống, nó sợ mọi người nhận ra nên cố tình đeo khẩu trang, ý muốn nhận làm người trong clip giải cứu vô nó. Được, mày muốn đóng, nhưng tao sẽ hạ màn kịch này, nhai con!

- Cháu yêu! Ý cháu người trong clip là cháu sao? Theo như chú biết, cháu về Việt Nam trước ngày cưới một tuần. Còn ngày quay clip trước đám cưới một tháng. Khiêm à! Con không nên mù quáng với hạng gái ăn sương này. Đi đồ vô cho thẳng khác, đẹp mặt lắm sao con?!!!! Hahaha!

Gia Huy cười lớn đắc ý. Người thanh niên đeo khẩu trang nhìn Lực, Lực hiểu ý gật đầu mở cửa, ra ngoài mời vị khách đặc biệt: Trịnh Tổng! Theo sau nữa là Lâm, tên phurọt thủ đã ném đá làm Minh bị thương lao xe xuống hồ. Khi hai người vào phòng, lão Trịnh vừa thấy Gia Huy, đã tới tay bắt mặt mừng.

- Huy! Lâu quá không gặp bạn già, sao trông ông căng quá vậy?

Gia Huy cũng gương cười, bắt tay xã giao

- Con giò nào thổi rỗng đến nhà tôm? Trịnh tổng, hôm nay không thích hợp bàn chuyện làm ăn đâu.

- Oh! Tôi đến theo lời mời tổng giám đốc, đâu phải bàn chuyện làm ăn. Nghe nói có tiệc vui mà.

Lúc này, người thanh niên đeo khẩu trang lên tiếng:

- Trịnh tổng, ông làm ăn với Gia Khiêm tôi nhiều vụ, phiền ông nhìn xem người trên màn hình kia là ai?

Lúc này, lão Trịnh nheo mắt nhìn lên màn hình, rồi bật cười "hahaha" thật sáng khoái đúng với phong cách của lão.

- Gia Khiêm, cậu thử đo mắt lão già này à! Tuy tôi già, nhưng không cận đến nỗi không nhìn ra vợ chồng cậu, mặt cậu to tới 150 inches đấy. Hahaha

Gia Huy tái mặt tức tối:

- Trịnh tổng! Ông nhìn rõ chưa? Không cần nể mặt Gia Khiêm! Ông nói thật, Trần Gia tôi vẫn làm ăn với ông, không cần Gia Khiêm

- Ấy, ấy! Sao ông nói thế! Trịnh Khâm tôi lẫn lộn thương trường còn nhiều hơn lẫn giường đấy, ai có thể uy hiếp ép buộc tôi, hừ! Tôi gặp Gia Khiêm toàn trong bar hạng vip, ánh sáng không đủ nên quen rồi. Bởi vậy dù hình ảnh kia mờ và thiếu sáng, nhưng tôi nhìn là nhận ra ngay. Hahahah!

- Vậy ông có khẳng định, ông đang nói chuyện với Gia Khiêm không?

- Sao không nhỉ? Này, tôi nói này ông Huy! Người có thể giống người, nhưng khác tiếng nói. Giống giọng nói thì cũng khó giống hình dáng, phong cách nói chuyện, và phong thái riêng của mỗi người. Ông thấy có ai giống nhau tất tần tật những thứ tôi kể chưa? Ngay cả sinh đôi cũng chỉ giống hình dáng, chứ tính cách, phong thái vẫn khác nhau đấy.

- Gia Khiêm! Để chứng thực đây là người trong clip, có phải đây nên tháo khẩu trang để cả họ cùng nhìn không? Việc đơn giản đây không làm, mà làm phiền Trịnh tổng để bảo vệ cái khẩu trang à?

Cả phòng như nín thở cùng nhìn về người thanh niên bí ẩn kia. Tuy là dòng họ bà con, nhưng họ thật sự vẫn chưa thấy tận mắt mặt thật của Gia Khiêm. Ông Gia Bảo, bà Phi Yến cũng đỏ mặt hồi hộp, họ biết nếu lột khẩu trang, thì tình thế của hai đứa con trai yêu của họ khó có thể thay đổi. Riêng Phương Nghi! Này giờ, cô cứ quan sát người kia, tuy cách lớp khẩu trang, nhưng hình ảnh ấy thân quen ấy, đôi mắt đó, giọng nói kia làm sao Nghi lảm. Cũng có lúc Nghi nhăm giũa Khiêm và Minh, nhưng sau khi nhìn tận mặt Gia Khiêm, thì Nghi đã không bị lảm lảm nào nữa. Tuy họ rất giống nhau, giọng nói cũng thế nhưng phong thái và tính cách khác hoàn toàn. Trịnh tổng nói đúng, họ là hai người khác nhau. Gia Khiêm gầy yếu, xanh xao nhưng luôn yêu đời tươi vui, giọng nói nhỏ nhưng không yếu, rất dịu dàng xoa lòng người nghe. Còn Minh cao ráo mạnh mẽ, mặt lạnh không cảm xúc, khó đoán. Giọng nói trầm ổn hữu lực, trấn áp người nghe. Nếu sau lớp khẩu trang kia là người Nghi nghĩ, vậy chồng Nghi là ai? "tôi đang đóng phim gì thế này?"

Lúc này, Lực dẫn Lâm lên đứng cạnh người thanh niên đeo khẩu trang. Lâm hiểu ý, gạt đầu.

- Tôi xin tự giới thiệu, tôi tên Lâm, cận vệ của ông Lê Sơn, tổng giám đốc công ty Protect. Tôi xác nhận đây là Gia Khiêm, tôi theo ông Lê Sơn đã lâu, từng gặp qua Gia Khiêm ở Mỹ. Ngày đó ở Đà Lạt, chính tôi đã theo dõi và làm bị thương Gia Khiêm, khiến xe lao xuống hồ. Tuy vậy, nhưng Trần tổng đã tha cho tôi về với vợ con, nên tôi rất biết ơn. Tôi xác nhận, người tôi gặp ở Đà Lạt và người trong clip này là một. Công ty Protect giao hảo rất tốt với Trần Gia ở Mỹ, nên chắc không làm được. Sao ông không hỏi trực tiếp ba mẹ của Trần Tổng, chắc chắc họ sẽ không bao giờ lảm con mình.

Lúc này, bà Phi Yến nở nụ cười mai mĩ, nhìn Gia Huy, rồi quét một lượt bỏ lão trong phòng

- Tôi sống gần hết cuộc đời, tôi mới thấy một người xa lạ, muốn một người mẹ chứng minh đứa con mình mang nặng đẻ đau không phải con ruột của mình. Quá ngược đời... Chủ ba, chủ nghĩ tôi không biết con của mình bằng chú sao? Ngay cả Gia Bảo còn không kêu tôi chứng minh, chú đủ tư cách?

Gia Huy thêm tức tối, nhưng không phản bác được. Cty Protect, Trịnh Tổng, ngay cả Phi Yến mẹ ruột cũng xác nhận thì không thể lảm được. Nhưng rõ ràng, cục xuất nhập cảnh báo Gia Khiêm về nước một tuần trước đám cưới mà.

- Tôi có người quen trong sân bay, họ nói Gia Khiêm về nước chỉ 1 tuần trước đám cưới.

- Tổng Giám đốc Trần Gia Khiêm tôi xưa nay chưa ai quản lý được việc đi lại, ăn ở của tôi cả. Người quen của chú có chắc là tôi, mà không phải trùng tên họ. Tôi từng bị ám sát, nếu hành tung của tôi dễ dàng điều tra vậy, tôi có bao nhiêu cái mạng để sống đây. Mấy hôm nay tôi bệnh nằm nghỉ dưỡng ở FV, có hồ sơ lưu trữ. Tôi muốn bảo vệ mọi người nên đeo khẩu trang. Tôi bị viêm phổi nặng!!! Anh nhân mạnh rồi quay qua nhìn chú ba mình, đôi mắt đen trở nên thâm trầm đáng sợ, Gia Huy bắt gặp rừng mình. Lực cầm một xấp giấy nằm viện photo phát cho từng người.

- Nếu chỉ vì cái khẩu trang mà bất chấp sức khỏe của mọi người, tôi đây xin chiều

Anh đưa tay tính tháo khẩu trang thì Trịnh tổng ngăn lại.

- Ấy ấy! Tuy tôi khỏe, nhưng mấy con vi rút khỏe hơn, bệnh về hô hấp thì lây ghê lắm. Không cần làm thế đâu, Gia Khiêm.

- Phải! Phải! Không cần tháo, không phải Gia Khiêm sao vào được đây chứ.

Bô lão trong họ đồng loạt lên tiếng. Họ đều già rồi, muốn sống an ổn bên con cháu, chẳng ai muốn rước bệnh cả. Gia Huy tức tối nhưng vẫn sợ ánh nhìn khi nãy của tên đeo khẩu trang kia, nó muốn nhắc chuyện năm xưa mình hại nó, hù mình à. Hừ! Mấy không có chứng cứ, mà làm được gì tao? Trúng không bao giờ khôn hơn vịt.

- Không tháo cũng được. Trịnh tổng! Tôi nghe nói ông và cháu tôi có kí hợp đồng trị giá 50 tỷ. Ông kí vụ gì chỉ có 50 tỷ ít vậy?

- À, cái đó, cái đó.

Trịnh tổng nghiêng người, đưa tay xoa xoa đầu hói của mình, mắt liếc người thanh niên hời ý. Người thanh niên toàn thân đen tuyền nhìn bộ dáng của lão cũng phì cười, tiếp tục quay qua nhìn Gia Huy.

- Từ đầu tôi đã nói, ai cho chú cái quyền quản chuyện của tôi?????

Anh trừng mắt nhìn chú ba, lần đầu tiên, anh trừng mắt với một ông già để trấn áp. Dù sao cũng là chú cháu, sao cứ phải dồn tôi đến đường cùng, vậy đừng trách tôi vô tình vô nghĩa.

- Ngoài hợp đồng có đóng dấu công ty Trần Gia, mọi hợp đồng khác, chú đều không thể quản. Việc của tôi và bác Trịnh, không phải việc để người ngoài xía vào. Riêng về việc Trần

Gia cấu kết công ty Tân Lan mua bán khổng lồ làm thất thoát cả trăm tỉ, tôi chưa tính với chú, giờ chú đào xới đến việc riêng của tôi, muốn vạch áo cho người xem lưng?

- Cháu yêu! Cháu làm tổng giám đốc Trần Gia, tất nhiên mọi chữ kí của cháu đều liên quan đến công ty. Về việc kí kết với Tân Lan, hình như đó là công ty gia đình vợ cháu, nếu nói cấu kết, ai cấu kết đây. Với lại nói có sách mách có chứng. Đây là đất nước có luật pháp.

- Chú ba! Vậy chú đưa ra bản hợp đồng 50 tỉ làm bằng đi. Riêng về chú, khi tôi đưa ra bằng chứng chú cấu kết bên ngoài rút ruột Trần Gia, chú phải từ chức giám đốc, không được xài một đồng nào từ Trần Gia nữa.

- Mày!!!!

Hợp đồng 50 tỉ kia, trong lúc vui say, Huy nghe Tiếp(chủ quán bar nói ra) chứ ông có nhìn thấy đâu. Riêng về việc rút ruột, nếu nó có bằng chứng thật, chẳng lẽ mình phải trắng tay về tay trắng nhóc đó. Đứng là Trần Gia Khiêm, thâm sâu khó lường hơn ba nó. Mình quá coi thường nó rồi. Gia Huy đang đỏ mặt lạnh, ông Gia Bảo bây giờ mới lên tiếng:

- Thôi cho qua đi, hôm nay có khách bên ngoài, sao lại vạch áo cho người xem lưng. Huy à, chuyện rõ rồi, em cũng buông bỏ đi. Người nhà với nhau mà.

Gia Bảo mở cho Huy một lối thoát, dù sao cũng là anh em cùng cha khác mẹ. Em ông bị đồng tiền chi phối, nhưng qua lần này được cho bài học, ông không đành lòng đuổi cùng diệt tận.

- Được! Nếu chỉ là hiểu lầm, nể anh hai, tôi bỏ qua tội hỗn láo của cháu. Mọi chuyện kết thúc ở đây.

- Em nói vậy, chuyện kết thúc! Nhân tiện, tôi với cương vị chủ tịch hội đồng quản trị Trần Gia, kính mời cô chú bác anh chị trong dòng họ, cùng Trịnh tổng dùng bữa cơm thân mật. Cảm ơn mọi người có mặt góp vui lễ ra mắt con dâu tôi.

Trịnh tổng là người đầu tiên vỗ tay tán thành, hôm nay ông đã ghi điểm lấy lòng được Gia Khiêm, người nổi tiếng lạnh nhạt, sẽ có lợi hợp tác sau này.

Mọi người cùng kéo nhau ra nhà hàng, riêng Phương Nghi từ chối khéo với lý do bị mệt, bà Phi Yến cũng không ép con dâu, qua chuyện căng thẳng vừa rồi, ai không mệt thần kinh phải thép lắm. Người thanh niên đeo khẩu trang cũng không đi vì bệnh chưa khỏe, phải trở lại bệnh viện.

Khi mọi người đã đi khỏi, Nghi chạy theo sau người đàn ông đeo khẩu trang, anh ta đi khá nhanh như đang muốn trốn ai đó.

- Anh muốn trốn em sao, chồng?

- À, Anh phải trở lại bệnh viện.

Cách nói chuyện ngắn gọn, đầy đủ chỉ có một người mà thôi, mình không lầm, đúng là anh ấy rồi. Bất giác, lời nói như nghẹn lại trong cổ, nước mắt rịn ra không lý do, Nghi cảm thấy đau, hoang mang đến nghẹt thở.

- Chồng! Anh là ai?

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Mang thai

Người thanh niên đeo khẩu trang sững lại trong giây lát, rất nhanh lấy lại bình thường, mỉm cười nhưng không quay lưng lại:

- Anh là chồng em. Giờ em nên về nhà ngủ một giấc cho khỏe, anh thấy em mệt lắm rồi. Còn anh trở lại FV.

- Anh không đưa em về sao? Cũng tiện đường mà.

- Lực sẽ đưa em về, anh còn mệt nên không lái xe.

- Vậy anh có đi chung với em không???? Chồng....ggg!

- Anh!!! Em muốn đi chung xe sao?

- Đúng! Vợ chồng nên đi chung mới đúng.

- Được!

Họ cùng đi tới thang máy riêng, cả hai đều im lặng. Nghi nhìn người ấy, cảm giác thật gần gũi, nhưng cũng rất mờ mịt.

- Em không sợ bệnh, anh mở khẩu trang ra đi.

- Nhưng anh sợ em bệnh.

- Không lẽ vợ muốn thấy mặt chồng, khó đến vậy sao? Bệnh của anh đâu có lây. Chính em là người đưa anh vô bệnh viện, em đã nghe bác sĩ thông báo bệnh của anh.

- Phòng bệnh hơn chữa bệnh.

Nghi nghe nói vậy, tự nhiên cảm thấy bức mình, tính nhón lên gỡ khẩu trang đáng ghét kia ra. Cơ bản Nghi cao cũng 1m6, không phải lùn, nhưng so với người thanh niên này cũng chỉ tới vai anh ta, vì Nghi mang đôi giày búp bê xẹp lép. Nghi đang nhón chân, với tay thì cửa thang máy mở. Người thanh niên nhanh chóng bước ra, để lại mình Nghi đang với tay vào không trung. Nghi càng bức bối hơn, tên chồng đáng ghét, mai một năn nỉ tui nhìn mặt, tui cũng không thèm. Hừ!!

Nghi đi thẳng ra đường, định bụng bắt xe grab về, không thèm đi chung với tên chồng chánh chộc đó. Mờ mờ, ám ám, xì! Không thèm. Vừa mở cửa bước ra khỏi tòa nhà Trần Gia, đang đứng bên gốc cây, Nghi mở điện thoại đặt xe. Bất ngờ, từ đằng sau một người đàn bà trung niên, về mặt lưng áo lao tới. Bà ta cầm con dao dí vào lưng của Nghi, nói Nghi đi theo

lời bà ta. Người thanh niên lúc này đang nghe điện thoại, như cảm thấy có biến liền nhìn ra cửa, thấy người đàn bà lao tới sau Nghi, liền cúp điện thoại, chạy ngay ra vẫn không kịp ngăn bà ta.

- Phương Nghi!

Nghi nghe tiếng kêu, liếc mắt tỉnh quay lại, thì người phụ nữ liền nắm tóc giật ra sau, kè dao vào cổ. Tất cả nhân viên công ty thấy tổng giám đốc chạy vội ra, cũng nhìn theo, thấy màn vừa rồi ai cũng há hốc mồm lo sợ.

- Bà Phấn! Bà làm tổn thương vợ tôi, bà sẽ không được yên!

- Hahahaha!

Bà Phấn cười như điên dại, bà trừng mắt, nghiêng răng, mặt đáng ác.

- Chính vì để nó yên, nên giờ tao sống trốn chui trốn nhủi, nhục như loài chuột. Trần Gia Khiêm! Đường đường là tổng giám đốc Trần Gia, lại đi chèn ép một bà già, để lấy hạng gái ăn sương làm vợ. Đẹp mặt lắm. Tao tưởng mày cao cao tại thượng, không ngờ tầm thường như thằng chồng tao, bị mẹ con hồ li tình quyền rũ. Tầm thường đến không bình thường. Hahahaha!

Người thanh niên gương mặt từ đỏ chuyển trắng xanh, nói sao thì không ai biết thân phận của Phương Nghi, nay giữa bàn dân thiên hạ, bà ta hạ nhục Nghi như vậy, Nghi còn mặt mũi nào nữa. Vừa tránh được tên chủ ba, giờ tới bà đi ghê, liệu Nghi chịu nổi không? "Nghi à! Em cố chịu đựng, anh sẽ cứu em, đừng nghĩ gì cả, bỏ ngoài tai hết nha em. " Lực từ dưới tầng hầm đi lên, thấy vậy lặng lẽ vòng đằng sau hai người họ. Còn người thanh niên nhìn bà Phấn cười nhếch mép, chậm rãi nói nhằm phân tán sự chú ý của bà ta.

- Bà Phấn! Tôi sống ở Mỹ, với tôi, việc thấy người bị giết như cơm bữa. Nên nếu hôm nay, có bà già tâm trí không bình thường, bị xe đâm, hoặc tự sát cũng không lạ. Bà nghĩ thù lĩnh Huyền Long là hữu danh vô thực?

Phấn lúc này mới tái mặt, ban Huyền Long, bà đã nghe Gia Huy nhắc qua, một đảng phái có quan hệ thân thiết với chính phủ, ngay cả Gia Huy cũng phải e dè. Tên này là thù lĩnh Huyền Long thật sao? Bà quan sát người thanh niên vẫn đang đeo khẩu trang, vận bộ đồ tay đen, khẩu trang cũng đen, che gần hết mặt, nhưng không giấu nổi vẻ ác lạnh từ ánh mắt hần. Ngón tay hần đeo nhẫn đầu rồng với hai mắt rồng màu đen. Vậy hần là thù lĩnh Huyền Long thật. Biết làm sao đây, mình đừng phải ở kiến càng rồi, chứ đâu phải kiến lửa. Lúc bà Phấn đang bị phân tâm suy nghĩ, bất ngờ Lực từ phía sau nhào tới, dùng tay chém vào cánh tay đang cầm dao của bà Phấn, rồi nhanh chóng chụp bàn tay bà ta bẻ ngược ra sau. Người thanh niên nhanh như chớp lao tới, chỉ bằng một tay chụp cánh tay còn lại của bà Phấn đang nắm tóc Phương Nghi xoay vòng bẻ cả cánh tay khóa ra sau lưng, tay còn lại đỡ ôm trọn Phương Nghi vào ngực. Tức mình, anh đập thật mạnh vào lưng bà Phấn ngã nhào về phía trước. Một tay anh ôm Nghi, một tay nắm thành quyền, ánh mắt người thanh niên hần lên to máu giận dữ. Anh lo, thật sự nếu lưỡi dao kia đi sâu vào cổ em, chắc chắn xác bà ta sẽ không nguyên vẹn. Phấn đau quá hét lên như heo bị chọc tiết, té nằm sõng xoài dưới đất. anh lúc này hận đến nổi nếu có súng, thân thể bà Phấn như tổ ong rồi. Đang suy tính nên giết mẹ ta thế nào, chợt có bàn tay trắng nõn, lạnh ngắt đặt lên ngực người thanh niên, như xoa dịu cơn giận dữ đang bốc hỏa của anh. Anh cúi xuống bắt gặp gương mặt đang trắng bệch có lẽ vì sợ, cũng có thể vì mệt hoặc bị say nắng đang nhìn anh thật tha thiết, môi tái nhợt vẫn rưng rưng cười.

- Tha cho đi đi chồng! Đây là đất nước có pháp luật, ko phải ở Mỹ. Em không muốn anh bị vấy bẩn bởi máu của phường vô loại.

Một câu nói nhẹ nhàng nhưng thâm thúy, bà Phấn tức lắm nhưng không làm gì được. Bà bị cơn ranh đó chửi không ra người nhưng vẫn phải im. Xa xa, có một tên thanh niên đội nón bảo hiểm, đeo khẩu trang kín mít đang hướng tới chỗ này. Phấn nhìn thấy cứu tin mừng rồi, nhân lúc vị thù lĩnh Huyền Long đang âu yếm nhìn vợ, tên thanh niên kia chạy nhanh tới, bà Phấn lập tức đứng lên leo lên yên sau của hần vội đi. Từ tầng hầm chạy lên thêm mấy anh áo đen tính đuổi theo, nhưng người thanh niên đeo khẩu trang đã đưa bàn tay lên, ý bảo không cần đuổi (nghe lời vợ ghê hem). Mấy người này, Nghi cũng quá quen trong đám cưới và khi đi hưởng tuần trăng mật, họ cũng theo bảo vệ Nghi, nhưng từ đằng xa. Cô còn hợp tác với Khiêm trốn họ. Giờ gặp chuyện mới thấy sự bảo vệ của họ là hữu ích. Lúc đó, Nghi suy nghĩ giản đơn và trẻ con quá. Bất giác, Nghi thấy choáng váng, đứng không vững, ngã tựa vào ngực người đàn ông, "có lẽ mình say nắng chăng". Lấy tay xoa xoa thái dương, cổ lắc lắc đầu, nhưng hình ảnh trước mắt Nghi ngày càng nhòe đi, rồi trắng xóa. Người thanh niên nhìn thấy Nghi sắp ngất, hốt hoảng gọi tên cô:

- Nghi! Nghi! Em có sao không?

Đừng làm anh sợ. Anh sẽ tự tháo khẩu trang, Nghi à, nhìn anh đi, Nghi!

Nghi choáng váng, tai ong ong, nghe tiếng "chồng" nói cũng phì cười. Giận lắm nên cũng ráng ngược nhìn xem phải người thương không? Nhưng chỉ thấy một màn trắng xóa, Nghi xiêu thật sự, không hay biết gì nữa.

Tổng giám đốc vội vàng bỏ Nghi lên xe Lực chờ sẵn, chạy thẳng đến bệnh viện FV. Nghi được đưa lên giường đẩy thẳng vào phòng cấp cứu. Trên chiếc váy trắng của cô giờ đây đang dính một ít máu đỏ. Người thanh niên nhìn theo tới khi đội ngũ y bác sĩ khuất sau cánh cửa. Lúc này, anh mới tháo khẩu trang, ngồi bệt xuống ghế trước cửa phòng cấp cứu. Hai tay đan vào nhau, thất thần.

Khiêm từng đi tới, ngồi xuống bên cạnh, vỗ vỗ lưng em trai.

- Không phải lỗi của em, cô ấy sẽ không sao đâu.

- Anh hai, anh nhìn tay em này

Mình đưa cánh tay đã bông Nghi khi nãy, vẫn dính trên đó vết máu đang khô. Lúc này Khiêm nhìn thấy mới chấn động:

- Nghi bị thương à? Anh nghe Lực báo cô ấy chỉ bị hoảng sợ ngất xỉu thôi. Nghi bị thương ở đâu?

- Cô ấy không bị đâm trúng ở đâu hết. Em cũng không hiểu máu này ở đâu ra. Lúc Nghi nằm trên giường đấy, em thấy máu dính trên váy, mới nhìn lại thì thấy tay mình cũng dính. Nghi mãi không biết cô ấy bị thương ở đâu.

Mình cúi đầu, hai tay vò vào tóc, nghĩ gì đó. Rồi đứng bật dậy, nói với Lực:

- Cậu bắt bà ta lại cho tôi. Nếu Nghi có chuyện, tôi muốn bà ta chôn theo.

Mình nghiêng răng nói, hai tay nắm thành quyền, mặt đáng lại chứng tỏ anh đang rất giận.

- Nhưng lúc nãy cô Nghi đã xin anh tha cho bà ta, liệu cô ấy có giận không?

Mình cười khẩy, nghĩ đến người con gái kia, dù đau và mệt đến chết đi, vẫn cố bảo vệ anh, ngăn anh làm chuyện xấu, không uống công anh yêu cô gái ấy đến thất lòng. Tâm tình Minh dịu đi chút ít.

- Không biết tôi còn cơ hội được Nghi giận nữa không?

Nói rồi như tự trách, Minh nắm tay thật mạnh vào tường, trên nắm đấm đang rì ra dòng máu đỏ, như máu con tim anh đang chảy vì đau lòng, bắt lực nhìn vợ mình bị thương mà không làm gì được. Lực thấy vậy vội kêu bác sĩ, y tá lại băng bó.

- Anh Minh, yên tâm. Tôi sẽ xử lý tốt chuyện này.

Lực nhìn Khiêm, gật đầu rời rời khỏi bệnh viện. Toàn bộ thái độ của Minh, Khiêm đều thấy hết, Khiêm lơ mờ hiểu ra tình cảm của em mình dành cho Nghi, không đơn thuần chỉ là quen biết rồi cưới cho anh mình. Nhưng nếu Minh yêu Nghi, vì sao còn muốn gả Nghi cho anh? Khiêm rất muốn biết, nhưng lúc này Minh không đủ bình tĩnh, Nghi còn đang cấp cứu, đành để sau vậy. Anh đi lại gần em trai, lấy khăn tay trong túi ra băng lại bàn tay đang rướm máu của Minh. Khiêm làm rất tử tốn, gương mặt cũng không biểu lộ nhiều cảm xúc. Còn Minh, cứ để mặc anh trai băng bó, Minh đứng yên như pho tượng. Tâm trí Minh giờ lơ lửng trong phòng cấp cứu rồi. Đèn phòng tắt, nữ y tá bước ra gọi:

- Ai là người nhà bệnh nhân Phương Nghi?

- Tôi!

Cả hai người đàn ông đồng thanh lên tiếng. Rồi hai người nhìn nhau ngạc nhiên. Khiêm lên tiếng

- Tôi là chồng cô ấy, còn cậu ấy là em trai tôi. Chúng tôi đều là người nhà. Vợ tôi sao rồi?

- Vậy mời anh qua phòng bên gặp bác sĩ nhé.

Khiêm nhìn y tá gật đầu cảm ơn, rồi quay qua Minh:

- Em chờ đón Nghi đang được đẩy ra, xem Nghi ổn không. Anh qua gặp bác sĩ, có gì nói chuyện sau.

Minh nhìn anh trai muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng gật đầu. Còn Khiêm theo y tá gặp bác sĩ. Vào phòng bác sĩ, đối diện Khiêm là vị bác sĩ nữ, cũng đã có tuổi nhìn Khiêm với ánh nhìn có vẻ bức bối.

- Mời anh ngồi. Theo như tôi biết anh là chồng của bệnh nhân?

- Vâng! Tôi là chồng hợp pháp của cô ấy.

- Hợp pháp hay không không quan trọng, đã làm chồng, làm cha nên để ý đến vợ con mình. Nếu cứ để vợ căng thẳng, suy kiệt như hôm nay sẽ không tốt cho thai nhi.

- Thai nhi? Bác sĩ nói vợ tôi có thai.

- Anh không biết. Bé cũng tám tuần rồi. Nhưng khi cấp cứu vợ anh, siêu âm thì bé cỡ sáu tuần thôi, vậy là phát triển chậm. Có nguy cơ sảy thai cao. Anh nên quan tâm, ở bên vợ nhiều hơn, tạo niềm vui cho thai phụ thấy thoải mái. Nếu để chuyện như hôm nay lặp lại, e là khó giữ cả mẹ lẫn con. Qua thăm khám, thai phụ bị suy kiệt, thai nhi phát triển chậm. Vấn đề nghiêm trọng đó. Nên tôi sẽ để bệnh nhân nằm lại theo dõi, truyền dịch. Để khi thật sự ổn sẽ cho xuất viện. Bác sĩ chỉ có thể trị phần ngọn. Gốc rễ ở tinh thần, phụ thuốc hết vào người nhà.

- Tôi hiểu rồi, cảm ơn bác sĩ.

Khiêm gật đầu chào bác sĩ rồi ra ngoài. "Nghi mang thai tám tuần? Còn thái độ của Minh, chưa bao giờ Minh mất bình tĩnh như hôm nay?". Khiêm cảm thấy rối như bòng bồng.

Minh đón Khiêm ngay cửa, nhìn Khiêm ý hỏi bác sĩ nói sao? Khiêm nhìn Minh phì cười, vỗ vỗ vai em rồi dứt hai tay vào túi quần, lững thững bước đi.

- Anh làm cha rồi, em được làm chú. Hahahhahah!

Khiêm cười thật sáng khoái, còn Minh nhìn theo dáng anh với ánh mắt đầy kinh ngạc. Nghi có thai, con của anh mình sao?

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Tình sâu hơn hận

Trong căn nhà bỏ hoang, người đàn ông già nua đang quì gối khóc lóc xin tha thứ. Người thanh niên gương mặt sắc lạnh không cảm xúc, trên tay cầm khẩu súng lục chỉ thẳng trên trán của ông già. Đôi mắt hằn lên ánh nhìn dữ tợn và "đùng". Tiếng súng vang lên chất chứa, người đàn ông ngã xuống với đôi mắt tròn trũng chưa kịp nhắm. Nghi hét hoảng vừa chạy lại cha mình vừa la lên "không!". Nghi tỉnh giấc với mồ hôi đầm đìa, trước mặt Nghi là khung cảnh sáng sủa, sạch sẽ và nụ cười tỏa nắng của Khiêm. Người mà mỗi một giây trước đã bắn ba của Nghi trong mơ. Nghi nhìn chăm chú người thanh niên đang ngồi bên giường, cổ trần tình, thoát khỏi cơn ác mộng. Khiêm nhẹ nhàng rút khăn giấy, chạm mồ hôi trên mặt cô, gương mặt Khiêm an nhiên, hiền hòa. Ánh mắt ấy rất chú tâm vào Nghi. Phải, Khiêm không phải tên giết người gian ác đó.

- Em tỉnh rồi, có thấy không khỏe chỗ nào không?

- Em khỏe, em bị gì sao phải nhập viện?

- Em bị suy nhược trầm trọng, ảnh hưởng tới em bé nên phải nằm viện nghỉ ngơi.

- Em bé? Anh nói em bé?

- Phải, em mang thai tám tuần.

Khiêm cố tình nhấn mạnh tám tuần, ý muốn Nghi nhận ra và khai thật với anh. Còn Nghi thì bản thân, thế mà cô còn kêu Minh chờ mình. Giờ con cũng đã có thì chờ nhau kiểu gì. Minh không thể hủy hoại con mình, giọt máu của Trần Gia vì tình yêu. Tình thân là thắng hoa của tình yêu, gia đình em nợ anh quá nhiều, em sẽ dùng cả cuộc đời em để trả. Dù sau 1 năm hợp đồng kết thúc, em sẽ chấp nhận làm vú nuôi cũng được, miễn được gần con và anh được hạnh phúc, anh Khiêm à. Nghi bắt chợt nhìn Khiêm thật ướt át, như sắp khóc tới nơi.

- Em sao vậy? Khó chịu ở đâu à?

Nghi lắc đầu, không lên tiếng vì nước mắt đã đọng trong mắt rồi, Nghi mà nói chắc òa khóc mất. Khiêm nhìn thấy Nghi sắp khóc, lại nghĩ Nghi đau khổ vì bị phụ tình, hoặc cảm thấy có lỗi với mình chăng? Khiêm ôm Nghi vào lòng, tay vuốt mái tóc mềm mượt của Nghi. "Anh nguyện cả đời chăm sóc em, không cần biết con ai, chỉ cần do em sinh ra, anh đều sẽ làm ba của nó". Khiêm cứ nghĩ rồi siết Nghi chặt hơn, cho Nghi cảm thấy anh vẫn luôn che chở, yêu thương cô dù bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng hành động của Khiêm khiến Nghi sụp đổ, Nghi òa khóc như đứa trẻ làm nũng tức tưởi. Thương cho mình, cho Minh và cả Khiêm. Nghi biết làm sao chống lại số phận? Tại sao số phận cho cô gặp lại Minh, còn rung rui cho cô kết hôn với Khiêm, thậm chí có con với ân nhân(nạn nhân của ba). Vậy là, Nghi đành phụ Minh, tận ba lần.

Trong tình yêu, phụ nhau một lần là do duyên chưa tới, còn Nghi những ba lần do đâu? "Minh ơi! Anh hãy hận em đi, em lại phụ anh nữa rồi." Nghi khóc nhiều hơn, khóc đến mệt lã, thiếp đi. Còn Khiêm cứ ôm Nghi vào lòng vỗ về, nhưng ánh mắt dần thâm trầm lạnh nhạt, như đang suy tính gì đó. Trần Gia Khiêm hoạt bát với nụ cười thân thiện đang bị thay thế.

Bên ngoài cửa phòng, Minh trông thấy tất cả, anh rất muốn chạy ngay vào ôm Nghi, nhưng đành bất lực nhìn Nghi ngã vào lòng anh mình. Hai bàn tay Minh nắm chặt đến nổi cả gân xanh, nhưng rồi Minh lại nhắm mắt cố dằn cảm xúc và lặng lẽ bỏ đi. Có lẽ anh phải chấp nhận xa cô thật rồi.

Sau khi đặt Nghi an tĩnh ngủ trên giường, Khiêm đứng lên tắt hết đèn phòng, đi đến bên cửa sổ nhìn mông lung ra ngoài, sau đó móc điện thoại ra điện:

- Tôi cần một chiếc xe Ford Transit Luxury vào đêm nay. Xe phải được thiết kế sao rộng rãi và êm ái nhất. Và thêm một bác sĩ nữ chuẩn bị sẵn liều thuốc mê nhẹ trên xe. Thời gian địa điểm thông báo sau.

Khiêm cúp điện thoại, quay lại nhìn Nghi lần nữa rồi rời đi.

Nghi tỉnh lại lần nữa đã vào nửa đêm, phòng bệnh vip im ắng đến nỗi có thể nghe cả tiếng thờ. Đèn trong phòng đã tắt hết, chỉ còn ánh sáng yếu ớt của ánh trăng ngoài cửa sổ, hắt vào phòng qua khoảng giữa của hai tấm rèm. Ngay đó, bóng dáng người đàn ông đang trầm ngâm ngó ra ngoài, hai tay đút túi quần. Hình dáng quá quen thuộc đã khắc sâu vào tim Nghi, nhưng Nghi buộc phải quên đi.

- Minh tới từ bao giờ?

Minh quay người, chậm chậm tiến đến bên giường bệnh.

- Được một lúc.

- Phòng bệnh vip, sao Minh có thể tự do ra vào nhỉ?

- Anh lên vào.

- "Ha ha!"

Nghi cười điệu cười gượng chưa chút. "Minh đâu cần lên vào, với thân phận của Minh thì ai dám ngăn cản?"

Tuy chưa biết Minh thật sự là ai? Nhưng qua buổi họp mặt, Nghi chắc chắn Minh có liên quan đến Trần Gia, thậm chí rất mật thiết. Không bao giờ có chuyện Gia Khiêm lại đi giả làm Gia Minh, chỉ để cứu cô. Mà mọi người ai cũng khẳng định Minh là Khiêm? Người trong clip rõ ràng là Minh, ai có năng lực có thể đổi trắng thay đen như vậy? Ngay cả công ty Protect, tổng giám đốc Trịnh Khâm cũng không nhận ra, chứng tỏ Gia Minh không phải hạng tầm thường. Trần Gia Minh, Trần Gia Khiêm, phải mà sao mình không nhận ra sớm nhỉ. Hai người đều là Trần Gia. Minh cũng từng nói có anh trai ở Mỹ, chẳng lẽ họ là.... Nghi lại tự cười chế giễu sự ngu muội của mình.

- Sao lại đổi cách xưng hô? Em đã biết được những gì?

- Tôi không biết gì cả. Thứ duy nhất tôi biết mình đã bị lừa, tôi đã tin tưởng Minh để tự biến mình thành con ngốc trong mắt các anh.

- Anh không lừa em, tình cảm của anh là thật. Chỉ có những việc anh không nói, không có nghĩa là lừa. Biết càng nhiều càng nguy hiểm.

Minh quay qua nhìn Nghi, tuy trong tối không thấy rõ mặt Minh nhưng Nghi cảm nhận được ánh mắt ấy rất thiết tha.

Nghi ngồi bật dậy, đưa tay run run sờ vào khoảng không, lên gương mặt người đàn ông đang đứng ngược ánh sáng. Thật ra, Nghi không nhìn rõ mặt Minh vì phòng rất tối, Nghi chỉ đoán và nói phủ đầu. Dáng người Khiêm và Minh khá giống nhau, cùng chiều cao và gương mặt cũng tương tự. Nếu nhìn riêng từng người thật sự rất khó phân biệt. Nghi cũng tự khám phục mình, sao có thể nhận ra hai người rõ ràng đến vậy. Không ngờ Minh đã thừa nhận, lòng Nghi đau, biết làm sao với Minh đây, nói chia tay vì em lỡ mang thai à, hay nói anh chịu làm ba của đứa trẻ không phải con mình, anh chịu, Gia Khiêm cũng không chịu. Em phải làm sao? Ba em đã hại mẹ anh, gián tiếp hại hai anh em anh, còn em thì...phụ anh tận ba lần. Minh à, anh hận em đi, em không còn mặt mũi nhìn anh nữa.

Minh đứng yên cho Nghi đang sờ sẫm mặt mình trong bóng tối, lòng anh cũng đau như Nghi vậy. Khi bỗng Nghi vào bệnh viện, nhìn làn váy dính máu của Nghi, tim anh như ngừng đập. Anh bắt an, bản thân không thể suy nghĩ gì ngoài cô gái đang nhợt nhạt trong phòng cấp cứu. Anh hiểu ra, anh yêu Nghi rất nhiều. Yêu hơn cả thù hận năm xưa mà ba của Nghi gây ra. "Chỉ cần em bình an, anh nguyện đánh đổi tất cả, kể cả bản thân anh".

Minh đi lại ngồi xuống bên mép giường, chăm chú nhìn Nghi, bắt giác, ôm và hôn Nghi thật mạnh. Nụ hôn bất ngờ, mang theo nỗi nhớ nhung, thống hận và cả bất lực cho tình yêu sắp lỵ tan. Nghi đẩy Minh ra, nhưng càng đẩy Minh càng ghì chặt, cuối cùng, Nghi đành buông xuôi theo cảm xúc. Minh thấy Nghi thỏa hiệp, nên hôn cũng nhẹ nhàng hơn. Mỗi anh mơn trớn, lau khô giọt lệ mặn chát của người yêu. Nụ hôn quyền uyên từ mắt, xuống gò má trắng mịn, và dừng lại trên đôi môi khô khốc. Môi của Nghi đang được tưới mát bởi tình yêu dần trở nên mềm mại. Minh cứ hôn, ngậm lấy cánh anh đào dịu ngọt, nụ hôn nhẹ nhàng sâu lắng, và trân trọng. Càng hôn, cảm xúc cứ tăng dần tạo nên luồng dục vọng khao khát. Ma túy thứ một lần cũng nghiện, Nghi là loài hoa anh túc đã tặng cho Minh mật ngọt đời con gái, Minh nghiện, nghiện thật sự. Khoảnh khắc đó lại quay về khiến Minh khao khát nhiều hơn những nụ hôn hiện tại. Tay Minh bắt đầu lần mò tới hàng nút áo trên người Nghi, chiếc nút đầu tiên, tới chiếc thứ hai thì Nghi bừng tỉnh, giữ tay Minh lại. Nghi nhìn Minh qua đôi mắt ngấn nước lắc lắc đầu. Sau đó, vụt chạy ra khỏi phòng bệnh. Sau vài giây thất thần, Minh lật đật chạy đuổi theo.

Nghi chạy chân trần qua khu hành lang vắng, cô quẹo loạn xạ núp, khiến Minh gần như bị mất dấu. Thấy Minh đuổi theo, Nghi càng chạy trốn chết, chạy thẳng ra ngoài cổng bệnh viện. Đứng trước cổng bệnh viện, đang định hướng sẽ đi đâu, tiếng Minh phía sau ngày càng gần. Minh đang la mắng ông bảo vệ bắt Nghi lại, hoảng sợ, Nghi chạy thẳng ra đường. Nhưng vừa tới lề đường thì một chiếc xe mười sáu chỗ trời tối, cửa xe mở và có hai người bế thốc Nghi lên xe chạy vụt đi. Minh nhìn thấy chạy đuổi theo nhưng vô vọng, anh chỉ kịp nhìn biến số rồi móc điện thoại ra điện. Xong cúp điện thoại, Minh đứng nhìn theo bóng dáng xe mất dạng bằng nắm đấm siết chặt làm điện thoại vỡ nát.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ai bắt cóc?

Nghi à, thức dậy đi, trưa rồi em.

Nghi loáng thoáng nghe có người gọi mình, từ từ mở mắt. "Không gian không xa lạ cũng chẳng thân quen, hình như mình đang nằm ở căn phòng trong nhà Gia Khiêm ở quận hai". Đang định thần suy nghĩ thì tiếng Gia Khiêm lại vang lên:

- Thức rồi à? Xuống ăn cơm rồi mình đi dạo.

Nghi vẫn còn đang lơ mơ, nghe Khiêm nói thì cô chắc mình đang ở quận hai rồi. "Nhưng rõ ràng mình đang nằm viện, Khiêm tới thăm mình rồi còn có Minh, Minh cũng tới, mình chạy trốn Minh, sao cuối cùng lại ở đây?" Nghi vô thức, cố nhớ những gì đã xảy ra. Khiêm thấy Nghi không bước xuống giường, mỉm cười đi lại kéo tay cô lên:

- Em còn không đi là anh bồng em đi đó, đồ ăn nguội rồi cô bé ngủ nướng à!

Anh xoa xoa đầu Nghi như trẻ con vậy. Nghi ngại ngùng cúi mặt, Khiêm luôn thế, dịu dàng và ngọt ngào. Nếu là Minh thì "em muốn tự đi hay bị bồng đi?", nhớ tới Gia Minh làm Nghi phì cười.

- Anh nói gì mắc cười lắm sao?

Nghi giật mình nhìn Gia Khiêm lắc đầu, lại cúi mặt xấu hổ như vừa bị phát giác làm chuyện xấu. Cái này đúng là ở bên chồng nhớ thương người tình cũ.

- Anh xuống trước đi, em xuống ngay.

- Uhm!

Đội Khiêm đi khỏi, Nghi mới thở phào. Bao nhiêu nghi hoặc trong lòng, nói chuyện với Minh thì không thể, sợ phát sinh chuyện như hôm qua, đành hỏi anh Khiêm vậy, dù sao anh ấy cũng dễ thương, hiền hơn Gia Minh.

(sai lầm trầm trọng trong cách nhìn người rồi Nghi ơi, tính cách con người lâu dài mới biết bà chị à)

Nghi xuống tới phòng ăn, trên bàn bày sẵn thố bún bò huế, cháo hến, hến xào và bánh tráng nướng. Nghi trở mắt ngạc nhiên nhìn Khiêm, toàn là món Minh dẫn Nghi đi ăn. Nghi ngồi xuống nếm thử chút bún bò, đúng mùi đúng vị, chắc mua ở nhà hàng cũ. Cũng phải, lần trước Nghi đòi ăn món Huế, chắc Khiêm nhớ nên bày sẵn để mình đòi khỏi mắc công mua. Ăn được và đùa thì Nghi cảm thấy ổn, cô bê bánh tráng, xúc hến ăn, rồi húp chút cháo. Mùi vị thanh thanh của cháo dễ nuốt hơn, bất chợt nhớ tới Minh đã chỉ cô ăn món Don như thế nào, lúc Nghi ôm chầm Minh trong quán cà phê trên sân thượng, cả nụ hôn dịu dàng trong thang máy, tất cả ùa về như xé nát trái tim Nghi. Có giọt nước mắt chực rơi, Nghi cố kiềm chế cảm xúc, nói với Khiêm

- Hay lát nữa mình lên tầng thượng uống cà phê nhé!

- Uhm, nếu em thích. Nhưng bà bầu chỉ được uống sữa.

Tuy Nghi cố giấu, nhưng cũng không qua nổi ánh mắt Khiêm luôn quan sát Nghi từ khi cô xuống lầu. Thấy Nghi sắp khóc, mắt Khiêm tối lại, miệng nhếch mép cười giảo hoạt, do Nghi cúi mặt nên không thấy.

Họ cùng lên tầng thượng, quán cà phê này lạ thật, chẳng bao giờ thấy khách, lúc nào cũng vắng hoe. Chiếc xích đu giữa khóm hoa lavender còn đó, Nghi ngồi lên tựa đầu vào một bên xích đu, nhìn xa xăm xuống dòng sông đang uốn lượn bên dưới. Nghi ngồi thần thờ ra đó, không muốn suy nghĩ gì nữa. Có chiếc áo khoác da choàng lên vai Nghi, Nghi sực tỉnh. Ngược lên không phải người ấy, hình dáng tuy tương tự nhưng trái đất mãi mãi không thể là mặt trăng.

- Anh Khiêm! Em có thể hỏi anh vài chuyện không?

- Em hỏi đi.

- Sao em ở đây?

- Hôm qua, em ngắt gần bệnh viện. Anh tưởng em trốn viện nên đồng lõa đưa em về đây.

- Anh biết Gia Minh không?

- Ừ. Minh là em trai anh, em ruột.

Nghi chỉ gượng cười, kết quả không sai với suy đoán, "sao mình ngu ngốc thế".

- Vậy anh,...anh có biết....

- Biết quan hệ em và Minh? Không! Anh chỉ mới biết khi xem clip thôi. Nhưng anh không quan tâm, quá khứ ai cũng có và nếu chỉ chú tâm vào những gì đã qua là ta đang lãng phí hiện tại và đánh rơi tương lai, mà có thay đổi được gì đâu. Chỉ cần ở hiện tại, em phải nhớ em là vợ của Trần Gia Khiêm anh, vợ hợp pháp danh chính ngôn thuận.

Khiêm nắm hờ vào hai bả vai Nghi, khom người nhìn thẳng vào mắt cô. Ánh mắt Khiêm không hằn lên dữ tợn, nhưng đủ nghiêm và lạnh cũng không thua gì Minh, Nghi nhìn vào thoáng chốc cũng rùng mình. Khiêm vỗ vỗ vai Nghi, nhếch môi cười:

- Em lạnh rồi, mình về đi. Tối nay anh sẽ chờ em đi Đà Lạt, bù lại chuyến trăng mật lần trước, nhé!

Khiêm vẫn rất dịu dàng, nhưng sao Nghi cảm thấy hơi sợ, linh tính cho Nghi biết trước mỗi đợt sóng thần, biển rất phẳng lặng bình yên.

Khiêm đưa Nghi xuống tầng thượng mọi mua sắm, Nghi đi bên Khiêm, không gian cũ chỉ làm Nghi nhớ Minh nhiều hơn. Nhưng Khiêm mới là chồng mình, là người mình mang ơn suốt đời. Không biết Khiêm đã biết chuyện của ba chưa? Minh có nói cho anh biết hay không? Biết được kẻ thù ngay bên cạnh, anh còn dành cho mình sự dịu dàng như bây giờ. Nhưng dù Khiêm ngọt ngào hơn Minh, sao tim mình vẫn nghĩ về người ấy....

Chín giờ tối, Khiêm đưa Nghi xuống tầng hầm, ngồi vào chiếc BMW, chạy thẳng đi Đà Lạt. Nghi nhìn Khiêm nghi hoặc, mọi hành động hôm nay như đang lặp lại chuyện của Minh và cô vậy, Khiêm đang muốn làm gì? Người đàn ông vẫn luôn tươi cười bắt đầu trở nên khó đoán. Bỗng Khiêm lên tiếng:

- Em ngủ chút đi, tới nơi anh gọi. Thức đêm ngồi xe mệt lắm.
- Em ngủ, sao anh lái xe được. Huống chi anh cũng mới xuất viện đó.

Khiêm cười hahaha thật vui vẻ. Cả ngày nay, anh mới cười được thoải mái như vậy.

- Cô vợ bé nhỏ của anh, sắp làm mẹ rồi nên bản năng người mẹ trời dấy, quan tâm anh như đứa trẻ vậy. Cũng còn nhớ anh mới khỏe, mà anh đã được xuất viện đâu, anh trốn viện, đồng lõa đưa em đi chơi đó. Hahaha
- Anh! Giỡn hay thật vậy? Lỡ anh bị như lần trước thì sao?
- Không sao, phí thời gian ngủ trong bệnh viện, thì "ngủ" với vợ thích hơn. Chỉ cần em đừng để anh bị lạnh, nếu thấy anh lạnh thì sưởi ấm cho anh. Ở bên em, anh sẽ cảm thấy ấm áp. Hahaha.

Người này, ăn nói trơn tru, dẻo miệng. Nhưng trông anh có vẻ hơi yếu, lái xe mấy trăm cây số trong đêm nổi không? Ráng lên, phải thức để giữ tỉnh táo cho anh, ráng mở mắt ra Nghi ơi. Khiêm với tay mở nhạc, những bài hát tiếng Pháp nhẹ nhàng vang lên, Nghi mê nhạc Pháp lắm, dù không biết tiếng Pháp ra sao. Sao Khiêm có sở thích âm nhạc giống mình nhỉ. Từng lời nhạc ni non cứ thế đưa Nghi vào mộng đẹp. Khi Nghi thật sự ngủ say, Khiêm ngã ghế lái phụ, đắp áo khoác, không quên kê thêm gối cổ cho Nghi rồi tiếp tục lái xe đi.

Xe tới F Cánh Đồng Hoa trên lưng chừng đồi Mimosa tầm 4g sáng. Trời còn sớm nên Khiêm lại quay xe xuống chân đồi, dừng xe nghỉ ngơi trong xe. Trong trung tâm thành phố Đà Lạt nhiều nhà nghỉ khách sạn, nhưng ngay khu vực chân đồi thì dân cư thưa thớt, chỉ có khu vực khu du lịch thác Pren là sáng đèn. Khiêm đánh tấp xe vào bên đường nghỉ ngơi, chờ trời sáng chờ Nghi lên F cánh đồng hoa(quán cà phê có cánh đồng hoa lavender ở Đà Lạt). Nghi thức dậy đã là sáu giờ, quay qua nhìn Khiêm vẫn đang ngủ rất say, mặt anh khá mệt mỏi. Cũng đúng thôi, lái xe cả đêm, chớp mắt được cũng tốt. Nghi ngó xung quanh, rồi bước xuống xe đi đâu đó. Khiêm tỉnh giấc, ghế lái phụ trống không, mặt anh biến sắc giận dữ. "Không lẽ nó tìm ra nhanh vậy, mình đã tắt hết định vị rồi mà." Khiêm móc điện thoại tính gọi ai đó thì thấy Nghi đang xách bọc đồ to tướng lưng chừng đi lại xe. Nghi mở cửa ngồi lên xe, thờ hồng học:

- Anh dậy rồi à? Em có mua bánh mì ngọt, anh ăn tạm nhé. Có nước suối luôn nè.
- Em đi mua đồ ăn sáng, vậy mà anh tưởng em bị ai bắt cóc rồi.
- Hahah! Anh xem phim trinh thám nhiều quá hả? Em ngồi trong xe, ai có thể mở cửa chiếc BMW của anh không một tiếng động bắt em đi? Em sợ anh mệt, tái phát đau bao tử.

Nghi hơi miệng vì lằm giữa Khiêm và Minh, bỗng dưng nhớ ra, Nghi cười trừ.

- Sợ anh mệt, lại bị lạnh xui nữa.

Ánh mắt Khiêm âm trầm, rất nhanh xua đi mỉm cười, xoa đầu Nghi.

- Giỏi, cũng biết lo cho chồng đấy.

Nghi liếc Khiêm rồi cũng cười, cô xé bánh mì đưa Khiêm, thúc giục anh ăn, cô cũng sợ anh đau bao tử như Minh thì khổ. Khiêm không ăn khô thế này, nhưng vì vợ nên cố nuốt. Họ xử lý xong đồ ăn sáng, Khiêm tiếp tục lái xe lên đồi Mimosa.

- Anh Khiêm, hình như không phải đi đường này. Đường này vô khu vực hồ Tuyền Lâm, không tới Đà Lạt đâu.
- Ai nói anh đi Đà Lạt.
- Há! anh nói mà, không lẽ em mơ.
- À! Nhưng anh sẽ chở em tới chỗ này trước, bảo đảm em thích.

Nghi bĩu môi rồi gật gù. Thấy chưa, trí nhớ mình còn tốt lắm. Mà sao cách nói chuyện của Khiêm giống người ta vậy. Không đúng, lúc trước, Khiêm luôn như vậy. Chỉ là sau cưới, anh quá thân thiện ngọt ngào khiến mình quên anh của trước kia thôi.

Tới F cánh đồng hoa. Nghi phải công nhận đẹp thật, ngồi trên ban công, ngắm nhìn từng cánh lavender lay động trong gió thật đẹp. "nếu mẹ thấy cảnh này chắc thích lắm. Mẹ rất muốn trồng hoa lavender ở Việt Nam mà, nay ước mơ kia, có người thay mẹ thực hiện rồi. Nghi mỉm cười, nụ cười thật hạnh phúc khi nghĩ về mẹ.

- Nếu em muốn, anh sẽ mua cả ngọn đồi chỉ trồng lavender.
- Em biết anh giàu, nhưng không cần lãng phí như vậy.
- Tặng vợ thì không phí, vì em là vô giá.

Nghi ngược nhìn Khiêm, hai hôm nay anh lạ quá, trầm tĩnh sâu sắc, mà mở miệng ra là "vợ". Anh nói biết quan hệ của mình, vậy anh biết được bao nhiêu? Chắc mình phải hỏi anh ấy quá. Trông anh ấy bây giờ còn hắc ám hơn "người thích đứng ngược sáng" nữa

- Thôi bỏ qua một bên, em có chuyện muốn hỏi anh.

Khiêm biết Nghi muốn hỏi gì? "em muốn hỏi anh xử trí sao với đứa bé? Hay là em yêu Minh, không yêu anh. Không! như vậy không công bằng. Trong khúc hát se duyên, cũng để cho các chàng trai tỏ tình rồi cô gái mới chọn. Em không cho anh cơ hội, thì anh tự giành lấy thôi." Khiêm gạt ngang bỏ đi, không muốn trả lời.

- Chúng ta đi, kiếm chỗ ăn trưa, đường vô Lữ Quán Ma Rừng khá xa.
- Tại sao vô Ma Rừng, ở trung tâm có nhiều khách sạn lắm. Đường vô Ma Rừng khó đi lắm anh à.
- Nơi đó đẹp. (vì nơi đó là nơi clip ki được quay). Khiêm hí hóp mắt, quay lại quan sát Nghi.

Nghi không nói nữa, những gì Khiêm quyết định, cô đâu thay đổi được. Lữ Quán Ma Rừng, nơi có kỉ niệm đẹp nhất và cũng đau thương nhất.

Ở Thành Phố, Minh đang nói chuyện với Lực.

- Đã điều tra ra chưa?

- Thưa anh! Biển số già nên không tra ra được
- Còn Elly?
- Không thể, Elly đang bị bác Sơn quản thúc, không còn quyền hạn sai khiến vệ sĩ nữa.
- Bà Phấn?
- Bà Phấn đang lẩn trốn, tiền không có nên chắc không có khả năng thuê xe lợi đất tiền như vậy.
- Hay là chú ba?
- Theo tôi là người trong nhà làm. Vì biết hành tung cô Phương Nghi không có mấy người. Bọn họ rõ ràng biết cô Nghi nằm phòng nào nên mới dám tới bắt cóc. Nhưng không thể ngờ anh tới, trùng hợp cô Nghi chạy ra ngoài tạo thời cơ cho chúng hành động mà thôi.
- Chắc lần sau, tôi gắn định vị trong người cô ấy luôn quá.

Minh tức giận, dậm nhẹ lên tường. Lực nghe Minh nói cũng phì cười. Gắn thiết bị theo dõi tối tân nhất trong điện thoại của một phụ nữ dân thường đã là đặc cách rồi, giờ còn muốn cấy dưới da. Đứng là khi yêu, dù là thủ lĩnh cũng trở nên ngớ ngẩn.

- Anh Minh! Hôm qua, anh Khiêm hỏi tôi về chuyện của anh và cô Nghi. Anh ấy hỏi hai người đã đi đâu và làm gì? Tôi chỉ nói phần ngon đi chơi, ăn uống. Vì không nói thì Khiêm cũng tra ra. Riêng đêm ở Ma Rừng, vẫn chưa ai biết trừ Elly. Tôi thấy anh Khiêm rất lạ, nghe xong mà anh ấy dừng dừng khác thường, chỉ lắc đầu cười rồi bỏ đi.

Minh sầm mặt, tay nắm thành quyền. Phòng ngày phòng đêm, nhưng không thể ngờ...

- Anh xem anh tôi đang ở đâu?
- Anh Khiêm đã tắt định vị, nên giờ thật sự cũng không biết đang ở đâu. Chiếc BMW biến mất từ đêm qua.
- Anh nói anh tôi hỏi anh chuyện của tôi?
- Phải! Những nơi anh và cô Nghi đi qua.
- Chúng ta đi Đà Lạt.

Minh với lấy áo khoác đi nhanh ra cửa. Lực nghe cũng hiểu nên vội vã gọi điện thoại rồi đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Anh em trai

Khiêm chờ Nghi tới Ma Rừng, trời đã chập choạng tối. Thời gian ở núi rừng dường như trôi tối nhanh hơn, thoáng chút họ đã chìm trong khói sương mờ mịt. Khiêm thuê lại căn nhà màu tím bên suối, chủ Liêm đã cho xây thêm một căn màu tím nữa, có lẽ do lượng khách tăng cao. Bước vô căn nhà, không gian cũ gọi lại cho Nghi bao hồi ức mà cô đang muốn quên. Nghi ngồi bần thần nhìn ra cửa sổ, nơi mà buổi sáng sau khi hạ sốt Minh đã ngồi. Nghi nhìn ra chỉ thấy đêm đen và tiếng suối chảy róc rách, cô cứ thế nhớ miên man... Khiêm vào phòng trong sắp xếp quần áo và dọn giường, ra ngoài thấy Nghi như vậy, mặt anh sa sầm lại, nhưng rất nhanh tươi cười gọi Nghi:

- Em nghi đi, trễ rồi.
- Em, em...em ngủ ngoài đây cũng được.
- Khiêm phì cười, dí tới hai tay vịn vào thành cửa sổ, bao bọc Nghi trong vòng tay mình.
- Em sợ anh ăn thịt em à? Nếu muốn thì hôm ở Vịnh Hạ Long đã ăn sạch sẽ rồi, cô vợ yêu quý. Ngủ ở đây, em sẽ bị lạnh không tốt.
- Em không sợ anh, chỉ là ngại thôi.
- Trời, sắp làm mẹ rồi còn ngại. Anh nhớ không lầm anh là chồng em, tổng giám đốc Trần Gia. Anh không ngại em ăn anh thì thôi sao em ngại?

Khiêm nói rất tình như điều hiển nhiên, Nghi thẹn chín cả người không phản bác được. Dù có chồng nhưng có bao giờ Nghi ngủ chung giường đâu, trừ lần đó. Không lẽ anh ấy dẫn mình tới đây để nhắc mình đã chủ động cầu dẫn như thế nào. Thiết là muốn tìm lỗi chui quá. Khiêm dùng mu ngón tay vuốt nhẹ vào gò má lạnh ngắt của Nghi, lắc đầu:

- Em lạnh rồi nè, thấy không? Vợ không được cái chồng nhè, vô trong ngủ sớm đi mai mình đi chơi nữa.

Nghi chỉ còn biết cúi đầu lủi thủi đi vô phòng trong. Khiêm nhìn theo lắc đầu mỉm cười. Anh đóng cửa sổ, khóa cửa chính, sau đó mở tủ lấy ra tấm mền thật dày, rồi nằm trên ghế sofa ngủ. Thân hình cao 1m8 nên dư tùm lùm, cuối cùng nằm co ro như con tôm luộc. Nghi nằm thấy lâu quá Khiêm không vào, sợ Khiêm giống như Minh bị tập kích nên lên mở cửa ra xem. Bên gian ngoài tối thui, mờ hắt cửa, ánh sáng từ phòng trong hắt ra, chiếu lên dáng người đang cuộn tròn trên sofa ngủ ngon lành. Nghi chỉ còn biết bụm miệng cười. Sao mình có anh chồng đẹp trai lại đáng yêu thế nhỉ. Rồi Nghi lại quay vào, đóng cửa và yên tâm ngủ tới sáng.

Nửa đêm, chiếc Maybach đã tới Ma Rừng. Do tìm khắp các khách sạn ở Đà Lạt không thấy, Minh đoán ra Khiêm tới đây. Quả nhiên chiếc BMW nằm chính ỉnh trong sân của quán. Lúc này Minh tạm thờ phào nhẹ nhõm, Lực chạy chiếc Lexus theo sau, thấy xe của Khiêm, liền lấy chìa khóa sơ cua mở cửa xe BMW, gắn vào dưới ghế tài xế thiết bị bé xíu như hạt đậu. Minh lững thững đi tới căn nhà màu tím, qua cửa sổ, nhờ ánh sáng của trăng, Minh thấy rõ anh mình đang nằm co ro trên sofa. Anh hai thân nhiệt hân, không thể bị lạnh. Anh điện thoại cho Lực, kêu mang vào chăn điện (loại chấn ừ nhiệt xài pin dùng cho xứ lạnh) và đèn xông tinh dầu. Minh nhò vào trong máy xông tinh dầu oải hương giúp an thần, đặt trước cửa. Làn khói Lavender len lỏi qua khe cửa gỗ vào trong căn nhà. Sau 10 phút, Khiêm ngủ khá say, mặt hân cảnh giác

Bên ngoài, chỉ với thanh đoản ngắn, Minh nhanh chóng mở được cửa, lặng lẽ bước vào nhà đắp mền điện cho Khiêm rồi mở cửa phòng trong. Minh đem theo đèn xông tinh dầu đặt trên bệ sắt vách. Ánh sáng mờ ảo từ ngọn đèn thêm hương thơm thoang thoảng thật dễ chịu, Nghi như lạc vào khu vườn đầy hoa Lavender, mẹ đang mỉm cười vuốt tóc Nghi:

- Con gái à, mẹ làm được rồi. Cả vườn hoa này đều là của con đó, thích không?

Cô bé trong lòng mẹ cười híp mắt, đưa tay chạm vào cành lavender đang lay động.

- Mẹ ơi! Con hái về cắm trong bình nhé?

Cô bé hồn nhiên hỏi nhưng không ai trả lời, cô ngược lên thấy mẹ đang đi xa cô, cô hốt hoảng chạy theo gọi "mẹ...m...ẹ", nhưng mẹ cô không nghe, cứ đi rồi từ từ biến mất. Cô té ngã òa khóc. Chợt có một thanh niên đến bên cô, nâng cô dậy vỗ về. Nghi mừng rỡ ôm chầm lấy người ấy

- Minh, đừng xa em. Em vẫn biết bây giờ em có con rồi, phải an phận làm vợ, làm mẹ. Nhưng em không thể quên anh. Em làm sao đây? Anh chỉ cho em đi. Mẹ rời xa em, còn ba em vì hối hận không dám nhìn em. Em lạc lõng quá. Minh, đừng xa em!!!

- Ngoan! Anh sẽ không xa em, cả

con cũng thế.

Nghe tiếng nói quen thuộc, Nghi yên tâm, ôm chặt cánh tay Minh tựa đầu chìm hẳn vào giấc ngủ không mộng mị nữa.

Khiêm giật mình thức giấc, trời chưa sáng hẳn vẫn còn lờ mờ sương. Trên người anh vẫn đắp tấm chăn điện, nhìn tấm mền, Khiêm đứng phắt dậy đi nhanh vào phòng trong. Nghi vẫn đang ngủ vui trong chăn một cách ngon lành. Khiêm thấy Nghi vẫn còn đó, mới thờ phào, vô nhà tắm làm vệ sinh cá nhân thay đồ. Trước khi ra cửa, Khiêm ngồi bên giường ngắm người con gái đang say ngủ, trong không khí vẫn còn thoang thoảng hương Lavender. Khiêm vuốt má của Nghi thật trù mền, "đây là lần đầu tiên nhìn thấy em ngủ, anh cảm thấy thế giới thật bình yên, chỉ ước sao phút giây này là mãi mãi. Trong trái tim em, liệu có phần nhỏ nào giành cho anh, Trần Gia Khiêm đang bên cạnh em, không phải Trần Gia Khiêm ngoài kia". Khiêm tắt đèn xông tinh dầu, khép cửa nhẹ nhàng đi ra ngoài.

Lên tới sân chung ngay cổng Ma Rừng, Khiêm sững người khi thấy chiếc Maybach và Lexus đậu ngay đó. "Vậy là Minh và Lực ngủ cả đêm trong xe, Minh đã nhường chăn điện đắp cho mình". Trong Khiêm dâng lên nỗi xúc cảm, gây nghẹn ở cổ. Anh không biết mình có nên giả vờ không biết như trước kia để giữ Nghi cho riêng mình, hay trả lại cho em trai một mảnh tình yêu thật sự.

Trong xe, Minh cũng đã thức, nói trắng ra hầu như cả đêm Minh không ngủ. Anh mở cửa bước xuống xe:

- Anh hai!

- Sao em lên tận đây?

- Em lo cho anh, bỗng nhiên anh mất tích, không định vị được. Lỡ chú ba lại....

- Em trai! Người đáng lo là em, vì chú ba chỉ biết em là Gia Khiêm. Và ngoài xã hội em là Gia Khiêm, không phải anh.

- Một ngày không xa, em sẽ trả lại tên cho anh, và lấy lại tên của em, nhanh thôi.

- Em có mượn đầu mà trả, cuộc đời em buộc phải gắn với tên anh. Anh nợ em một lời xin lỗi cho lời cảm ơn mượn. Nhưng Minh à, anh và em là hai người độc lập, nên mọi thứ đều riêng, và tình yêu cũng thế.

Minh nhìn anh mình, ánh mắt Khiêm trầm ngâm ánh lên tia kiên định. Anh yêu Nghi thật rồi.

- Minh à, em có thể tìm cho mình người phụ nữ tốt hơn, thế giới của Gia Khiêm quá nhiều bất trắc. Anh sẵn sàng nhận lấy thân phận Gia Minh để sống bình yên bên cô ấy. Chẳng phải em là Gia Khiêm duy nhất được mọi người thừa nhận sao?

- Anh hai! Anh nói gì vậy? Anh là anh, chúng ta không thể hoán đổi như vậy. Trần Gia nhờ vào anh, không phải tên của anh.

- Anh sao? Một tháng suốt ngày ở bệnh viện nhiều hơn ở nhà.

- Anh hai....!

- Anh có một đề nghị. Cho anh thời gian ở bên cô ấy bằng với em. Chúng ta sẽ để cô ấy chọn. Như vậy là công bằng. Anh không thể chưa chiến mà đã bại.

- Anh hai! Tình yêu không phải chiến trường, nên sẽ không có kẻ thắng người bại. Nhưng em vẫn sẽ để hai người có thời gian riêng bên nhau. Đơn giản vì em muốn cho chúng ta cơ hội nhìn lại bản thân mình. Tình cảm gia đình hay tình yêu đều là máu thịt tim em, mất đi phần nào em cũng không thể sống.

- Minh!

Minh lẳng lặng lên chiếc Maybach rồi đi, cũng lặng lẽ như khi anh đến. Khiêm nhìn theo bóng xe dần khuất dạng, trong Khiêm giờ đây là nỗi chưa xót không nói được. Minh nói đúng, tình anh em không gì đánh đổi được, tình yêu càng không. Hai thứ tình cảm song song bom mìn cho trái tim con người có nhịp đập. Nhưng Minh ơi, cho anh ích kỉ một lần, nếu cô ấy thật sự yêu em, anh sẽ làm cầu nối cho hai em hạnh phúc. Phép thử này tuy mạo hiểm và làm em đau, nhưng anh muốn người phụ nữ em yêu phải thật sự xứng đáng.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Em muốn hiểu anh

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

Chương 33: EM MUỐN HIỂU ANH!

Mặt trời lên cao trên thành phố ngàn hoa, ánh nắng soi rọi làm cả căn nhà sáng bừng, nổi bật màu tím giữa màu xanh bạt ngàn rừng núi. Nghi thức dậy, xung quanh vắng lặng. Nghi đã có giấc mơ đẹp, cô và người yêu được sống tháng ngày vui vẻ. Mơ chỉ là mơ, Nghi tự cười giễu bản thân "cái này gọi là ngoại tình trong tư tưởng, Nghi à, mày nên tha cho Minh, và cho mày chút danh dự".

Khiêm bước vô phòng, trên tay là khay thức ăn. Món trứng ốp la và bánh mì sandwich. Ở nơi này thì ăn sáng vậy là good lắm rồi. Nghi ngạc nhiên, anh kiểm đầu ra bánh mì sandwich, thêm ly sữa nữa. Khiêm đặt khay lên bàn, nhìn Nghi mỉm cười:

- Thấy chồng em giỏi không? Sáng sớm đã dậy làm đồ ăn sáng cho em.
- Anh làm sao? Mà anh kiểm đầu ra sữa với bánh mì?
- Sao em không hỏi luôn trứng?
- Vì em nghĩ người ta trữ trứng gà không lạ, nhưng bánh mì và sữa thì...ở đây đâu có con nít đâu.
- Ủ, nhưng anh mang theo một "bé vợ" đang mang thai nên anh phải chuẩn bị từ trước khi vô đây.
- Lúc nào? Sao em không biết?

Khiêm đưa tay lên miệng "suyt! Bí mật, bây giờ bé vợ ăn đi kéo nguội thì tanh lắm."

Nghi phì cười, liếc yêu Khiêm rồi đi làm vệ sinh cá nhân. Xong xuôi bước ra thấy khay thức ăn được đặt ngay ngắn trên kệ sát cửa sổ, Khiêm đang ngồi sofa xem điện thoại. Cô tiến lại ăn, bên cạnh ốp la là trứng cuộn. Trứng ngon và béo, hình như chiên chung với sữa, đúng kiểu ăn của người nước ngoài. Công nhận, anh ấy làm đồ ăn cũng ngon đấy. Thì ra, mấy anh soái ca trong ngôn tình được xây dựng từ hình mẫu thực, điển hình là ông chồng trước mặt mình. Hey ya, sao mà phi thực tế quá.... Nghi vừa ăn, vừa quay lại quan sát Khiêm, lăm bằm rồi lắc đầu. Khiêm ngược lên nhìn bóng lưng Nghi, mấy anh cau lại không hiểu Nghi ăn mà cũng nói chuyện một mình được, bị gì không biết. Nghi cảm thấy nhột nhột, quay lại lần nữa. Cả người Khiêm như tỏa ra ánh sáng đẹp rạng ngời. Khiêm mặc áo sơ mình trắng, quần tây màu đen, bộ đồ vừa vặn tôn lên vóc dáng cao ráo không mỡ thừa của Khiêm. Gương mặt thanh tú, mày rậm, mắt nâu, sống mũi cao, một anh soái ca áo trắng chính hiệu. Nghi như bị đơ trong giây lát, nhìn đôi mày đang cau của Khiêm thì búng tỉnh, cười trừ:

- Em đang nói chuyện với ai mà anh lại không thấy?
- Em đâu có, em nói một mình mà.
- Nói chuyện một mình??? Rồi tự cười một mình? Thôi lát nữa anh đưa em đi khám trước, rồi đi chơi sau.
- Anh nghĩ em bị tâm thần à? Hahahaha!
- ??????!!!!!!
- Nếu em bị khủng thật, anh sẽ thế nào? (đây là câu Nghi đã hỏi Minh cũng ở căn nhà màu tím)

- Anh tìm bác sĩ giỏi nhất trị cho em. Chịu khó nhốt em ở nhà. Chứ em ra đường bị lạc hay bị bắt cóc thì sao. Yên tâm, anh sẽ không đưa em vào bệnh viện tâm thần đâu.

Vẫn cứ tưởng Khiêm sẽ trả lời giống Minh " lấy cái khủng của em, truyền cho em sự tỉnh táo của anh". Sao mình cứ nghĩ về Minh, lại luôn so sánh giữa hai người. Tuy họ là anh em, nhưng nghĩ vậy là xấu xa. Nghi tự và mặt mình cho tỉnh. Khiêm bắt ngờ trước hành động của Nghi, anh vội lao tới giữ tay cô:

- Phương Nghi! Em có bình thường không đấy?

Lúc này Nghi ngớ ra, oh, hình như mình quên sự có mặt của ai kia. Mà hành động của mình giống điên thật. Nghi nhìn gương mặt đang đanh lại lo lắng của Khiêm, nhe răng cười trừ.

- Em không sao, chỉ nhớ vài chuyện không nên thôi. Hìhìhì. Yên tâm, em sẽ không nổi điên cắn anh đâu.
- Em còn giỡn, biết anh lo không hả?
- Dạ, em biết! Không giỡn nữa, ăn tiếp đây.

Nghi lại tiếp tục ăn, không nghĩ nữa, mắc công lại thất thần như con điên. Hey ya!!!

Dùng xong bữa sáng, Nghi thu xếp đồ đạc, còn Khiêm lên gấp chú Liêm thanh toán tiền thuê phòng. Nghi vừa soạn xong đồ thì Khiêm vừa bước vào, anh nhanh chóng kéo va ly của Nghi và của anh ra xe. Họ chạy ra trung tâm chợ Đà Lạt, ghé vào cửa hàng FPT, Khiêm muốn mua điện thoại cho Nghi.

- Anh Khiêm! Anh muốn mua gì à?
- Mua điện thoại cho vợ.
- Nhưng em có điện thoại rồi, cũng mới mua thôi.
- Em không mang theo, lỡ đi lạc thì gọi em bằng cách nào? Mua trước đi, về bỏ cái cũ.
- Anh Khiêm! Em biết anh là đại gia, cũng không nên phí như vậy. Mình đi chơi có mấy ngày, anh luôn bên em sao mà lạc được. Nếu lạc em sẽ điện thoại công cộng cho anh. Với lại điện thoại của em cũng mới mua và em rất thích nó, không thể nói bỏ là bỏ được.
- Nhưng lúc này em cần nó thì nó không thể ở bên em. Em cứ thử chấp nhận cái mới, biết đâu thích hơn thì sao. Anh sẽ mua cho em dòng flag chip hiện nay.
- Không phải ở giá tiền, quan trọng là em thích điện thoại cũ của em, với lại lúc này nó cũng đang trong giỏ em này.

Nghi móc trong túi xách ra chiếc s9+ màu tím của mình đưa Khiêm xem. Mặt Khiêm tối sầm, chắc chắn tối qua Minh đã để lại. Anh không nói gì nữa, lập tức đi thẳng ra xe ngồi. Nghi thấy có lẽ Khiêm giận, mình bỏ điện thoại vô túi mà quên tưởng không mang thôi mà, tính anh ta bá đạo từ xưa thế mà có lúc bị sự quan tâm dịu dàng làm cho Nghi quên. Một hồi rồi đây. Nghi chạy theo ra ngồi vào ghế lái phụ. Khiêm nhanh chóng lái xe đi, cả hai không nói thêm câu gì nữa. Khiêm chờ Nghi tới Secret Garden để đi dạo, đây là phim trường ở Đà Lạt

nên cảnh trí rất ngon lành. Một bên là lòng hồ trong xanh, một bên là rừng thông bạt ngàn, con người bỗng chốc nhỏ bé giữa thiên nhiên hùng vĩ. Khiêm dặt Nghi tới ngồi trên chiếc xích đu "huyền thoại". (xích đu nổi tiếng siêu ảo, hai dây buộc trên tán cây cao, quần quanh dây treo xích đu là loại dây leo hoa nhỏ màu tím.) Xích đu sát bên bờ hồ phẳng lặng bình yên. Nghi như lạc vào chốn thần tiên yên bình, cảnh sắc lãng mạn ngỡ chỉ có trong tiểu thuyết. Khiêm tựa lưng vào thân cây thông, với một chân chống ra sau, vẫn trầm ngâm không nói.

- Anh Khiêm! Em có chuyện muốn hỏi anh!

- Chúng ta là vợ chồng mà, em muốn biết gì?

- Như anh nói, chúng ta là vợ chồng. Em muốn biết vì sao anh chọn em. Lúc đầu em nghĩ anh là gay.

Khiêm giật mình, trợn mắt nhìn Nghi. Nghi cũng nhìn Khiêm, bên lên cười vì xấu hổ. Nhưng Nghi nhanh chóng giải thích:

- Vì em thấy anh suốt ngày đi với cậu Lực, anh không muốn người ngoài biết nên cười em để che giấu.

- Hahahaha! Lực sao? Cậu ta là trợ lý trong Trần Gia. Anh không biết em cũng có khiếu hài hước đó. Hahaha!

- Em...e...m! Lúc đầu em nghĩ vậy. Mà thôi, dẹp chuyện đó qua một bên. Em bây giờ là vợ anh, nên rất muốn biết và hiểu anh.

- Vậy em muốn biết gì? Hà vợ yêu?

Khiêm quay qua nhìn Nghi, rất nghiêm túc và cung chiêu. Nghi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào, sợ anh ấy lên cơn điên vì mình dám nghi anh là gay thì toi. Hít hơi thật sâu, Nghi cố lấy giọng bình tĩnh nhất hỏi Khiêm, anh ấy là chồng mình, sẽ không làm gì mình, sao phải sợ.

- Tuổi thơ của anh? Và sở thích của anh?

- Sao em không hỏi anh từng yêu ai chưa?

- Cái đó là sự tự do riêng tư của anh, em tôn trọng nó. Những người đã thuộc về quá khứ thì đừng nhắc lại làm ảnh hưởng tới hiện tại. Em chỉ muốn hiểu chồng mình, nên chỉ nên biết những điều cần biết mà thôi. À, tại sao anh bị hàn nhiệt?

Khiêm nhếch mép cười gắt gù, khá hài lòng với cách trả lời của Nghi, cô nàng có suy nghĩ cũng khác người thường. Không biết nên mừng hay lo nữa.

- Thôi được! Anh bị hàn nhiệt do hồi bé bị ngâm nước quá lâu nên viêm phổi nặng. Lớn lên anh bị bắn thủng phổi và rơi xuống sông, nước trực tiếp tràn vô phổi rất nhiều. Anh đã chết lâm sàng. Cứu được anh sống đã là một kỳ tích, nhưng anh chỉ sống đời thực vật, trong suốt mười hai năm. Nhờ được thông báo anh sẽ lấy vợ, nên anh phải tỉnh dậy để gặp em. Đó chẳng phải duyên nợ sao? Từ đó, cơ thể anh sinh ra loại phản ứng mạnh với nhiệt độ. Trong môi trường lạnh, cơ thể anh sẽ bị hạ nhiệt độ, phổi bị phù tràn dịch, không bơm oxy lên não và anh sẽ ngất xỉu.

Nghi đau lòng, cảm thấy thở không thông, tại ba của cô mà Khiêm thành ra như vậy, cô biết làm sao bù đắp nỗi đau mà anh đã chịu đây.

- Vậy sao anh còn dẫn em đi Đà Lạt?

- Anh có đeo dây cảm nhiệt, khi không khí lạnh dưới mức cho phép, đồng hồ sẽ báo, nên chỉ cần giữ ấm là không sao. Ở Mỹ lạnh hơn ở Đà Lạt nhiều lắm.

Khiêm xoa xoa đầu Nghi trấn an cô.

Nghi vỡ òa trong nước mắt, quay mặt vào dây xích đu khóc rung rức. Tại sao ba mình lại là người hại anh, một đứa trẻ vô tội phải sống tháng ngày bệnh tật. Lớn lên tiếp tục nằm ngủ đặng đặng 12 năm trời. Ba mẹ chắc đau lòng lắm, còn Gia Minh phải gồng mình gánh nặng cả Trần Gia và Huyền Long. Món nợ này, con biết trả sao đây ba ơi! Anh ấy càng đối tốt với con, con càng thấy tủi hổ. Con không thể yêu anh, vậy làm sao xoa dịu vết thương của anh, chẳng lẽ con lừa anh, lừa trái tim con cả cuộc đời. Tội càng thêm tội, con biết làm sao đây?

Khiêm chợt thấy đau xót thay cho cô, có lẽ cô vì thương cảm với những gì anh trải qua mà khóc tức tưởi như thế. Anh tiến lại ngồi kế bên Nghi, ôm cô vào lòng, vỗ về.

- À, phải rồi. Em nói lúc đầu nghĩ anh là gay, còn bây giờ thì sao?

Đang tựa vào ngực anh nghe nhịp tim trầm ổn, bỗng anh hỏi lại chuyện xấu hổ vừa rồi, làm Nghi thẹn thùng. Không nghe Nghi trả lời, Khiêm cúi xuống, nắm nhẹ cằm của Nghi nâng mặt cô lên. Ánh mắt Khiêm sâu thẳm, dưới tia nắng xuyên qua tán lá soi rọi thêm tha thiết, Nghi nhìn thấy hình ảnh mình đang đắm chìm trong đôi mắt ấy. Khiêm cúi xuống gần Nghi hơn, thu lấy hơi thở thanh khiết của cô, cứ xích gần xích gần đến nỗi cảm nhận được sức nóng đang tỏa ra từ đôi má hồng đang đỏ bừng của Nghi. Tim của Khiêm đập nhanh và mạnh hơn, anh rất muốn hôn lên đôi mắt đắm lệ kia, chạm vào đôi má hây hây bằng chính đôi môi của mình. Nghi là làm, một tay Khiêm vịn vào sau ót của Nghi, tay kia ôm vào gò má chế trụ và đặt lên môi cô nụ hôn đầu vụng dại, nhưng cũng đầy mê luyến. Cảm nhận được hơi thở người đàn ông đang xông vào trong buồng phổi của mình, Nghi bừng tỉnh đẩy Khiêm ra, cô cố gắng hít thở lấy lại bình tĩnh, vội vàng đứng dậy.

- Xin lỗi, em đi nhà vệ sinh.

Khiêm chỉ còn biết đơ cả người, trong giây phút lãng mạn vậy tự nhiên bị bàng quang phá đám. Mặt anh đang đỏ chuyển sang đen thui. Nhìn Nghi đi như chạy mà anh chỉ biết lắc đầu rồi cười. "chắc mắc lắm rồi"

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 34: Hãy để anh được làm chính mình

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 34: HÃY ĐỂ ANH ĐƯỢC LÀM CHÍNH MÌNH.

Chờ mãi cũng gần ba mươi phút vẫn chưa thấy Nghi trở lại. Khiêm sốt ruột chạy tìm khắp các nhà vệ sinh trong Secret Garden vẫn không thấy Nghi. Anh liên hệ bảo vệ cùng túa ra đi tìm, dọc loa khắp nơi nhưng Nghi vẫn bất vô âm tính. Chợt có đứa trẻ tầm năm tuổi chạy lại đưa cho Khiêm tờ giấy, rồi chạy đi thật nhanh

" Muốn tìm Phương Nghi, chuẩn bị sẵn mười tí, tiền mặt".

Một anh bảo vệ chạy lại đưa cho Khiêm chiếc giỏ xách của Nghi

- Thưa anh, đây có phải giỏ xách của chị nhà?

- Đúng! Đây là giỏ của vợ tôi.

- Chúng tôi tìm thấy trên bãi cỏ gần khu vực nhà vệ sinh, có thể chị nhà đã bị bắt cóc.

Mặt Khiêm chuyển xanh trắng, mắt anh đỏ ngầu giận dữ siết chặt giỏ xách trong tay. Mở trong giỏ xem thì không có điện thoại, có thể cô ấy nhét trong người. Người có thể tìm ra Nghi lúc này chỉ có Gia Minh. Anh móc điện thoại ra điện.

- Lực, chuẩn bị cho anh mười tí tiền mặt, ngày mai phải có.

- Minh! Phương Nghi bị bắt cóc.

Không nghe bên kia nói gì, chỉ thấy Khiêm gật gù "được" rồi cúp máy. Anh quay qua dặn anh quản lý khu vườn

- Vui lòng không loan tin với tội bị bắt cóc ra ngoài, cũng đừng báo công an. Tôi sợ cô ấy gặp nguy hiểm.

- Anh nên báo công an, họ có nghiệp vụ sẽ cứu được vợ anh.

- Tôi sẽ báo khi với tội được an toàn. Nhưng từ giờ tới đó, anh cứ xem như không có gì xảy ra. Chắc các anh cũng không muốn khu vườn này thật sự "bí mật" chứ?

Khiêm đang rất giận, hơi lạnh từ đôi mắt đen âm trầm tỏa ra khiến người đối diện phải run sợ, anh quản lý nghe vậy gật gù cho qua chuyện. "Do họ không chịu báo công an, không phải lỗi của mình."

Minh dò theo định vị từ điện thoại của Nghi, tuy điện thoại đã tắt nhưng con chip xài pin riêng, lần trước Lực mới thay chip mới thời lượng pin tận một năm, Minh nhanh chóng dò ra chỗ của Nghi. Bọn bắt cóc này chắc cũng chỉ là các kẻ, nên chúng nghĩ tắt điện thoại là xong, nhưng chúng không biết Huyền Long chuyên về công nghệ thông tin thu thập, theo dõi, nghe lén. Tham thì thâm, ai bảo ham điện thoại flagship chỉ để lạy ông con ở bụi này.

Trong khu nhà hoang ở rìa thành phố Đà Lạt, Nghi bị trói trên chiếc ghế gỗ cũ kĩ. Bên ngoài là nhóm thanh niên giang hồ cấp thấp ngồi chơi đánh bài. Con s9+ của Nghi đang nằm giữa chiếu bài làm vật đánh cược. Nghi tỉnh lại, mắt lơ dờ nhìn xung quanh, cô nhớ mình đi vệ sinh ra thì bị chụp thuốc mê và giờ cô đang ở đây. Chắc Khiêm đang sốt ruột tìm mình. Cũng may bọn chúng chỉ trói tay và chân, không trói người cô nên chắc bé con vẫn an toàn. Nghi thở phào, quan sát tìm cách thoát thân. Bà Phấn từ ngoài đi tới xách theo mấy hộp cơm, đưa cho mấy tên thanh niên chơi bài, hát hăm hoi:

- Nó tỉnh chưa?

- Thưa chị, nó vẫn ngủ, ngủ rất ngon nữa là đằng khác. Hahahha

- Tụi bây canh chừng nó cẩn thận, đừng để nó sút mẻ. Lần này mục đích là tiền, không nên đối đầu với Huyền Long.

- Hahaha! Bà chị cũng biết sợ à? Sợ sao còn bắt cóc nó. Không nghe bà chị là con nhỏ xong rồi, nhìn ngon thế cơ mà.

- Chúng mày ở Việt Nam, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ. Nó là vợ của thủ lĩnh Huyền Long đó, nghe qua chưa? Tao già rồi, cần tiền để tìm một chỗ sống an nhàn thôi. Tao cũng từng muốn trả thù nó, nhưng nó đã xin chồng nó tha cho tao, vậy là tao nợ nó. Mà nghĩ giờ giết nó chẳng khác nào tao tự đào hố chôn mình. Tụi bây có tiền nên kín đáo đi xa làm ăn. Gia Khiêm nó là thằng có thù tất báo, mức độ cấp số nhân.

Bà Phấn nói xong bước vào nhà, Nghi già vờ ngất xỉu. Bà Phấn nhìn thấy Nghi chưa tỉnh lại đi ra, gọi điện thoại cho ai đó.

Minh cho người đón ông Tân lên Đà Lạt, vì vợ bà Phấn mạnh động như lần trước, hi vọng ông Tân có thể khuyên giải được bà. Tám giờ tối, Minh đón ông ở sân bay Liên Khương, rồi chờ thẳng về Vietsopetro. Còn Lực làm thủ tục rút mười tí, do ngân hàng ở Đà Lạt là chi nhánh, không có số tiền mặt lớn như thế, nên Lực đánh bay về thành phố rút tiền, sẵn đôn ông Tân.

4 giờ sáng, sương mù giăng dày đặc, đó là khoảng thời gian con người ngủ say nhất. Bọn thanh niên chơi bài suốt đêm cũng thấm mệt nên lăn ra ngủ. Bọn chúng cứ nghĩ không ai tìm ra chỗ này, thường người ta nóng sẽ đi cứu người ngay, chúng canh phòng cả đêm nhưng toàn canh đập muỗi. Nên chúng Nghĩ chắc Khiêm kiểm không ra và đang chuẩn bị tiền. Tên nào cũng nằm mộng đẹp.

Khiêm và Minh dẫn theo tốp người áo đen men theo triền đồi quan sát ngôi nhà, chỉ có năm tên đang ngáy ngủ. Còn bà Phấn không thấy, nhưng không nghĩ nhiều, Minh phát tay, một người áo đen chạy lên,cầm ống nhỏ thổi. Từng cây kim bé tí bắn ra, ghim vào năm người đang ngủ kia, như muỗi cắn, giúp chúng bay lên chín tầng mây. Nghe động tĩnh, bà Phấn giật mình quan sát, thì ra bà ta dựa vào tường trong nhà ngủ, do bức tường che nên Minh không thấy. Nhưng bà Phấn từ trong nhìn ra thấy nhiều đóm đen đang lơ nhơ tiến về phía nhà hoang, "Không ngờ mày tìm ra nhanh như vậy, không hổ danh Huyền Long". Bà rút trong người ra con dao xếp, chạy lại cắt dây trói cho Phương Nghi, bắt cô đi theo mình chạy ra bằng lối sau. Bà phải có mười tí này, không thể cứ sống chui rúc mãi được.

Minh và Khiêm vừa chạy vào, chỉ thấy bóng hai người đang chạy ra phía sau đồi, họ liền đuổi theo. Sức phụ nữ sao bằng đàn ông, nhanh chóng họ bị đuổi kịp. Bà Phấn bí quá, đành nắm tóc Nghi giật ra sau, kẻ dao vô cô Nghi uy hiếp, bà nhìn hai người trước mặt, rất giống nhau như sinh đôi vậy, điểm khác duy nhất là một người vốc dáng chuẩn, cơ săn chắc, còn một người có vẻ hơi gầy và xanh xao. Cả hai đều toát ra khi chất áp bức, vậy ai mới là Gia Khiêm đây?

- Gia Khiêm! Mày có biết vợ mày là ai không?

Hai anh em nhìn nhau khó hiểu, sao bà ta hỏi câu gì trớt quớt. Nhưng Minh đã có linh tính bà ta biết gì đó.

- hahahah! Tao vô đường cùng rồi, không ngại nói cho mày biết bí mật về vợ và ba vợ mày, nhưng với điều kiện mày phải cho tao đi. Và tao sẽ thả vợ mày nguyên vẹn nếu tao cảm được 10 tỷ. Nhưng tao không chắc mày biết về nó rồi, không chừng lại nhờ tao xử lý nó dùm nữa. Hahahha!Trong tụi bây, ai là Gia Khiêm?

Đến đây thì Minh dám chắc bà ta biết về việc ông Tân hại mẹ và anh hai. Nếu anh Khiêm biết, mọi chuyện sẽ ra sao đây? Anh hai tuy trông hoạt bát vui vẻ nhưng tâm tư khó đoán. Hồi nhỏ, Khiêm có nuôi con mèo, nhưng lại nhốt nó vào lồng. Mèo bị nhốt trong lồng sao nó chịu được, thế là nó tìm cách trốn đi, và nó đã trốn được. Khiêm tức giận nhưng không nói gì,

lặng lẽ đem cất cái lồng. Sáng hôm sau, mọi người tá hỏa khi thấy con mèo bị giết, nằm chết trong cái lồng. Mọi người làm đều nghĩ do Khiêm làm, họ lên vô phòng quan sát Khiêm. Quả thật chân Khiêm vẫn lấm lem dính lá khô bị ướt sương, cả người anh đều bị hạ nhiệt độ lạnh ngắt. Chỉ có thể suy ra rằng Khiêm đã đi tìm con mèo cả đêm và giết nó, rồi mang nó lại vô lồng. Từ đó, người làm trong nhà bắt đầu sợ Khiêm, sợ hơn cả Minh. Minh bắt giặc rừng mình nhớ về hiện tại, nếu Khiêm biết sự thật thì Khiêm sẽ làm gì với bác Tân đây. Trùng hợp cả hai đồng thanh lên tiếng

- Tôi là Gia Khiêm

Họ lại trừng mắt nhìn nhau, một người sợ liên lụy em mình, và muốn biết sự thật gì? Còn một người lo lắng sự thật phơi bày, anh sẽ không chịu được đả kích. Nhưng cuối cùng, Khiêm đi lại bên em, vỗ vỗ vai Minh nói:

- Minh! Hãy cho anh được làm chính mình.

Minh nhìn Khiêm, rồi lại nhìn người phụ nữ đang bị dọa đến tái xanh kia, nghĩ nghĩ rồi gật đầu, lui về phía sau. Khiêm tiến lên phía trước.

- Bà muốn nói gì?

- Mày có cho tao 10 tỉ và thả tao đi không? Mươi tỉ đổi bí mật mà mày muốn biết trong suốt 12 năm, mạng vợ mày đổi mạng tao.

- Được! Giờ thả cô ấy ra.

Lực cũng vừa đẩy ông Tân đi tới, nhìn thấy ông Tân, bà Phấn ngửa cổ cười đầy mai mỉa.

- Ông cũng đến đây à, đến để xem tôi bại sự phải không?

- Phấn! Dừng tay đi em. Anh sẽ tha thứ cho em.

- Tha thứ? Là ai tha thứ cho ai đây? Tôi dành cả cuộc đời yêu thương anh nhưng anh lại đem tình yêu cho con hồ ly đó, còn để cô con với nhau. Anh bỏ cả tuổi xuân để đi tìm nó về cung phụng nó. Còn tôi, có chút nào anh nghĩ đến tôi không? Giờ anh nói "anh tha thứ", hahahaha!

- Phấn! Anh sai vì đã phụ em. Cô ấy và Nghi không có lỗi. Muốn trách, em cứ đổ lên anh. Anh tha thứ trong suốt bao năm, em tráo thuốc cho anh uống toàn thuốc ngủ, hại thần kinh. Em đẩy con anh vào con đường nhơ nhuốc, đừng tay được rồi em à.

- hahahaha! Nó phải cảm ơn tôi, tôi nuôi nó trắng da dài tóc không phải sao? Cho nên bây giờ nó mới có chồng đại gia, sống sung sướng. Và tôi cũng sẽ thay ông và nó nói ra sự thật của hai mươi tám năm trước đây cho chồng nó khỏi mắc công điều tra.

- Phấn! Em đã biết những gì?

- Khiêm! Mày đưa 10 tỉ đây, tao sẽ nói cho mày biết ai là người cưỡng bức mẹ mày, ép mày chết.

Gia Khiêm trầm mặt, trần ngập khí tức lạnh lẽo u ám. Mặt trời đã lên, nhưng không xua đi nỗi hàn khí tỏa ra từ người đàn ông đó. Mọi người xung quanh cũng nín thở xem phản ứng của Gia Khiêm, ngay cả Gia Minh cũng căng thẳng tột độ. Ông Tân từ từ lấy cây gậy ba chân đứng lên khỏi xe lăn, do ông không uống thuốc của bà Phấn, được Minh mời bác sĩ gọi nhất chữa trị, thêm tập vật lý trị liệu, ông đã đứng và đi được, dù chậm chạp. Nghi thấy ba bước đi, cô mừng rơi nước mắt, giờ chỉ cần mẹ tỉnh lại, cô có chết cũng cam lòng. Nhưng còn người đàn ông lạnh lùng kia, anh đang nghĩ gì? Bây giờ trông anh như hung thần đang chờ cơ hội săn người. Nếu phải chết, cô nguyện chết dưới tay anh, trả lại món nợ thâm sâu mà ba cô thiếu. Cô nhìn lại Gia Minh, "Minh! Nếu có kiếp sau, em sẽ không bao giờ phụ anh nữa". Nhìn thái độ hai anh em, cô biết Minh chưa nói cho Khiêm về việc đó, cô không thể để cho bà ta nói, muốn nói thì người nói phải là cô. Không thể để bà ta đục nước béo cò lấy 10 tỷ của Trần Gia. Nghi là làm, Nghi nhớ tới tay mình có đeo nhẫn rồng của Khiêm tặng, mà khi cô đâm tên cướp nát cả lỗ mũi. Nghi dùng ngón tay cả vào chiếc nhẫn cho mũi dao bé xâu thò ra, cô chưa biết sử dụng nên cứ chà chà mà nhẫn vẫn trơn trượt. Thôi kệ, tính của tay cho bà Phấn buông dao, đành phải đối phương ăn thử dụng ngược vô mặt bà ta xem sao, hi vọng mình còn đủ sức.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Trả giá

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 35: TRẢ GIÁ

Nghi suy nghĩ liền nắm tay thành nắm, canh ngay ngón tay đeo nhẫn dụng ngược ra sau. Do không ngờ Nghi làm vậy nên bà Phấn ăn trọn cú đâm, tuy không sát thương nhưng cũng làm bà ta chao đảo giật lùi phía sau, mắt đã ngã xuống triền đồi. Khiêm nhanh chóng tiến lên đỡ lấy Nghi đang ngồi sụp xuống thờ hồn hèn. Ông Tân cũng từng bước chậm chạp lại gần con gái. Bà Phấn rơi xuống sườn đồi, nhưng đã nắm được bụi cỏ và rơi xuống không sâu nên cổ hít leo lên. Khi mọi người đang tập trung xem xét Phương Nghi, thì bà ta lăm le con dao trong tay với gương mặt đáng ác nhắm tới Gia Khiêm. Do ông Tân đi khá chậm nên ông chưa hòa vào đám đông, đang cách chỗ Khiêm và Nghi vài bước chân. Thấy bà Phấn xông tới, ông cũng vội vàng lao tới, ông nhào người bay thẳng tới chỗ Gia Khiêm hứng trọn mũi dao oan nghiệt. Bà Phấn đâm trúng người thương, trở nên hoảng loạn ôm đầu la hét, sau đó tay run run ấn vào vết thương đang tuôn máu ồ ạt trên ngực ông Tân. Nghi đang ngồi thờ dốt, nghe tiếng hét tỉnh đứng lên quay ra sau nhưng Khiêm đã ấn cô ngồi xuống ôm thật chặt trong lòng. Anh sợ cô chứng kiến sẽ chịu không nổi. Nghi ngược nhìn anh mặt khó hiểu, cô nhìn quanh tìm ba nhưng không thấy ba đâu nữa. Nghi lại vùng vằng muốn thoát khỏi vòng tay Khiêm tìm ba, đột nhiên cô thấy bà vai mình bị buốt, thoáng chốc tất cả tối xảm trước mặt. Cô chỉ còn kịp nghe loáng thoáng tiếng Khiêm

- Minh! Chăm sóc cô ấy, để anh giải quyết cho xong chuyện này.

Nghi chỉ nghe tới đó rồi bất tỉnh, điều cô lo sợ thành sự thật, Khiêm sẽ đối xử với ba cô ra sao. Nghi rất muốn tình tảo để xin anh tha thứ cho ba, nhưng cả người cô vô lực, mắt không mở nổi. Thoáng chốc, cô được bế lên, rơi vào trong hơi ấm quen thuộc, cứ thế cô thiếp đi.

Sau khi Minh bông Nghi đi khỏi, Khiêm xoay người lại đỡ ông Tân vẫn đang tựa vào lưng anh. Mặt ông nhọt nhọt, mồ hôi rịn ra như tắm, miệng thì tràn ra đầy máu tươi. Ông nhìn Khiêm, mỉm cười, lại ho ra đống máu.

- Khiêm! Cảm con cậu tới bây giờ vẫn lo cho Nghi. Tôi có lỗi với cậu và gia đình cậu. Nay tôi dùng cái mạng quên xin sự tha thứ. Phương Nghi vô tội, hãy tiếp tục yêu thương nó - Ông thều thào đứt quãng, lại tiếp tục ho.

- Tất nhiên, ông cứu mạng Trần Gia Khiêm tôi, hơn rất nhiều một lời tha thứ. Vẫn cứ nghĩ tôi hận ông rất nhiều, nhưng thật ra tôi hận người sau lưng ông hơn. Bao nhiêu năm qua, ông khổ sở dẫn vật đó là trừng phạt rồi.

- Tôi cần lời nói của cậu.

- Tôi tha thứ cho ông!.....ba à, nghỉ ngơi đi!

Ông Tân hài lòng mỉm cười, móc trong túi ra cái USB đưa cho Khiêm, lại ho và phun ra bùm máu, sau đó từ từ khép mắt. Bà Phấn thấy vậy càng trở nên điên loạn, bà cười ngậy đại rồi bỏ chạy mất. Nhóm Huyền Long cũng không thèm truy đuổi. Khiêm cứ ngỡ người nhìn ông Tân, mặt anh lạnh tanh nhìn không ra cảm xúc, anh đặt ông nằm xuống, siết chặt USB rồi lặng lẽ bước đi.

- Lo cho ông ấy chu đáo.

Lực nhìn Khiêm, cảm thấy bất ngờ, cứ nghĩ anh sẽ làm ầm lên, hoặc cho người quăng ông vô rừng. Không ngờ, Khiêm lại tha thứ dễ dàng như vậy, phải chăng tình yêu sẽ dễ dàng xóa tan mọi thù hận.

- Vâng! Tôi hiểu, thưa anh!

Khiêm về tới khách sạn, thay bộ đồ dính máu, tắm rửa sạch sẽ. Sau đó tới bàn mở máy laptop lên, ghim usb ông Tân đưa mở lên xem. Trong usb có 2 đoạn video clip và một số hình ảnh chứng từ ngân hàng.

Đoạn clip đầu tiên là cảnh trong ngôi nhà hoang, hình ảnh hình như được quay từ đầu thu bằng nên không sắc nét, thỉnh thoảng bị sọc. Trôi qua khoảng ba phút thì có một nhóm người nói cười ồn ào quăng trước máy quay một bao tải. Bao tải nhúc nhích phát ra tiếng kêu ư ử của ai đó. Một tên tiến tới cõi dây cột bao tải, bên trong là phụ nữ bị bịt miệng, chân bị trói, hai tay trói ngược ra sau. Một tên còn lại thấy người phụ nữ liền rộ lên tràng cười man rợ. Có tiếng ai đó hét lên cắt ngang tràng cười ấy.

- Không được đụng vào cô ấy. Chúng ta chỉ cần lấy tiền thôi - tiếng của ông Tân

- Con mồi ngon như thế dễ ngó thì hơi bị tiếc đấy.

- Tụi bây để t*ng trùng lên não, thì không có một xu nghe chưa!- ông Tân quát

Đám thanh niên im bật, vì chúng đứng sau máy quay nên không thấy mặt. Bọn chúng mà để Khiêm thấy mặt chắc chắn sống không yên. Vì người phụ nữ bị trói nằm kia là mẹ anh, bà Phi Yến. Qua một lúc, hình như ông Tân đi đâu đó, không nghe tiếng ông mà chỉ có tiếng bước chân rồi đi xa và nhỏ dần. Tiếp theo lại là tràng cười man rợ vang lên.

- Ông ta có con gái nên giữ đức cho con. Tụi mình sao phải sợ thằng công tử bột ấy. Con mồi ngon thế không ăn phí của trời. Hahaha!

- Anh nói phải, không chừng chúng ta ăn xong còn được ông Huy thưởng thêm đó chứ. Hahaha

- Mày cũng biết à.

- Biết chứ, thằng kia nó gặp Gia Huy (giám đốc Trần Gia) mấy lần, tao đã nghi vụ này nôi da xáo thịt rồi. Sợ nó ngồi không hưởng lợi trong khi người nhúng chàm là bọn mình, nên tao đã lên theo nghe trộm nó nói chuyện. Ông Gia Huy kêu nó "ăn" con này, quay phim lại sẽ cho nó 50 triệu cứu công ty nó. Bà m...nó, bây đặt anh hùng không ăn. Trả tụi mình có 5 triệu mà ra lệnh này nọ. Tao chờ bắt cóc và ăn con kia, trực tiếp giao cho Gia Huy lấy tiền. Tụi mày thấy được không?

- Được! Quá được.

- Vậy làm thôi. Hahahah.

Bọn chó lao vào cắn xe bà Phi Yến, chúng đẩy bà qua lại như món đồ chơi. Khiêm xem tới đoạn này tức giận nổi gân xanh, tay nắm chặt up màn hình laptop xuống võ nát. Điều quan trọng phía sau về người cứu bà Yến, anh vẫn chưa kịp xem. Bao nhiêu lửa hận bùng cháy, bao phủ che lấp hoàn toàn con người Khiêm, anh âm trầm như từ thần tóa ra hơi lạnh áp bức. Khiêm mở cửa phòng bước ra ngoài.

Tới phòng của Phương Nghi, nhìn cô an tĩnh nghỉ ngơi, ánh mắt Khiêm hằn lên đau đớn. Anh đã có thể tha thứ, sao còn đưa anh xem đoạn phim kia. Anh làm sao xóa đi ám ảnh đó đây. "Nghi ơi, anh làm sao yêu thương em như trước."

Trong mơ, Nghi thấy ba đứng trong ánh sáng trắng chói lòa, vẫy tay chào Nghi.

- Ba!

- Con gái! Ba đến gặp con lần cuối, ba phải đi rồi.

- Ba đi đâu? Ba đi rồi ba về, sao lại gặp lần cuối. Ba đừng bỏ con ba ơi.

- Nghi à, cuộc vui nào cũng tàn. Con lớn rồi, sắp làm mẹ nên phải mạnh mẽ lên. Khi nào con gặp mẹ, nhắn với mẹ "ba nhớ mẹ lắm, mãi mãi ba chỉ có mẹ và con, luôn như thế"

Nghi ràn rụa nước mắt ôm chặt ba, cơ thể bà thật lạnh lẽo, không ấm áp như xưa. Một dòng chất lỏng chảy ra từ người ba ướt áo Nghi, nhìn xuống đó là máu. Trên ngực bà vẫn đang bị con dao cắm sâu. Nghi hét hoảng la hét,

- Ba ơi! Ba sao vậy ba. Có ai cứu, cứu ba con với. Có ai không...? Ba ơi, ba đừng đi, chờ con kêu người, ba ơi ba....ba....

Ông Tân đứng lên, sụt tay với con gái rồi mỉm cười.

- Nghi à, ba không sao. Ba thanh thản lắm con à. Sống thật tốt nghe con, không ai cho con thiện lương thì con phải biết giữ cái thiện của mình. Nhân chi sơ, tính bản thiện, nhớ nha con.

- Ba ơi, ba đau không ba, chờ con ba ơi. Baaaaaa!

Ông Tân lau nước mắt cho con gái, gương mặt thật hiền từ nhìn con lần cuối

- Nín đi con, nhìn xem ba đầu có đau.

Ông Tân chỉ vào ngực mình, nơi đó bằng phẳng, sạch sẽ không có máu nữa. Nghi ngược nhìn rồi sờ sờ. Cô vừa cười vừa khóc.

- Vậy ba ở lại với con phải không ba?

- Không! Nghi à! Con hãy để ba đi. Con cứ như vậy, ba không yên nghỉ được. Hãy sống tốt, sống thay phần của ba nữa nghe con.

Ông Tân xoa xoa đầu Nghi rồi quay mặt đi vào ánh sáng. Tia sáng chói lòa thu nhỏ rồi mất hẳn. Nghi chạy với theo kêu "ba, ba..." nhưng tất cả đã tan biến.

Nghi tỉnh giấc, người rịn mồ hôi, tim đập liên tục hồi hộp "thì ra là mơ, làm sợ quá". Cửa phòng bật mở, Khiêm nặng nề lê bước vào. Trông Khiêm thật u ám, lạnh lẽo, và đáng sợ. Nghi thoáng giật mình, nhìn ra Khiêm mới thở phào.

- Thì ra là anh, làm em hết hồn..

- Làm em giật mình, sorry!

- Không! Em buột miệng vậy thôi chứ không có trách anh.

- Ủ!

Tiếng nói của Khiêm hôm nay cũng lạnh lùng hơn. Nghe thật trầm như từ đâu vọng lại, khiến người nghe sờn da gà.

- Nghi! Tới giờ phút này, em có tình cảm gì với anh không? Anh: Trần Gia Khiêm chứ không phải ai khác?

Khiêm ngồi lên giường, đối diện với Nghi. Mắt Khiêm đen nhánh sâu không thấy đáy. Tuy chỉ câu hỏi tình cảm, nhưng mắt Khiêm lạnh tanh, không cảm xúc làm Nghi bỗng dâng lên nỗi sợ mơ hồ. Tuy cô không yêu anh, nhưng cũng không ghét, thậm chí có cảm tình hơi đặc biệt như kiểu "anh trai mưa". Nhưng Nghi không biết nói sao cho rõ lòng mình, dù gì bây giờ cô cũng đang mang giọt máu của anh. Dù sao cũng không thể thay đổi kết quả, hay cứ nói dối cho vẹn cả đôi đường.

- Em...em...thật ra em cũng có tình cảm với anh(anh trai mưa), và ngày càng nhiều hơn.

Nhưng Nghi không dám nói anh trai mưa. Chính vì vậy đã gây ra sóng gió cho cuộc đời Nghi sau này. Tình cảm con người nếu cứ thẳng thắn với nhau thì tốt. Mọi suy đoán chỉ là ý chủ quan thôi. Sai lầm này đã dồn Nghi vào đau khổ mà cô không thể ngờ.

Miệng Khiêm cong lên nụ cười yếu ớt. Phép thử của anh đã có kết quả rồi. Ba em thì hại gia đình anh sống dở chết dở, danh tiếng hủy hoại. Còn em, lại giống mẹ em sống kiếp hồ ly đa tình. Em nói yêu Gia Minh nhưng lại dễ dàng sà vào anh. Nếu em có tính lăng nhăng, lại còn giả ngoan hiền, anh sẽ lột mặt nạ em ra. Em mang tạp chủng, chẳng những không thấy có lỗi với anh, còn giả vờ yếu đuối để anh vì thương em bỏ qua, làm ba của con em! Em không nói mà muốn người khác nghe theo? Được! Vậy anh sẽ dùng cách của em để đối đãi với em. Khiêm che giấu tất cả sau nụ cười, vuốt tóc Nghi rồi đi ra đóng cửa. Nghi cũng cảm thấy không khí đặc quánh hít không thông. Khiêm đi rồi mới dễ thở một chút. Thời sáng mai gặp ba rồi. Giờ phải đi ngủ để ba thấy hốc hác lại k.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Làm sao bảo vệ em

CHÔNG! ANH LÀ AI

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 36: LÀM SAO BẢO VỆ EM?

Nghi thức dậy lần nữa vào sáng hôm sau, mở mắt ra đã thấy Lực ngồi trên bàn tiếp khách đợi. Thấy Nghi thức, anh liền lên tiếng:

- Chào cô Nghi! Cô tranh thủ thay đồ, tôi đưa cô về nhà.

Nghi ngờ ngợ, về nhà sao phải gấp gấp vậy. Nhưng do nôn nóng gặp ba nên Nghi cũng vội vàng làm vệ sinh cá nhân, thay đồ rồi theo Lực chờ ra sân bay về thành phố. Lực không chờ Nghi về Sunrise City mà chờ về biệt thự Bông Sao. Trên đường đi, Lực trầm ngâm, chưa dám mở lời về cái chết của ông Tân. Đón Nghi ở cửa là bà Phi Yến, bà Yến hôm nay mặc áo sơ mi dài tay, đồng màu chiếc jíp màu đen. Tim Nghi bỗng dưng đập mạnh, chưa biết chuyện gì nhưng Nghi linh tính có chuyện không lành, từ con ác mộng đêm qua. Xuống xe, vào trong sân, Nghi thật sự ngỡ ngàng, ba cô đã ngủ thật bình yên, chỉ còn có nụ cười qua đi ánh mờ nhạt nhang khói. Nghi vô thức lắc đầu, nước mắt thì nhau rơi xuống.

- Không! ba con, ba con sao lại nằm trong hộp đó. Hôm qua ba con còn tự bước đi được, tại sao? Tại sao chứ? Con, con chưa kịp chúc mừng ba, con chưa được ôm ba mà. Không thể, không phải, đúng rồi, con đang mơ, con mơ. Con phải thức để gặp ba. Con phải thức.....

Nghi tự tát vô mặt mình thật đau để tỉnh, má của Nghi hằn lên năm dấu tay đỏ chót. Bà Phi Yến đau lòng, giữ tay Nghi lại, ôm cô vào lòng vỗ về:

- Thương con của mẹ, đừng làm đau mình, Nghi ơi. Hãy để ba của con được ra đi thanh thản.

- Mẹ! Con đang mơ phải không mẹ, mẹ đánh thức con đi mẹ. Con xin mẹ, mẹ đánh cho tỉnh đi mẹ. Con muốn gặp ba, con còn nhiều lời chưa nói với ba lắm mẹ ơi! Mẹ đánh con đi. huhuhu.

- Nghi! Nghi! Bình tĩnh đi con. Con phải thương con và nghĩ cho đứa bé trong bụng. Con đừng như vậy, ba con sẽ đau lòng lắm. Ông ra đi cũng thanh thản lắm con à.

- Mẹ! Mẹ nói cho biết tại sao, tại sao ba con lại chết? Hôm qua ba còn khỏe mạnh lắm, mẹ gạt con đúng không? Huhuhu

- Nghi! Sự ra đi của ba rất có ý nghĩa, nó hàn gắn vết thương cho Trần Gia, xóa đi thù hận hai nhà từ nhiều năm trước. Dù ta không muốn sự việc đau lòng này, nhưng số phận đã vậy, phải chấp nhận thôi con à! Ba con đỡ nhát dao cho Gia Khiêm khi bà Phấn đâm tới. Do mãi lo cho con nên Khiêm chủ quan, và ba của con đã phải lãnh nhát dao oan nghiệt đó.

Nghi nghe và đã hiểu, nếu không phải ba thì người nằm kia sẽ là Gia Khiêm, vậy là nhà cô càng gây thêm tội, ba cô, bà Phấn(vợ ba) và ngay cả bản thân cô. Mẹ Yến nói đúng, không ai muốn dùng sinh mạng trả giá lỗi lầm nhưng số phận nghiệt ngã, con người tránh sao đây. Giờ Nghi có khóc than thì cũng không thay đổi được. Nhưng tim Nghi đau, và nước mắt cứ rơi khó kiềm chế. Nhìn ba mỉm cười nhạt nhòa qua làn nước. Nghi thật sự vỡ òa, sụp đổ. Cô gục xuống, ước gì người nằm đó là cô, là cô. Nghi khóc, cứ khóc đến mệt là đi. Mắt Nghi rảo hoành ngôi thất thần im lặng. Nghi cứ ngồi vậy không nói năng, và cũng không thể ngủ.

Khiêm bước vào lễ đường với gương mặt sắc lạnh. Anh đứng trước di ảnh người quá cố rất lâu, không lạy, không thấp nhang, chỉ đứng đó và cũng không nhìn ra anh đang nghĩ gì. Rồi anh quay qua Nghi, ngồi xuống ôm cô vào lòng:

- Nín đi em! Gieo gió gặt bão là chuyện đương nhiên. Em có khóc cũng không thể thay đổi được gì? Đừng giống ba em làm những việc ngu ngốc ảnh hưởng cho con cái.

Nghi bất ngờ ngược nhìn Khiêm. Đây có phải Khiêm không? Gia Khiêm với nụ cười ấm áp, luôn che chở cho cô đâu rồi. Trước mắt Nghi giờ chỉ còn thân ảnh lạnh lùng và vô tình. Là tại cô, hay là người đang nằm kia, hay lỗi tại số phận đã biến ba của cô thành kẻ thù ác hại gia đình anh. Nhưng ba đã hối hận, trả giá bằng cả tính mạng tính mạng, chẳng lẽ còn chưa đủ hay sao? Làm sao anh tha thứ, trở về anh của trước kia? Nghi suy nghĩ, rồi nhìn lại nụ cười của ba trên ảnh, tim Nghi lại quặn đau. Nghi cố kiềm nén, khóc bây giờ chỉ làm Khiêm thêm ghét mà thôi.

- Em sẽ làm tất cả xoa dịu trái tim anh, em sẽ tha thứ và cho phép anh làm tổn thương em, vì em hiểu những gì anh đã chịu đựng và trải qua. Chỉ riêng em thôi, đừng làm thêm một ai phải đau nữa.

Lần này đến lượt Khiêm bất ngờ, cô ấy biết mình tính làm gì, vẫn chấp nhận. Nhưng nỗi hận của Khiêm quá lớn, anh nhắm mắt, cố trấn tĩnh mình. Khiêm vỗ vỗ vai Nghi rồi rảo bước đi. Bà Phi Yến nhìn thấy Khiêm cũng bắt đầu lo sợ, sợ con bà sẽ vì thù hận biến thành ác quỷ. Nếu so về độ lạnh và sự tàn ác, có lẽ Gia Minh sẽ không bằng Gia Khiêm. Ngay cả người nó yêu, cũng không giúp nó bỏ thù hận, thì còn ai có thể. Rồi anh em sẽ tương tàn sao? Vì Minh rất yêu Phương Nghi, và Nghi cũng đang mang giọt máu của nó. Trời ơi! Bà biết làm sao đây, con ruột, con dâu và đứa cháu chưa ra đời. "Khiêm ơi, con đừng làm gì để hối hận nha con!"

Bà đi ra ngoài, ghé vào quán cà phê kế sát bên biệt thự của ông Tân.

- Minh! Hãy theo sát anh hai con. Và cho người bảo vệ Nghi thật kĩ.

- Sao vậy mẹ?

- Mẹ có linh tính không hay con à. Khiêm nó khác quá. Mẹ sợ bệnh cũ tái phát.

Minh đứng lên, vòng ra sau ôm đôi vai bà Yến:

- Không sao đâu mẹ! Anh ấy rất khỏe.

- Không phải, ý mẹ nói bệnh kia!!!!

- Mẹ!!! Mẹ cảm thấy sao?

- Ù! linh cảm người mẹ về con của mình thường không sai.

- Mẹ yên tâm! con sẽ để ý anh ấy, bảo vệ tốt Phương Nghi.

Bà Yến gật đầu, tạm yên tâm rồi đi tới chiếc Lexus về quận hai. Bà cũng quá mệt mỏi khi hay tin ông Tân mất và sự thật kia, nhưng bà không hận, có lẽ vì ông đã trả giá quá đắt rồi. Giờ bà phải nghỉ ngơi để đón mẹ Phương Nghi trở về. May mắn, bà Lan hợp thuốc nên đã tỉnh lại, nhưng chưa thể cử động được linh hoạt, cần tập vật lý trị liệu. Tỉnh báo cho Nghi mừng, ai ngờ biến cố tang tóc xảy ra với con bé. Thật thương cho nó.

Bà Yến đi rồi, còn lại Minh ngồi trầm ngâm, rít thuốc trong góc khuất của quán, anh ngồi quan sát đám tang, đắm chiều suy nghĩ tìm cách toàn vẹn đôi đường. Nếu nhân cách kia của anh hai thực tình, thì ngay cả bản thân anh cũng không đủ độ lạnh để đối phó, dù sao cũng là anh hai. Nhưng nếu để anh ấy trả thù, sẽ có rất nhiều mạng người phải hi sinh. Minh xoa xoa mi tâm, móc điện thoại ra điện.

- Thông báo toàn bộ Huyện Long ở Việt Nam, muốn làm gì cũng phải chờ ý của tôi. Ngay cả ý của anh Hai, cũng phải báo trước với tôi trước khi hành động.

Minh cúp máy, tựa vào lưng ghế thở hắt ra. Anh hai, em mong anh sẽ dừng lại kịp lúc.

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Lạnh hơn mưa

CHỒNG! ANH LÀ AI?

TG: Trái Tim Pha Lê

CHƯƠNG 37: LẠNH HƠN MƯA

Sau ba ngày, ông Tân được đưa về an nghỉ ở An Lạc Viên, Nghi như người vô hồn, cứ đi theo đoàn người như cái máy. Đến lúc quan tài đưa lên đài hóa thân hoàn vũ(đài hỏa táng), Nghi bừng tỉnh, lao vào theo. Cũng may bà Phi Yến và vệ sĩ kịp ngăn cô lại. Nghi gục xuống, vỡ òa nức nở. Tiếng khóc nức nức, cổ kim nén không phát ra âm thanh gào thét, khiến ai chứng kiến cũng đau lòng. Trong góc khuất, có bóng người vẫn chăm chú quan sát Nghi thật tỉ mỉ, đôi mắt đỏ hần lên nỗi đau. Sau hỏa táng, Nghi được đưa ra xe riêng đưa về Sunrise city. Đang nhắm mắt nghỉ ngơi, thì xe thắng gấp dừng lại. Nghi mở mắt thì thấy xe đang ở Quận hai, và tài xế cũng không phải là Lực. Chưa kịp hỏi, tài xế đã quay lại, chụp khăn tắm thuốc mê vào miệng cô, rồi hần tiếp tục lái xe về khu căn hộ của Khiêm. Xuống tới hầm xe, hần bóng Nghi qua chiếc Mec màu đen khác, lên chiếc Mec lái xe đi.

Nghi tỉnh lại lần nữa thấy mình đang ở nơi hoàn toàn xa lạ. Nhiên đi ra mở cửa phòng, cửa đã bị khóa bên ngoài. Lực tìm điện thoại, điện thoại đã bị rút sim. Quái lạ, rõ ràng cô đang về Sunrise city, sao giờ bị nhốt ở đây, mà đây là đâu?

Khiêm mở cửa bước vào, đặt tô cháo lên bàn, nhìn Nghi:

- Em ăn cháo đi, đừng để con đói.

- Anh Khiêm! Em đang ở đâu? Anh nhốt em sao?

Anh đến ngồi bên cạnh giường, nhìn cô trong im lặng, yên tĩnh như một bóng ma, nhưng Nghi vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng đôi mắt Gia Khiêm đang quan sát cô. Nó lạnh như sương đêm, không mang theo một chút tình cảm nào.

- Em sẽ phải ở đây đến khi sanh đứa bé. Trong thời gian này, em nên sám hối...

Khiêm ngưng lại, mặt không cảm xúc, mắt đen thẳm nhìn Nghi, lời nói nhẹ nhàng từ tốn mang theo khối áp lực rất lớn.

- Nghĩ xem nên nói gì với anh không?

Nghi khó hiểu thêm phần lo sợ nhìn Khiêm, cô thực sự không hiểu Khiêm muốn gì. Sự thật anh đã biết, cô còn nói gì đây? Hay anh đợi em sanh đứa bé ra rồi mới thanh toán em. Vậy là, cô sắp trả được nợ cho anh, cô sẽ thoát khỏi sự dằn vặt, ngột ngạt này. Nghi phì cười, nước mắt rơi là chữa, cười đến ngây ngốc.

- Ba em vừa mất, anh có thể cho em cúng thất cho ba ở đây được không?

- Rất tiếc, ông ta....không xứng.

Khiêm đứng lên, nện từng tiếng giày cộp...cộp đi ra ngoài, đóng cửa. Nghi ngồi trên giường, gục mặt trên tay mình khóc nức nở.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, Nghi khóc đến mệt lã, lăn ra ngủ. Chợt nghe có tiếng "bạch...bạch", Nghi mở mắt, chạy ra ban công xem. Xung quanh là sóng biển vỗ rì rào. Xa xa dưới kia là bãi cát, có cầu nhỏ bắt ra biển, đêm tối đen, có lẽ vừa có thuyền rời đi. "Anh nhốt mình trên một hòn đảo", Nghi ngồi phịch xuống sàn nhà giá lạnh, tựa đầu vào thành lan can. "Tại sao? Tại sao anh nhốt em ở đây? Anh muốn đánh, muốn giết cứ ra tay, sao phải giam em? Không cho em cúng cơm cho ba, còn mẹ em nữa....." Nghi ngược nhìn bầu trời đầy sao đêm, đôi mắt từ mong nước, rồi rảo quanh, cô cứ ngây ngốc ngồi đó, ngó lên trời. Sương đêm dần buông, xa xa xuất hiện vài vệt sét sáng cả một vùng, và mưa bắt đầu rơi, thế mà Nghi vẫn cứ ngồi đó, như hóa đá rồi.

Lão quân gia sau khi xem xét xung quanh, vô tình thấy cửa phòng ban công của Nghi mở toang, bóng dáng người con gái mong manh ngồi tựa trên đó nhìn thật ma mị. Lão vội vàng gọi cho Khiêm, anh nghe điện thoại báo, mặt đanh lại, "em dám cãi lời tôi, muốn tự hành xác mình cầu sự thương hại? Tôi coi em sẽ có chiều gì?". Anh vội vàng quay thuyền lại lên đảo.

Gia Minh không tra ra tin tức Phương Nghi, vị trí cuối cùng của điện thoại là nằm trên bãi biển. Khiêm cũng mất tích, nên Minh suy đoán, có lẽ anh hai đã bắt đầu hành động, anh càng lo lắng hơn. Minh thuê thuyền tìm kiếm các đảo quanh đó, nhưng có quá nhiều đảo, đảo nào cũng to, hoang sơ nên tìm khá khó khăn. Cuối cùng, Minh vô tình thấy Khiêm lái ca nô chạy đi đâu đó, anh vội đuổi theo nhưng giữ khoảng cách xa, vì theo dõi trên nước rất dễ bị phát hiện, khi Khiêm neo ca nô ngay bên, đi lên đảo. Minh ở phía sau, cũng cột thuyền vào hóc đá gần bờ, lén đuổi theo.

Trời bắt đầu đổ mưa, từng tiếng sấm vang lên âm âm chiếu sáng cả một vùng trời. Mưa lớn mang theo một áp lực khổng lồ, làm loãng bầu không khí, khiến con người trở nên bồn chồn bất an. Nguyên nhân thực sự khiến Minh và Nghi thấp thòm không yên là người đàn ông khó đoán kia.

Gia Khiêm bước vô phòng, nhìn ra bóng người rũ rượi ngoài ban công, miệng nhếch lên độ cong khinh bỉ. Đèn phòng không bật, chỉ có ánh sáng chớp lóe trên bầu trời đêm soi sáng. Khiêm chậm chạp bước ra ban công, hai tay đút túi quần, thân người thẳng tắp, nhàn nhả nhìn xuống Phương Nghi, anh ngồi một chân trên sàn giá lạnh, tay nắm cầm cô, xoay mặt cô nhìn thẳng vào mình, lực các ngón tay không hề nhẹ. Nghi cảm thấy đau, nên mở mắt. Nhìn thấy thân ảnh trước mặt, cô hoảng sợ co người, thụt lùi, ôm lấy cột dọc hàng rào lan can.

- Em muốn dùng khổ nhục kế?

- Không! Không phải, em chỉ muốn hóng gió, em...em ngủ quên.

Nghi lấp bắp, mặt tái nhợt, thái độ khúm núm khác bình thường. Khiêm cau mày, thấy cô hơi lạ, bèn tăng lực, xoay mặt cô đối diện với mình. Khiêm nhìn sâu vào đôi mắt mờ đục, dài dại của cô, miệng cô run run mấp máy câu gì đó không rõ nghĩa. Trông cô như đứa bé đang hoảng sợ, Khiêm bỗng cảm thấy chua xót, đầu óc trong trẻo dần dần lên cảm giác muốn yêu thương người con gái này. Bất giác, Khiêm cúi xuống, bờ môi lạnh lẽo dính chặt lên đôi môi nhợt nhạt của Nghi. Khi toàn bộ hương bạc hà xông thẳng vô buồng phổi, khiến cô khó thở, Nghi mở to mắt, giờ tay cao giáng mạnh lên gương mặt người đàn ông cái tát in rõ năm dấu tay. Một tia chớp bất ngờ xẹt ngang chân trời, một tiếng sấm vang lên. Khiêm cảm thấy mặt mình nóng bừng. Anh đẩy mạnh cô ra, nhìn cô đầy ngạc nhiên "từ bao giờ, em đã học cách phản kháng lại tôi?" Khiêm nắm chặt cánh tay đã tát mình đầy giận dữ. Thấy tay bị kẹp chặt, Nghi không suy nghĩ gì, cắn thẳng vào bàn tay Khiêm rất mạnh. Anh kêu lên một tiếng, rồi lại đẩy cô ra theo phản xạ.

- Đáng chết!

Khiêm thấy tay mình in rõ dấu răng, đang rướm máu, chân mày càng nhíu chặt. Anh giận dữ nhìn Nghi, gân xanh nổi đầy trên trán. Vết thương tuy rằng không quá sâu, nhưng nó đã cắt đứt sợi tình cảm cuối cùng của anh. Khiêm nghiêng răng, trừng mắt nhìn Phương Nghi đang run lẩy bẩy.

- Anh còn bước qua đây, em sẽ nhảy xuống dưới. Đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Trần Gia, anh dám giam giữ người bất hợp pháp, còn ép người ta vào con đường chết!"

Bị giam giữ trên hòn đảo giữa biển, không được gặp mặt cha lần cuối, đến thờ cúng cũng không được. Mẹ cũng không biết tin tức. Bình thường, Nghi ghét nhất là bị quản chế, nên đã khiến cô trở nên đối kháng. Huống hồ là cô đang mang thai, tính khí nóng nảy hơn bình thường, hành vi của Khiêm đã kích động sự phản nghịch mãnh liệt nhất trong lòng cô.

Khiêm mím môi, gương mặt tái xanh:

- Em dám???

Nghi xoay người, hít lên, ngồi trên thành ban công. Một tia chớp lóe lên, cho thấy rõ thân ảnh yếu ớt đang lắc lư trong mưa gió, chực chờ ngã. Phía dưới, Minh ngược nhìn, tìm anh đập liên hồi vì lo sợ, chưa bao giờ, anh lại bất lực như lúc này. Quan sát, Minh tiến lại đứng dưới ban công, sát vào tường nên người phía trên không thấy.

- Em lập tức leo xuống, đi vào đây cho tôi.

Giọng nói của Khiêm dọa người, sâu trong đáy mắt thấp thoáng phần nộ, "dám uy hiếp anh? Chán sống...."

Phương Nghi đưa một chân ra bên ngoài, người vẫn đang run bần bật. Cô gần như có thể cảm nhận được từng giọt mưa quất vào da thịt mình lạnh buốt. Hơi thở của cô gấp gáp, giọng nói lạnh như băng: "em muốn rời khỏi chỗ này!"

Trong bóng tối, Gia Khiêm từ tốn trả lời: "không thể".

- Vậy được! Em sẽ chết cho anh xem! Trần Gia Khiêm! Em muốn anh nhớ rằng, hôm nay, chính anh đã ép chết em. Nên mọi ân oán, xem như ba và em đã trả đủ cho Trần Gia, mong rằng kiếp sau, em sẽ không gặp lại anh nữa!

- Muốn chết ư? Được, chính tay tôi sẽ mang thân xác không nguyên vẹn của em, đưa đến trước mặt mẹ em, xem như ân huệ cuối cùng. - Khiêm nói qua kẽ răng

Cả hai người, người con gái trên ban công và người đứng dưới ban công đều chấn động. Nhân lúc ấy, Khiêm bước nhanh về phía trước, nhanh chóng ôm choàng lấy Nghi giật ngược lùi về phía sau, cả hai ngã sòng xoài trên sàn, Nghi nằm trọn trong lòng Khiêm nên không sao. Nhưng phản lực của Khiêm đập mạnh trên sàn đá hoa cương, thêm phần mưa lớn, thấm vào lớp áo vest ướt sũng. Thân nhiệt anh bị hạ đến âm, cả người anh lạnh băng như nước đá, và Khiêm ngất đi. Còn Phương Nghi bị ngấm mưa, thêm hoảng sợ cũng xỉu. Thấy bên trên không động tĩnh, Minh bước ra, đu người trèo lên ban công. Thấy cảnh tượng trước mặt cũng ngạc nhiên, Khiêm ôm chặt Phương Nghi đã ngất xỉu, dù anh vẫn không khá hơn. Với vâng, gỡ tay Khiêm, bồng Nghi vô phòng. Khiêm bị gỡ tay, mở mắt thấy Minh, nên yên tâm cho Minh bế Nghi đi, còn anh thờ phào và rơi vào hôn mê. Minh đặt Nghi lên giường, quay ra cổng anh hai vô, đặt lên ghế sofa. Vừa cời đồ cho Khiêm, vừa điện thoại cho Lực:

- Cậu điều ngay trực thăng tới đảo ở tọa độ xyz, mang theo bác sĩ gấp.

- Vâng!

Minh lục tủ, thấy có áo choàng ngủ, vội vàng thay cho Khiêm, tắt máy lạnh, dùng tất cả chăn mền trong phòng quần Khiêm lại như cái kén tắm. Rồi Minh thay đồ cho Nghi, sờ mặt cô không sốt cũng an tâm, có lẽ sợ quá ngất cũng không đáng lo, nhìn người trong kén kia, Minh bất giác thờ dài. "Anh hai biết mình thân nhiệt hàn, vẫn liều lĩnh chịu dầm mưa để cứu Nghi, thật ra anh yêu hay hận cô ấy?"

Bạn đang đọc truyện *Chồng! Anh Là Ai?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.